

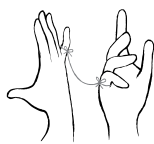
娇
妾

อเนียงห้ำ
ของ ๑
องค์หญิง

东施娘 ตงซือเหียง เกียน
พงหยก แปลา
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่ง que เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ขอต้อนรับนักอ่านมากกว่ารักทุกท่านเข้าสู่เรื่องราวที่ทั้งลึกลับและละมุนหัวใจ ใน 'อี่เหนียงห้าขององค์หญิง' โดยเรื่องนี้นั้น นอกจากปกที่มาแหวกแนวด้วยการเป็นรูปสตรีสองคนแล้ว ชื่อเรื่องก็ยิ่งคล้ายว่าจะเป็นสตรีสองคนอีกด้วย เราจึงขอชี้แจงก่อนเลยคะว่าหน้าปกที่เป็นสตรีสองคนแท้จริงแล้วคือคนคนเดียวกัน ซึ่งก็คือ 'จ๊อจ๊อ' นางเอกของเราคะ ส่วนสาเหตุที่ชื่อเรื่องเป็นคำว่า 'อี่เหนียง' กับ 'องค์หญิง' นั้น ต้องขอให้ทุกท่านเข้าไปพิสูจน์กันในเล่มแล้วละคะ

โดยเรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวของจ๊อจ๊อที่มีชีวิตแสนน่าสงสาร เพราะเปิดเรื่องมาก็โดนโอบยจนตายเพราะ 'คบชู้' นางซึ่งเป็นอี่เหนียงอยู่ในวังขององค์หญิงกลายเป็นวิญญาณล่องลอยไร้ที่ไป จนได้รู้เรื่องราวความลับบางอย่างขององค์หญิง ความลับที่ว่า 'องค์หญิงเป็นบุรุษ' ในช่วงเวลาที่นางกำลังท้อใจกับชีวิตหลังความตายที่แสนเดียวดายนี้ นางก็ได้รับโอกาสกลับไปเกิดใหม่ จ๊อจ๊อได้กลับไปตอนที่ตนเองอายุสิบห้า และยังไม่ได้แต่งเข้าวังองค์หญิง นางต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนเองได้แต่งกับบุรุษอื่นไปเสียก่อน ก่อนที่จะต้องแต่งให้ราชบุตรเขยและมีชีวิตแสนเศร้าเช่นชาติที่แล้ว และผู้ที่จ๊อจ๊อหมายมั่นปั้นมือจะคว่ามาเป็นสามีก็คือบุรุษที่สนใจแต่ตำราไม่สนใจสตรีผู้หนึ่ง นางจะต้องเป็นภรรยาของเขาให้ได้ ทว่าสุดท้ายแล้วนางจะทำสำเร็จหรือไม่ นางจะหลบเลี่ยงชีวิตที่ต้องแต่งเข้าวังองค์หญิงเพื่อไปถูกโอบยตายได้หรือเปล่า แล้วความลับของ 'องค์หญิง' ผู้นั้นเล่าจะส่งผลอะไรมาถึงตัวนางใหม่ ก้าวเข้าประตูวังองค์หญิงไปร่วมลຸ້ນพร้อมกันตอนนี้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

องค์หญิงลุกขึ้นมากกลางดึกโดยไม่มีนางกำนัลคอยปรนนิบัติ จี้อจ้อเห็นแล้วรู้สึกประหลาดใจ ยิ่งนัก แต่สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นสร้างความตกตะลึงให้นางยิ่งกว่า องค์หญิงเดินเข้าไปในห้องอาบน้ำ ไช้มุกราตรีที่อยู่ในนั้นส่องให้เห็นโครงร่างได้รำไรว่าองค์หญิงยืนนิ่ง จากนั้นจี้อจ้อก็ได้ยินเสียงน้ำไหล

องค์... องค์หญิงยืนปลดเบา ที่แท้เชื้อพระวงศ์หญิงทำเช่นนั้นกันหรือนี่!

จี้อจ้อคิดอย่างสับสนงุนงง หรือว่าสิบกว่าปีที่ผ่านมา นางจะปลดเบาผิดวิธีมาโดยตลอด ทว่าต่อมภายหลัง จี้อจ้อก็ได้ตระหนักว่าเหตุใดองค์หญิงถึงได้ยืนปลดเบา

นั่นเพราะองค์หญิงเป็นบุรุษ

”

แนะนำตัวละคร

- * จ๊อจ๊อ หญิงสามัญชนที่ได้เป็นอนุของราชบุตรเขย โฉมละครฉาก แต่กำเนิด มีดวงหน้าที่สมนางในควรมี
- * องค์หญิงชิงเหอ เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้อย่างยิ่ง มีนัยน์ตาสีขา ประหนึ่งอัญมณีจากต่างแดน งดงามปานครอบครอง ความงามทั้งโลกหล้าไปแล้วเจ็ดในสิบส่วน
- * ไฉ่หลิง สาวใช้ของจ๊อจ๊อตอนอยู่ในตำหนักองค์หญิง อายุไม่มาก อ่อนแก่กว่าจ๊อจ๊อไม่เท่าไร
- * หลินหยวน น้องชายของจ๊อจ๊อ มีนัยน์ตาหงส์เหมือนจ๊อจ๊อไม่ผิดเพี้ยน รักใคร่และคิดจะปกป้องพี่สาวตนเองให้ได้
- * เชียงชิงจวี บุรุษที่จ๊อจ๊อตัดสินใจเลือกให้เป็นคู่ชีวิต เขินขาเป็นน้ำแข็ง สอบได้ตำแหน่งจวีเหริน
- * พี่เสี้ยน วิญญาณล่องลอยที่มีอุปนิสัยว่าเงาแจ่มใส คอยช่วยเหลือจ๊อจ๊อในเรื่องต่าง ๆ ด้วยความจริงใจ ตายตั้งแต่ตอนอายุสิบหกปีเท่านั้น
- * หลี่เว่ยเหยียง ราชบุตรเขยขององค์หญิง บุรุษรูปงามอันดับต้น ๆ ของแผ่นดิน เป็นสหายขององค์หญิงที่เติบโตมาด้วยกัน

7

ลมเหนือพัดหวิดหวิวบาดผิวราวกับคมมีดน้ำแข็ง เมืองหลวงตั้งอยู่ทางตอนเหนือ พอล่วงเข้าปลายปีทีไรเป็นต้องหนาวจับจิต ปีนี้หิมะยังไม่ทันตกก็มีน้ำค้างแข็งเสียแล้ว

พอดตกกลางคืน เมืองหลวงจะเจียบงัดเป็นพิเศษ ทว่ายังมีสถานที่แห่งหนึ่งที่มีความอลหม่านระเบิดตัวขึ้นอย่างรวดเร็วราวกับน้ำที่หยดลงไปในน้ำมันร้อนๆ

"รีบให้คนไปทูลองค์หญิงว่าหญิงแพศยากับชายชู้ถูกพวกเราจับได้คาเตียง จะปล่อยไปไม่ได้เด็ดขาด!"

ระหว่างที่จื้อจื้อกำลังนอนหลับสบาย คนกลุ่มหนึ่งก็พรวดพราดเข้ามาในเรือน นางตื่นขึ้นมาด้วยความงัวเงีย กำลังจะขยับปากเรียกไฉ่หลิงก็เห็นมือข้างหนึ่งวางพาดอยู่บนเอนกของตนเองเสียก่อน

เอ๋?

ปกตินางนอนคนเดียวเสมอ ครั้งสุดท้ายที่นอนกับคนอื่นคือนอนกับมารดาตอนที่นางอายุสิบขวบ

ในระหว่างที่จื้อจื้อยังจับต้นชนปลายไม่ถูก ม่านหน้าเตียงก็ถูกแหวกออก ถัดจากนั้นคือเสียงหวีดร้อง

"นั่น! มีบุรุษอยู่บนเตียงอีเห็นยงห้าจริงๆ"

จื้อจื้อตาสว่างทันควัน ทว่าก็เป็นเวลาเดียวกับที่ถูกลากลงจากเตียงแล้วเช่นกัน

"วันนี้จับชายโหดหญิงชั่วได้เสียที"

หลังประโยคนั้น จื้อจื้อรับรู้ได้ว่ามีคนดึงทั้งเสื้อผ้าอาภรณ์ของนาง

"หญิงล้ำสอนจะต้องสวมเสื้อผ้าไปโยกัน แล้วสาวใช้ของหญิงแพศยาผู้นี้เล่า"

"เรียนกงหม่วมัว* ไฉนจึงตีมีสุราจนเมามาย เรียกแล้วไม่รู้สีกตัวเลยเจ้าคะ"

"เช่นนั้นก็ไม่ต้องปลุก โบายให้ตายไปทั้งอย่างนั้นเลย"

ตอนแรกสมองของจื้อจื้อยังสับสนมึนงงไปหมด แต่ประโยคนั้นทำให้สติของนางตื่นตัว รวากับมีแสงสว่างสาดวาบเข้ามาในหัว

"ไม่นะ ข้าไม่ได้..."

นางพูดยังไม่ทันจบก็ถูกตบหน้าสองขาดใหญ่

คนตบคือกงหม่วมัวนั่นเอง

หญิงสูงวัยผู้นี้เป็นคนสนิทขององค์หญิง รับหน้าที่ลงทัณฑ์โดยเฉพาะปกติเวลาคนในตำหนักทำอะไรผิด กงหม่วมัวก็จะเป็นผู้ตัดสินโทษ เรียกได้ว่า

* หม่วมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่ม่ม ป้า และยังเป็นคำเรียกหญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

'มีอำนาจชี้เป็นชี้ตายอยู่ในมือ' ต่อให้ไบโยใครสักคนจนตายก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่
แค่ใช้เงินแก้ปัญหา ก็เรียบร้อยแล้ว

แม้ว่าจื่อจื่อจะมีตำแหน่งเป็นอนุชของราชาบุตรเขย แต่ความจริงแล้ว
ฐานะของนางสูงส่งกว่าสาวใช้ไม่มากนัก กงหม่วมั่วเป็นคนในวังหลวง
ที่ติดตามรับใช้องค์หญิงมาตั้งแต่เล็กจนโต จะสั่งบิยอนุที่มีผู้สักคนก็ไม่ใช่ว่า
เรื่องใหญ่โตเช่นกัน

หลังตบหน้าไปสองครั้ง คนกลุ่มนั้นก็ลุ่มรุมกันถอดเสื้อตัวในของนาง
ออก ให้นางสวมแค่บังทรงกับกางเกงตัวใน แล้วใช้เชือกมัดนางไว้พร้อมมัด
เศษผ้าอุดปากนาง

"หญิงแพศยาไม่ควรได้ใส่เสื้อผ้าหрок เอาจนไปโยนไว้ในห้องเก็บฝุ่น"
"ช้าก่อน"

ในจังหวะที่คนสองคนกำลังจะลากตัวจื่อจื่อออกไป เสียงบุรุษห่มตัว
ก็ดังขึ้น กงหม่วมั่วหรีตารวกับนางเสื้อที่หิวโซมานาน ขอเพียงเหยื่อชะล่าใจ
แม้เพียงนิดก็พร้อมจะกระโจนเข้าไปฉีกเนื้อเป็นชิ้นๆ ขย้ำกิน

"อากาศหนาวเย็น ตำแหน่งของท่านทำเช่นนี้ไม่เหมาะกระมัง"

ชายหนุ่มเพิ่งจะพูดอย่างนั้น จื่อจื่อก็สัมผัสได้ว่าเสื้อคลุมที่มีไออุ่น
ห่มลงบนร่างอย่างแผ่วเบา พอนางรับรู้ได้ถึงความอบอุ่นก็เงยหน้าขึ้นไปมอง
อย่างห้ามไม่อยู่

ใบหน้าดวงนั้นหมดจดหล่อเหลาอย่างวิญญูชน

ดวงต่ายิ่งนุ่มนวลราวกับสายน้ำฤดูใบไม้ร่วง

ไม่ว่าบุรุษตรงหน้าจะเป็นใคร แค่เขาไม่ใช่ราชาบุตรเขย จื่อจื่อยอม
หนีไม่พ้นความผิดฐานคบชู้...

จากนั้นกระทั่งก่อนสิ้นใจจื้อจื้อก็ยังไม่รู้ว่า 'ชายชู้' ที่ว่าเป็นใคร ทั้งยังไม่มีโอกาสได้พบองค์หญิงกับราชบุตรชาย เพราะถูกลากออกมาจากห้องเก็บพืนตั้งแต่ก่อนฟ้าสว่าง จับกดไว้บนม้ายาวลงทนต์ แล้วถูกโอบยจนขาดใจตาย

คนเหล่านั้นนั่งเงียบและเฉยชาราวกับยมทูต จื้อจื้อถูกอุดปากด้วยเศษผ้า ในอากาศจึงมีแต่เสียงไม้พาดลงบนเนื้อ

"สิ้นใจแล้ว เอาละ ไปโยนไว้ในสุสานอนาธาไป"

จื้อจื้อกลายเป็นวิญญาณล่องลอยหลังตาย

ตอนกลายเป็นวิญญาณล่องลอยใหม่ๆ นางไม่ชินเอาเสียเลย เพราะนางเหยียบพื้นไม่ได้ ทำได้แค่ลอยเท่านั้น หากลมพัดแรงๆ นางยังจะปลิวไปติดยอดไม้เสียอีก

คงเพราะยมทูตด่ายมทูตขาว* ยังหาตัวข้าไม่เจอกระมัง ตอนนี้ข้าจึงยังสามารถลอยไปลอยมาอยู่ในโลกมนุษย์ จื้อจื้อคิด

น่าสนุกจริงๆ นางบอกตนเองในใจ

สิ่งแรกที่นางทำเมื่อกลายเป็นวิญญาณล่องลอยคือการกลับบ้านทันทีที่ลอยมาถึงก็พบว่าบ้านที่แต่เดิมมีบิดาอยู่กับน้องชายยามนี้ไม่มีคนพักอาศัยเสียแล้ว

ตอนที่จื้อจื้อนั่งเฝ้าประตูหน้าห้ององค์หญิง บิดาได้รับคำตอบแทนหนึ่งพันตำลึงเงิน สามัญชนคนธรรมดาครอบครัวหนึ่งใช้จ่ายปีละสิบตำลึงเงินเท่านั้น จำนวนหนึ่งพันตำลึงเงินจึงมากพอให้ครอบครัวของนางอยู่ดีกินดีไป

* ยมทูตด่ายมทูตขาว หรือเฮยไป้อฉาง มีหน้าที่ตามเก็บวิญญาณของผู้หมดอายุขัย ตามศาลเจ้ามักมีภาพวาดหรือรูปปั้นตนหนึ่งใส่ชุดขาวทวนหน้าขาว อีกตนใส่ชุดดำทวนหน้าดำ จึงเรียกอีกชื่อว่ายมทูตหน้าขาวหน้าดำ

ครึ่งค่อนชีวิต องค์หญิงเสกสมรสอย่างยิ่งใหญ่เมื่อสองปีก่อน หลังแต่งงานได้เจ็ดวันก็มีคำสั่งให้ครอบครัวราษฎรทั่วแผ่นดินที่มีบุตรสาวอายุสิบสี่ถึงสิบแปดปีส่งรูปเหมือนของบุตรสาวมาที่ตำหนัก เพราะองค์หญิงประสงค์จะคัดเลือกอนุให้ราชบุตรเขยด้วยตนเอง

เรื่องนี้สร้างความตกตะลึงให้ผู้คนทั้งแผ่นดินอย่างมาก เนื่องจากตั้งแต่โบราณไม่เคยมีมาก่อน ทว่าองค์หญิงเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ ดังนั้นจึงมีพระราชโองการลงมาตามที่นางต้องการ

จื่อจื่อที่อายุสิบห้าเข้าข่ายพอดี บิดาจึงส่งรูปเหมือนของนางที่เตรียมไว้สำหรับหาคู่ครองไปที่ตำหนัก จนนางได้รับคัดเลือก ซึ่งถือเป็นเรื่องดีสำหรับครอบครัวของนาง

จื่อจื่อสวสเคราะห์แต่กำเนิด ถ้าจะให้พูดตรงๆ ละก็ นางมีดวงหน้าที่สนมนางในควรมี คือเฉิดฉินแต่ไม่จัดจ้าน งดงามแต่ไม่ดูขาดเกินพอดี ผิวกายของนางขาวผ่องราวกับหิมะ ดูไม่ออกว่าเป็นบุตรสาวของครอบครัวยากจน ทรวดทรงองค์หญิงแล้วใหญ่ ทั้งที่เพิ่งอยู่ในวัยแรกแย้ม แต่กลับมีส่วนว่าส่วนโค้งสะดูดตา ชาวบ้านทั่วไปไม่ชอบสตรีลักษณะนี้ เลือกแม่เรือนทั้งทีจะเลือกสตรีที่มองแล้วชวนให้คิดถึงเรื่องบนเตียงได้อย่างไรกันเล่า หากจะให้นางแต่งไปเป็นอนุคนธรรมดา บิดาก็รู้สึกผิดต่อนางไม่น้อย อีกอย่างสตรีคนใดมีสมอลักหน้อยก็คงไม่ยากให้สามีตนเองได้อนุเช่นนาง

สำหรับตัวจื่อจื่อเองแล้ว การได้เป็นอนุของราชบุตรเขยเปรียบเสมือนไก่อุปินขึ้นไปอยู่บนยอดไม้เลยก็ว่าได้ ซ้ำยังมีวาสนาได้เห็นนางหงส์ตัวจริง นางหงส์ที่ราชวงศ์เลี้ยงดูมาอย่างหรูหราฟุ้งเฟ้อจะเป็นอย่างไรบ้างนะ จื่อจื่อหาอยู่นานก็ยังไม่เจอบิดากับน้องชาย ไม่รู้ว่าเรื่องที่ตนคบซู้

จะทำให้ทั้งคู่เดือดร้อนไปด้วยหรือไม่ พอดคิดได้ดังนั้น นางก็รีบลอบไปที่
ตำหนักองค์หญิงทันที

ตำหนักองค์หญิงเงียบสงบ ทุกคนปฏิบัติกิจวัตรประจำวันกันตามปกติ
ราวกับว่าเรื่องทีี่เหินห่างห่างหายไปเมื่อไม่กี่วันก่อนไม่เคยเกิดขึ้น

อันที่จริงนางแทบจะเป็นอีเหินห่างห่างแต่ในนาม เพราะแค่หน้า
ราชบุตรเขยยังได้เจอไม่กี่ครั้ง พุดจากกันยั้งน้อยเข้าไปใหญ่ อนุสามคน
ก่อนหน้านางชาติตระกูลไม่ธรรมดาเลยสักคน มีแต่นางนี่แหละที่เป็นไก่ป่า
อยู่คนเดียว อนุพวกนั้นไม่มีใครเห็นนางอยู่ในสายตาดำก ต่อให้ไม่วัดกัน
ที่ชาติกำเนิด ทั้งสามก็มักจะจับกลุ่มคุยกันเรื่องโคลงกลอน ขณะที่จื้อจื้อ
ทำได้แค่งานเย็บปักและงานครัวเท่านั้น

ราชบุตรเขยเคยมาหาและพุดคุยกับนาง แต่แค่ถามเรื่องชื่อ จื้อจื้อ
ก็ตอบไม่ถูกเสียแล้ว

'จื้อจื้อ? คำว่าจื้อจากบทกลอนที่ว่าสู่ยจื้อ* ชูดอกแดงแลสลอน
งามอ่อนน้อมน่ามองประคองใคร่นะหรือ'

จื้อจื้อฟังไม่รู้เรื่องโดยสิ้นเชิง

บ้านนางแซ่หลิน แต่นางเป็นบุตรสาว ตามธรรมเนียมวงศ์ตระกูล
บุตรสาวไม่มีสิทธิ์ใช้แซ่ เพราะเดี๋ยวก็ต้องออกเรือนไปอยู่ดี

ดังนั้นนางจึงชื่อจื้อจื้อ หนังสือก็อ่านออกไม่กี่มาน้อย แค่นาง
เขียนชื่อตนเองเป็น จำได้ว่าในเทศกาลไหว้พระจันทร์ปีหนึ่ง ตำหนักองค์หญิง
จัดงานใหญ่โต อีเหินห่างรองเสนอให้เล่นตีกลองวงดอกไม้** ให้หญิง

* สู่ยจื้อ หมายถึงดอกบัว

** การละเล่นชนิดหนึ่ง ผู้เล่นกลุ่มใหญ่นั่งล้อมกันเป็นวง คนหนึ่งถือดอกไม้ เมื่อเสียงกลองดังขึ้นจะต้องส่ง
ดอกไม้ไปเรื่อยๆ เสียงกลองหยุดเมื่อไร ดอกไม้อยู่ในมือใคร คนนั้นจะต้องลุกออกมาแสดง (ร้องเพลง ร่ายรำ
เล่นีทาน ทายปริศนา ฯลฯ) โดยคนที่ตีกลองจะต้องมีผ้าผูกตาไว้

สำนักสังคีตเป็นคนตีกลองเล็ก เสียงกลองหยุดลงเมื่อใด ดอกกุ่มวนไปอยู่ในมือใคร คนผู้นั้นจะต้องแต่งกลอนหนึ่งบท

จ้อจ้อนั่งภาวนาขออย่าให้ดอกกุ่มวนมาหยุดในมือตน ปรากฏว่าเพิ่งจะเล่นรอบแรก ดอกกุ่มก็หยุดลงในมือนางเสียแล้ว ภายใต้อายุตาทุกคู่ นางถือดอกไม้หน้าแดงกำ อึกๆ อักๆ พุดไม่ออกอยู่เป็นนาน

อิเหนียงสามผู้ใจร้อนเป็นนิสัยเหน็บอย่างเหลืออด 'น้องห้า พุดอะไรเข้าสิ ไม่มีปากหรือไรกัน'

อิเหนียงรองยิ้มบางๆ 'น้องห้าอาจจะยังนึกไม่ออกก็ได้ ไม่ต้องรีบร้อน'

จ้อจ้อมองพวกนาง แล้วช่วยับปากพะเยิบพะยับ ก่อนจะเปล่งเสียงออกมาในที่สุด 'วันที่สิบห้าเดือนแปดจันทรภกลมโต ข้า...ข้า...กำลังชมจันทร์เวลานี้'

เพิ่งจะเอ่ยจบ เสียงหัวเราะคิกก็ดังขึ้นจากรอบตัว

เสียงนั้นราวกับเป็นคลื่นในทะเลที่โถมซัดท่วมนางจนมิดในพริบตา

ความพยายามและความขมขื่นของนางมีแต่จะโหมให้คลื่นทวีกำลังแรงขึ้นกว่าเก่า

จ้อจ้อคิดถึงเรื่องราวต่างๆ พลังลอยไปยังเรือนที่เคยอยู่ แต่บัดนี้ที่นั่นว่างเปล่าวังเวง ไม่เหลือใครแม้แต่คนเดียว มีหน้าข้าประตู่เรือนยังลงกลอนไว้ ดูท่าหลังจากนางตายจะไม่มีใครกล้าเข้าไปอยู่ ด้วยกลัวความอัปมงคล เพราะนางถูกโบายจนขาดใจตายที่นี่

จ้อจ้อถอนหายใจเฮือก ไม่รู้ว่าไฉนหลังก็กลายเป็นวิญญานล่องลอยไปแล้วด้วยหรือไม่ ถ้าหากเป็นเหมือนกันจะได้มานั่งคุยกันได้

จนป่านนี้นางก็ยังไม่รู้ว่าบุรุษที่อยู่บนเตียงในคืนนั้นเป็นใครมาจากไหน

ทว่าแม่นางจะหวัทีบ แต่ก็ไม่ได้โง่เง่าจนถึงที่สุด นางเป็นแค่อนุไว้ประโยชน์
ผู้หนึ่ง กระทั่งราชบุตรเขยยังได้เจอหน้ากันแค่มาก็ครั้งเท่านั้น หากใครสักคน
คิดจะทำร้ายนาง ก็ไม่จำเป็นต้องจัดฉากให้วุ่นวายแต่อย่างใด อีกทั้งคืนนั้น
กงหมัวมัวยังให้คนจับตัวนางไปโยยจนตายก่อนจะได้พบองค์หญิงกับ
ราชบุตรเขยด้วยซ้ำ ส่วนบุรุษผู้นั้น...

จื่อจื่ออดไม่ได้ที่จะหวนรำลึกถึงดวงตาคู่นั้น

บุรุษผู้นั้นมีนัยน์ตาตางดงาม รอบตัวอวลด้วยกลิ่นอายสูงส่งที่ไม่อาจ
ดูถูกได้ เชื่อว่าคงไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป

การจัดฉากให้ร้ายคงพุ่งเป้าไปที่คนผู้นั้นเสียมากกว่า ส่วนนางก็เป็น
แค่เบี้ยตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งเท่านั้น

พอคิดมาถึงตรงนี้จื่อจื่อก็ตัดสินใจว่าจะตามสืบให้รู้เรื่อง นาง
รีบลอบไปที่ตำหนักบรรทมขององค์หญิงโดยไม่รอช้า ด้วยมั่นใจว่าจะต้อง
ได้เจอกงหมัวมัวที่นั่น

องค์หญิงอาศัยอยู่ในตำหนักใหญ่ซึ่งกินพื้นที่แทบจะครึ่งหนึ่งของ
บริเวณนี้ ปกติไม่ชอบให้ผู้อื่นไปเยี่ยมยามที่ตำหนักตนเอง เหล่าอนุอย่าง
พวกนางจึงไม่กล้าย่างกรายเข้าไปหากไม่มีกิจธุระ แต่ทุกวันที่หนึ่งและสิบห้า
ของทุกเดือนจะต้องเข้าไปเรียนรู้กฎระเบียบมารยาท ชูหมัวมัวซึ่งเป็นคนสนิท
ขององค์หญิงกำหนดไว้เช่นนี้

เวลาไปเรียนรู้กฎระเบียบมารยาทก็ยากจะได้พบองค์หญิง เพราะ
ในเวลานั้นนางยังนอนไม่ตื่น

รอบนี้จื่อจื่อสามารถลอบเข้าไปในตำหนักองค์หญิงได้อย่างสง่าผ่าเผย
จึงรู้สึกภาคภูมิใจอยู่นิดๆ อย่างบอกไม่ถูก

เป็นองค์หญิงแล้วยิ่งใหญ่สักเพียงใดกันเชียว ข้าเป็นผีเลยนะ

จ้อจ้อลอยเข้าไปอย่างใจกล้า อีกทั้งยังแก้งลลอกเหล่าข้ารับใช้ตามทางโดยดิ่งลิ้นตนเองออกมาพันรอบคอหลายทบ แต่น่าเสียดายที่ไม่มีใครมองเห็นการแสดงอันน่าตื่นตาตื่นใจของนาง พวกนั้นเดินทะลุร่างนางไปเลยด้วยซ้ำ

จ้อจ้อหดหู่นขึ้นมาทันที แต่ทันใดนั้นเสียงของกงหม่วมัวก็ดังขึ้น

"พวกเจ้าแรงมือกันหน่อย องค์หญิงทรงใกล้จะตื่นบรรทมแล้ว"

กงหม่วมัวยังมีสีหน้าเฉียบขาดเข้มงวดเหมือนเก่า ผมหวีเกล้าเรียบแปดสีไม่กระดิกสักเส้น ร่องแก้มลึกซึ้งเป็นพิเศษ ราวกับรอยแผลถูกมีดกรีดเป็นริ้วติดแน่นอยู่บนใบหน้ากระนั้น ดวงตาแผ่ไอสังหารเข้มข้น ดูชิงชังดุจนประหนึ่งสิงโตหินที่เฝ้าอยู่หน้าประตู

จ้อจ้อจ้องหญิงสูงวัยเข้มแข็ง สันชะทำนไปทั้งตัวอย่างห้ามไม่อยู่
คนเช่นนี้ แม้แต่ผียังกลัว

กงหม่วมัวนำข้ารับใช้กลุ่มหนึ่งเดินเข้าไปในห้องบรรทมขององค์หญิง จ้อจ้อเลยฉวยโอกาสลอยตามไปด้วย ห้องนั้นมีกลิ่นหอมเฉพาะตัว ตั้งแต่เกิดมาจ้อจ้อไม่เคยพบเจอสิ่งใดที่หอมเช่นนี้มาก่อน นางสูดลมหายใจลึกๆ เขื่อหนึ่ง ยิ่งกลิ่นในห้องหอมจึ้ง นางยิ่งลอยเข้าไปข้างในลึกขึ้นโดยไม่รู้ตัว

จ้อจ้อลอยเข้าไปเรื่อยๆ จนแซงข้ารับใช้กลุ่มนั้นขึ้นไปอยู่หน้าสุดขอเพียงเอื้อมมือออกไปก็แหวกม่านหน้าต่างเพียงองค์หญิงได้เลย แต่แล้วก็มีเสียงมังกรคำรามพลันดังเข้าหู

จ้อจ้อหวีดร้องสุดเสียง รีบเอามืออุดหูและหนีออกมาทันที

2

เสียงมังกรคำรามเหมือนจะบดขี้ตวงวิญญาณของนางให้แหลกละเอียด นางรู้สึกว่หากตนเองไม่ใช่วิญญาณล่องลอยอยู่แล้ว ก็อาจจะตายลงได้เลยทีเดียว ขนาดพยายามหนีมาจนไกล หัวใจยังเจ็บระบมเสียไม่มีดี นางหอบหายใจหนักหน่วง ภายในชั่วไม่กี่พริบตาร่างทั้งร่างก็เปื่อยชโรกรวากับกลายเป็นผีพรายน้ำ เพราะเหงื่อไหลจนชุ่มไปทั้งร่าง เนื้อตัวลั่นเทาอยู่นานกว่าจะสงบลง

นางเหลือบตามองห้องบรรทมขององค์หญิงที่เห็นอยู่ไกลๆ ด้วยแววตาหวาดผวา

ไหนๆ ก็ตายไปแล้ว อย่าตั้งใจสืบสาวราวเรื่องอีกเลย

ความคิดนั้นเพิ่งจะผุดขึ้นมาในหัว จ๊อจ๊อก็นึกดูถูกตนเองทันที ก่อนตายกลัวอีกฝ่ายจนหนอ ขนาดตายแล้วยังกลัวไม่เลิก จะไม่เอาไหนเกินไปแล้ว เหล่าผีร้ายในนิทานที่มารดาเคยเล่าให้ฟังสมัยเด็กๆ นำขนลุกขนพองออก

จะตายไป โดยเฉพาะวิญญาณที่ตายทั้งที่ไม่ควรตายเช่นนาง หัวใจ จะเต็มไปด้วยความอาฆาตพยาบาท หากคิดจะแก้แค้นใครก็มักแก้แค้น สำเร็จ ถึงขั้นสามารถฆ่าคนไม่รู้ชื่อไหนก็เห็นตายได้เลยด้วยซ้ำ

พอคิดได้เช่นนี้จื่อจื่อก็กัดฟันแน่นด้วยแหวดตาเด็ดเดี่ยว แล้วลอบไปยัง ห้องบรรทมขององค์หญิงอีกครั้ง คราวนี้นางเพิ่มความระมัดระวังให้มากขึ้น กว่าเก่า หลบซ้ายที่ หลบขวาที่ จากนั้นก็ไปหลบอยู่หลังประตู โผล่แต่หัว ออกมาแอบมองเข้าไปข้างใน

พวกข้ารับใช้ออกมาทั้งหมดแล้ว ดูเหมือนในห้องจะมีแต่องค์หญิง กับกงหม่อมมัวแค่สองคน

จื่อจื่อพรูลมหายใจยาวเหยียด ก่อนจะค่อยๆ ลอบเข้าไปข้างใน ให้เบาที่สุด ระหว่างนั้นยังยกสองมือขึ้นมาประสานกันโดยไม่รู้ตัว พอ ลอบเข้าไปใกล้ เสียงสตรีนุ่มหูก็ดังขึ้น

เสียงนั้นต่ำกว่าเสียงสตรีทั่วไปเล็กน้อย แต่ก็ไม่นับทอนความไพเราะลง เลย

"กงหม่อมมัว วันนี้เด็กผู้นั้นตายไปครบเจ็ดวันแล้ว"

จื่อจื่อชะงักไปทันที นางยกนิ้วนับ ดูเหมือนวันนี้จะเป็นวันที่เจ็ดที่นาง กลายเป็นผีจริงๆ

"องค์หญิงโปรดวางพระทัย หม่อมฉันจัดการดูแลครอบครัวของนาง เป็นอย่างดีแล้วพะคะ พอบิดาของนางได้เงินไปหมื่นตำลึง ก็พาน้องชายนาง ย้ายไปอยู่ทางใต้ทันที จะไม่กลับเข้าเมืองหลวงอีกเลยชั่วชีวิต" พุดมาถึงตรงนี้ น้ำเสียงของกงหม่อมมัวก็เปลี่ยนไปโดยพลัน กลายเป็นอำมหิตน่ากลัว "หาก กล้ากลับเข้าเมืองหลวง หม่อมฉันก็มีวิธีจัดการให้สิ้นซากเช่นกัน"

จื่อจื่อทำหน้าเหลอหลา อดลอยเข้าไปใกล้ต้นเสียงอีกนิดไม่ได้

ห้องบรรทมขององค์หญิงหฺวู่หวางดงามยิ่งนัก แต่ชะรอยองค์หญิงจะไม่ชอบจุดตะเกียง ใช้เพียงไข่มุกราตรีให้แสงสว่าง ห้องทั้งห้องจึงสลัวทึบทึม ภาพวาดบนผนังไม่ใช่ภาพลายเมฆทั่วๆ ไป แต่เป็นภาพเทพเซียนเหาะเหินแบบต่างๆ หญิงสาวในภาพสวมอาภรณ์งามหรูสีล้วนฉูดฉาด เสื้อผ้าปลิวพลิ้ว ในมือถือเครื่องดนตรีหลากหลายประเภท ทว่าดวงตาของทุกคนกลับอำมหิตดุจดั่ง ยังมีมานแพรบดบัง ไอสังหารที่แผ่ออกมายิ่งดูน่ากลัวเป็นพิเศษ

นางเห็นองค์หญิงแล้ว

ฝ่ายนั้นนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ปล่อยผมยวสยายระเວ ดวงหน้าสะท้อนอยู่ในบานกระจก

จื่อจื่อยืนมองอยู่ไกลๆ มังกรน้อยสีทองตัวหนึ่งนอนขดอยู่บนศีรษะขององค์หญิง กำลังถลึงตาจ้องเขม็งมาที่นางอย่างดุจนี้ เจ้าของเสียงมังกรคำรามเมื่อครู่คงเป็นมันนี่เอง

แต่ขนาดของมันช่างเล็กกระจ้อยร่อยเสียเหลือเกิน จื่อจื่อยกมือขึ้นมองฝ่ามือตนเอง จากนั้นก็มองมังกรทอง

คงเพราะรู้ทันว่านางคิดอะไรอยู่ เจ้ามังกรจึงหมุ่นตัวเหาะวนอยู่กับที่หลายรอบอย่างดุจนี้ ข้ายังกรี๊ดร้องใส่นาง

"แกวัก!"

"..." จื่อจื่อได้ยินเช่นนั้นก็ถึงกับพูดไม่ออก ก่อนจะหัวเราะออกมาหรือว่าเสียงคำรามทรงอำนาจเมื่อครู่จะใช้ได้แค่เพียงครั้งเดียวกันนะ แต่เหตุใดเจ้ามังกรนี่ถึงได้ร้องเช่นนั้น

อย่างกับเปิด...

เพราะนางหัวเราะ มังกรทองเลยยิงโมโหจนเดินพลาญอยู่ในอากาศ
สองตาดลิ่งจนกลมดิก

"เก่งจริงก็ร้องสิ" จื้อจื้อทำทนายอีกฝ่ายอย่างลำพองใจ

ไอสี่ขาพุ่งออกจากกรงมังกกรเป็นสาย แหวดตาเขียนคำว่า 'รอก่อนเกิด'
เอาไว้อย่างชัดเจน

แต่จะว่าไป องค์หญิงนี้สมกับเป็นเชื้อพระวงศ์จริงๆ ถึงกับมีมังกรทอง
คอยปกป้องคุ้มครอง

เมื่อเห็นว่ามังกรทองทำอันตรายตนเองไม่ได้ จื้อจื้อก็ลอยเข้าไป
อย่างใจกล้า ทว่าไม่ทันไรนางก็ต้องหวีดร้องแล้วหนีเปิดออกมาใหม่

ขนาดหนีมาจนใกล้ยังได้ยินเสียงมังกรทองร้อง 'แก่วักๆ' ไม่ขาดหู
ทำทางจะสาแก่ใจเป็นที่สุด

ที่แท้ไม่ใช่แค่เสียงมังกรคำราม แค่นางลอยเข้าไปใกล้หน่อยก็จะรู้สึก
ราวกับดวงวิญญาณถูกจับย่างบนตะแกรงตั้งไฟอย่างโรยหน้านั้น

จื้อจื้อรู้สึกปวดใจเล็กน้อย

เฮ้อ...เห็นที่คงหมดหวังจะแก้แค้นเสียแล้ว

เนื่องจากหาครอบครัวตนเองไม่เจอ ตอนแรกจื้อจื้อยังหวังจะได้รู้
จากปากกงหม่อมว่าบิดาและน้องชายอยู่ที่ใด แต่หญิงสูงวัยผู้นี้ไม่เคย
พูดถึงนางกับคนรอบข้างเลยแม้แต่คำเดียว ดังนั้นนางจึงต้องเปลี่ยนไปสืบ
ทางองค์หญิงแทน แต่มังกรทองตัวน้อยบนศีรษะขององค์หญิงช่างน่าโมโห
เสียจริง

ตอนกลางวัน จื่อจื่อนั่งยองๆ อยู่ตรงมุมกำแพง มองมังกรทองด้วยสายตาขุ่นขวาง ขณะที่มันมองนางอย่างหยามเหยียด

หนึ่งผีหนึ่งมังกรจ้องตากันอยู่อย่างนั้น

ตกกลางคืน จื่อจื่อห้อยอยู่บนซื่อ ดิ่งหัวตนเองลงมาโยนเส้นไปมา ระหว่างมือสองข้าง

มังกรทองตัวน้อยขดตัวนอนอยู่บนเตียงขององค์หญิง ทว่าลูกตาเหลือบไปเหลือบมาตามหัวของจื่อจื่อ

ในจังหวะหนึ่ง จื่อจื่อรับหัวตนเองพลาด หัวจึงร่วงหล่นแล้วกลิ้งไปทางมังกรทอง ไม่รู้ว่ามังกรทองอยากทำเช่นนี้มานานแล้วหรือว่าอย่างไร มันถึงได้พุ่งตัวทะยานออกมาใช้อุ้งเท้าหน้าทั้งสองข้างจับหัวจื่อจื่อ น่าเสียดายที่พยายามอยู่พักใหญ่ก็ยังยกหัวนางขึ้นมาไม่สำเร็จ มันจึงสะบัดหางอย่างหยุดนิ่งดูน่างำ

จื่อจื่อสิ้นเพิ่มไปทั้งตัว แทะบลมจับตายไปทั้งอย่างนี้ หากว่าผียังลมจับตายได้อีก

สุดท้ายมังกรทองก็ล้มเลิกความตั้งใจ แล้วเหาะกลับไปเตียงดั้งเดิม ร่างของนางจึงรีบลอยลงไปเก็บหัวอย่างไม่รอช้า จากนั้นหันหลังแผ่นแนบไปทันที

ผ่านไปพักใหญ่ จื่อจื่อก็ลอยกลับมาอีกครั้ง นางลอบมองมังกรทองจากหลังเสา เจ้ามังกรยังคงจ้องมองนางอย่างดูต้นเหมือนเดิม

ในตอนนั้นเอง เสียงเคลื่อนไหวก็ดังมาจากเตียง ดูเหมือนองค์หญิงจะตื่นบรรทมแล้ว

จื่อจื่อชะงักนิ่ง ก่อนจะเห็นองค์หญิงเอื้อมมือออกมาแหวกม่าน

นางคิดมานานแล้วว่าองค์หญิงหน้าตางดงามเหลือเกิน เคยมี
กวีผู้หนึ่งโชคดีได้เข้าเฝ้าองค์หญิง ถึงกับอุทานออกมาดังๆ ว่า 'องค์หญิง
ทรงครอบครองความงามทั้งโลกห้ำไปแล้วเจ็ดส่วน อีกสามส่วนที่เหลือ
ล้วนกระจายไปเป็นของสตรีหน้าตาจัดซี้ดธรรมดาทั้งสิ้น'

พูดจบก็ฆ่าตัวตาย โดยให้เหตุผลว่าในเมื่อเกิดมาแล้วไม่ได้แต่งงาน
กับผู้ทรงงามถึงเพียงนี้ ก็ไม่รู้จะมีชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไร

แต่ก็มีเสียงเล่าลือกันว่าถ้อยคำของกวีสร้างความเดือดดาลให้องค์หญิง
อย่างมาก จนถึงกับสั่งให้คนไปฆ่าทิ้ง

องค์หญิงลุกขึ้นมากลางดึกโดยไม่มีนางกำนัลคอยปรนนิบัติ จื่อจื่อ
เห็นแล้วรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก แต่สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นสร้างความตกตะลึง
ให้นางยิ่งกว่า องค์หญิงเดินเข้าไปในห้องอาบนํ้า ไชมุกราตรีที่อยู่在那
สองให้เห็นโครงร่างได้รำไรว่าองค์หญิงยืนนิ่ง จากนั้นจื่อจื่อก็ได้ยินเสียงน้ำไหล

องค์...องค์หญิงยืนเปลดเบา ที่แท้เชื้อพระวงศ์หญิงทำเช่นนั้นกันหรือนี่!

จื่อจื่อคิดอย่างสับสนงุนงง หรือว่าสิบกว่าปีที่ผ่านมา นางจะเปลดเบา
ผิดวิธีมาโดยตลอด

ทว่าต่อมาภายหลัง จื่อจื่อก็ได้ตระหนักว่าเหตุใดองค์หญิงถึงได้
ยืนเปลดเบา

นั่นเพราะองค์หญิงเป็นนุรุษ

จื่อจื่อต้องใช้เวลาหนึ่งเดือนเต็มเลยที่เดียวกว่าจะทำใจยอมรับ
เรื่องนี้ได้

ลำดับต่อจากนั้นคือองค์หญิงขึ้นเป็นฮ่องเต้

นางแก้วอยู่ในตำหนักองค์หญิงสามปี ประจันหน้ากับมังกรทอง

ตัวน้อยทุกวัน

มังกรทองเติบโตขึ้นเรื่อยๆ องค์หญิงเก็บตัวอ่านและตอบฎีกา ตลอดเวลา ราชบุตรเขยมาหาไม่บ่อยนัก แต่ไม่เคยนอนค้างด้วยสักครั้งเดียว

จากนั้นเมื่อมังกรทองเติบโตใหญ่พอจะพันรอบองค์หญิงได้สบายๆ องค์หญิงก็กลายเป็นฮ่องเต้อย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง

จื๋อจื๋อนั่งอยู่บนกำแพง มองเล็ดที่ไหลนองราวกับสายน้ำเบื้องล่าง ที่แท้องค์หญิงก็เป็นบุรุษ ทว่ามารดาแท้ๆ ที่ให้กำเนิดองค์หญิงกลัวว่า หวงฮงเฮาจะปองร้ายบุตรชาย จึงสมคบกับขันทีกู่เรื่องโกหกอย่างยิ่งใหญ่นี้ การเสกสมรสขององค์หญิงก็มีจุดประสงค์แฝงอยู่เช่นกัน ราชบุตรเขยไม่ใช่ ราชบุตรเขย หากแต่เป็นคนสนิทขององค์หญิงต่างหาก

ในเทศกาลไหว้พระจันทร์วันที่สิบห้าเดือนแปด องค์หญิงฆ่าพี่ชาย ทั้งสามคนของตนเอง แล้วถือกระบี่บุกไปยังที่ประทับของฮ่องเต้

โอรสสวรรค์มขององค์หญิงถือกระบี่ชี้ใส่ตนเองโดยไม่รู้สึกแปลกใจ แม้แต่นิดเดียว มิหนำซ้ำยังปรบมือหัวเราะว่า "องอาจหัวหาญเหมือนเรา ตอนหนุ่มๆ ไม่มีผิด เจ้าเอาบัลลังก์นี้ไปเลย"

ฮ่องเต้กลายเป็นไทซังหวง* ย้ายออกไปใช้ชีวิตที่เหลือในตำหนัก แปรพระราชฐานอย่างมีความสุข เห็นว่ายังคัดเล็อกสนมใหม่อีกด้วย

ในวันขึ้นครองราชย์ จื๋อจื๋อขององค์หญิงที่สวมฉลองพระองค์มังกร แล้วตระหนักแจ้งเสียที่ว่าเหตุใดองค์หญิงถึงได้มีมังกรทองอยู่บนศีรษะ ส่วน องค์ชายพระองค์อื่นๆ ที่นางได้เห็นเพราะตามองค์หญิงออกไปไม่ยกมีบัง นั้นเพราะองค์หญิงเป็นบุรุษ ซ้ำยังเกิดมาเพื่อเป็นฮ่องเต้

* ไทซังหวง หมายถึงอดีตฮ่องเต้ที่สละราชบัลลังก์ให้โอรสของตนหรือก็คือบิดาของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน

จื่อจื่อลอยไปลอยมาอยู่ในวังหลวง ได้เจอวิญญาณล่องลอยอื่นๆ ไม่น้อย แต่จื่อจื่อเห็นวิญญาณดวงอื่นที่เรเป็นต้องหวีดร้องพร้อมหนีเปิดทุกครั้ง

"ผีหลอก!"

วิญญาณที่ลอยนิ่งอยู่ที่เดิมข้อนนาง "ตัวเจ้าไม่ใช่ผีหรือไร ต้องหนีไปไยกัน"

จื่อจื่อหนีออกมาจนใกล้ถึงค่อยถอนหายใจอย่างโล่งอก

"ดูท่ายมทูตขาวดำจะบกพร่องในหน้าที่เสียแล้ว"

เสียงบุรุษผู้หนึ่งเพิ่งจะดังเข้าหู จื่อจื่อก็ถูกดูดไปยังที่แห่งหนึ่งอย่างไม่อาจต้านทาน จนกระทั่งได้เห็นบุรุษหน้าตาหล่อเหลางดงามเจ้าของเสียง ดูก็รู้แล้วว่าบุรุษผู้นี้ไม่ใช่คนธรรมดา เพราะเจ้าตัวเหยียบพู่กัน ดำมใหญ่ยักษ์ลอยอยู่กลางอากาศ มองนางด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน แววยั่วล่อ เป็นประกายอยู่ในดวงตา "ไม่นึกเลยว่าแอบดอดลงมาตีมสุราในโลกมนุษย์ครั้งนี้ จะได้เจอผีที่วนเวียนอยู่ในโลกมนุษย์ถึงสามปี"

เขาทำจุ่มกฟุดฟิดสุดตมมาทางนาง "อย่างนี้เอง เป็นวิญญาณ พยาบาทแท้ๆ แต่กลับอ่อนแอปกเปียก แสบไม่มีไอผีติดตัวสักนิด มีน้ำถึงเป็นปลาที่รอดร่างแหมาได้ แม่นางน้อย อยากไปเกิดใหม่หรือไม่"

"ข้า..." บุรุษตรงหน้าไม่ยักทำให้จื่อจื่อหวาดกลัว กลับรู้สึกว่าเขาดูเป็นกันเองน่าใกล้ชิดด้วยซ้ำ "ข้าอยากไปหาพ่อกับน้องชาย"

ฝ่ายตรงข้ามหลุบตาครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง "คืออย่างนี้ ข้ายังขาดของกิน แก่ลมสุราไปอย่าง หากเจ้าให้กับแก่ลมนี้ได้ ข้าจะช่วยเจ้าให้ได้เจอครอบครัว"

"จริงหรือ ข้ายินดีเจ้าค่ะ! กับแก่ลมอันใด" จื่อจื่อถามอย่างลึงโลดใจ

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ มือข้างหนึ่งเอื้อมออกมากลางอากาศ ยื่นทะเล
เข้าไปในอกจ๊อจ๊อ แล้วขยี้มหัวใจนางไว้ "หัวใจเจ้า เจ้าจะยอมหรือไม่"

จ๊อจ๊อก้มหน้ามองหัวใจตนเองที่อยู่ในมืออีกฝ่าย ใช้เวลาตัดสินใจ
เล็กน้อย นางก็พยักหน้าตอบด้วยแววตาจริงใจ "ข้ายอม"

รอยยิ้มของชายหนุ่มกว้างขึ้น "เช่นนั้นก็ประเสริฐ ข้ายจะช่วยส่งเจ้า
ไปหาครอบครัวให้"

ก่อนที่สติจะขาดหาย จ๊อจ๊อเหมือนได้ยินเขาพูดออกมาประโยคหนึ่ง
"แม่นางน้อย ข้ากับเจ้าชะตาต้องกัน เจ้ายกหัวใจให้ข้า เช่นนั้น
ข้าก็จะมอบสิ่งหนึ่งให้เจ้า"

3

เสียงวังดังตึงๆ

เมื่อมาถึงหน้าห้อง ผู้มาใหม่ก็หยุดบดหิมะบนร่างก่อนอย่างตั้งใจ ถึงค่อยก้าวเข้าไปข้างในแล้วตะโกนเรียกเสียงดัง "นางหนู...นางหนู..."

เขาถอดหมวกลงมาแขวนไว้บนฉากบังตาตรงทางเข้าเรือน ปากก็บ่นอุบ "หิมะรอบนี้ตกหนักเหลือเกิน"

หัวเล็กๆ โผล่ออกมาจากในห้อง ชายหนุ่มเขม่นตามอง ก่อนจะขมวดคิ้วเมื่อพบว่าเป็นบุตรชายคนเล็ก "แอบคอดเข้าไปทำอะไรในห้องนอนพี่สาวอีกแล้ว พี่เจ้าไม่อยู่หรือ"

เด็กชายเดินออกมาพลงเอียงคอมองบิดา "พี่ใหญ่ออกไปข้างนอก บอกว่ามีธุระขอรับ"

เขาสาวเท้าเดินเข้าไปดิ่งของที่บุตรชายซ่อนไว้ข้างหลังออกมา "หยิบของพี่เจ้ามาเล่นอีกแล้ว ระวังเถิด เดี่ยวพี่เจ้ากลับมาโดนเอ็ด"

เอาหรือก"

เด็กชายแลบลิ้น "พี่ใหญ่ไม่เอ็ดข้าหรือก"

เพิ่งจะพูดเช่นนั้น เสียงเคลื่อนไหวก็ดังมาจากหน้าประตู

สองพ่อลูกหันไปมองทางต้นเสียงพร้อมกัน เด็กสาวนางหนึ่งเดินเข้ามาในบ้าน สวมเสื้อนอนมสีแดงสดกับกระโปรงสีแดงอ่อน สีสิ้นของเสื้อผ้าขัดดวงหน้างามสะคราญของนางให้ยิ่งเจิดจันตะตา แต่เนื่องจากยังอยู่ในวัยแรกแย้ม ข้าดวงตายังเป็นประกายบริสุทธิ์สุกใส ความเย้ายวนของดวงหน้าจึงถูกข่มให้จางลง

พอเข้ามาอยู่ในบ้าน เด็กสาวก็สิ้นสะท้านไปทั้งตัว ต้องรีบเดินไปที่เตาผิง

ชายหนุ่มผู้นั้นเดินเข้าไปหาทันที "นางหนู ออกไปทำอะไรอีกแล้วข้างนอกหนาวจนแทบแข็ง ระวังไอเย็นจะเข้าตัวเอา ก่อนหน้านั้นเจ้านอนป่วยอยู่หลายเดือนกว่าจะฟื้นนะ"

นางหนูที่เขาเรียกก็คือจื่อจื่อนั่นเอง

จื่อจื่อคลี่ยิ้มอ่อนหวานให้บิดา "ข้าแค่ออกไปเพียงครู่เดียวเท่านั้น ไม่ล้มป่วยหรือกเจ้าคะ ท่านพ่อหิวหรือยัง ข้าจะไปทำกับข้าวให้"

"ร่างกายเจ้ายังไม่แข็งแรง เตียววันนี้พ่อทำให้เองดีกว่า" เขาพูดอย่างนั้นแล้วหมุนตัวเดินไปทางห้องครัว ก่อนจะไปยังสั่งล้าทับ "เจ้ารีบกลับห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเถิด"

จื่อจื่อไม่คิดไม่ฝันเลยว่าจะได้ย้อนกลับมาตอนตนเองอายุสิบห้า เมื่อลืมตาขึ้นมาอีกที นางก็ได้พบกับดวงตาแดงกำของบิดาและน้องชาย ยามนั้นยังไม่ทันได้พูดอะไร น้องชายก็ปล่อยโฮดังลั่น "พี่ใหญ่ ในที่สุด

ท่านก็สิ้นเสียที่ ท่านนอนไม่ได้สติมาถึงสามเดือนเชียวนะ'

สามเดือน?

ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เท่าที่เห็น บิดาคูหนุ่มแน่นกว่าเก่า และน้องชาย
ในตอนนั้นก็แค่เด็กวัยแปดขวบเท่านั้น

'ข้า...ข้านอนไม่ได้สติมาสามเดือนหรือ'

แต่ข้ากลายเป็นวิญญานล่องลอยไปแล้วนี่นา

'นางหนู อย่าเพิ่งพูดอะไรเลย พ่อจะไปเชิญท่านหมอลีมาเดี๋ยวนี้'
บิดารีบลุกออกไปทันที

จากนั้นท่านหมอลีก็มาตรวจอาการให้นาง แล้วพูดอะไรที่นาง
ฟังไม่รู้เรื่องออกมาเป็นพรวน ที่พ่อจะจับความได้มีแค่ไม่กี่ประโยคเท่านั้น

ท่านหมอลีบอกว่านางถูกลมร้ายเข้าร่าง ทำให้อาการป่วยรุนแรง
อย่างต่อเนื่อง ฟันขึ้นมาได้ก็ไม่น่าเป็นห่วงแล้ว

ท่านหมอลีเองก็ดูหนุ่มกว่าครั้งสุดท้ายที่นางเจอเช่นกัน

จื่อจื่อเบิกตามองเพดานแล้วปลิ้นบรรลุมาน นางอาจย้อนเวลากลับมา
เมื่อหลายปีก่อนก็ได้ 'ท่านเทพองค์นั้น' ช่วยนางอย่างนั้นหรือ

พ่อคิดมาถึงตรงนี้ เด็กสาวก็ยกมือขึ้นลูบหน้าอกตนเอง คืบนั้น
ท่านเทพควักหัวใจนางไปแล้ว แต่นี่ยังมีเสียงใจเต้น หัวใจยังอยู่ที่เดิม

เกิดอะไรขึ้นกันแน่

จื่อจื่อเบนสายตาไปทางบิดา ตามด้วยน้องชายที่กำลังจ้องมอง
ท่านหมอลีอย่างเกร็งเครียด

ไม่ว่าอย่างไรก็ตามแต่ ได้เจอครอบครัวอีกครั้งก็ประเสริญเหลือเกินแล้ว
ภายหลังจื่อจื่อหลอกถามน้องชาย จนได้รู้ว่านางย้อนเวลากลับมา

ตอนที่ตนเองอายุสิบห้า

รัชศกหย่งอันที่สามสิบ เวลานี้องค์หญิงยังไม่เสกสมรส

ดวงตาของจื่อจื่อเป็นประกายวาว ชาติก่อนนางแต่งเข้าตำหนักองค์หญิง นอกจากจะไม่ได้เจอครอบครัวตนเองแล้ว สุดท้ายยังต้องกลายเป็นวิญญานล่องลอย ชาตินี้นางจะไม่ยอมแต่งงานเป็นอนุราชบุตรเขยอีกเป็นอันขาด

เด็กสาวสาบานกับตนเองอยู่ในใจ นางจะต้องหาทางแต่งงานออกไปก่อนพิธีเสกสมรสขององค์หญิงให้จงได้

ในเมื่อตั้งเป้าหมายแล้ว ก็ต้องวางแผนการโดยละเอียด

จื่อจื่อครุ่นคิดอยู่เจ็ดวันเต็มว่าจะแต่งงานกับผู้ใดดี

ปีนี้บุตรชายท่านหมอลี่อายุสิบห้า อายุอานามเหมาะกับนางกำลังดี เสียตรงที่หน้าตาเหมือนท่านหมอลี่ราวกับถอดออกมาจากพิมพ์เดียวกัน ชี้เหร่เกินรับได้ ไม่ไหวๆ

หลัวฟิ่งที่อยู่ถัดไปหนึ่งถนนรูปร่างหน้าตาใช้ได้ เสียแต่ภายหลังกลายเป็นผีพ่นัน สุดท้ายถึงกับผลาญสมบัติในตระกูลจนสิ้น

มารดาเคยกล่าวไว้ บุรุษขี้ริ้วหรือยากจนเกินไปจะแต่งด้วยไม่ได้ แต่งด้วยก็เท่ากับไปลำบากเปล่าๆ

บุรุษที่มีเงินและหน้าตาดี...จื่อจื่อเค้นสมองคิดอย่างเอาเป็นเอาตาย

ทันใดนั้นนัยน์ตาที่คุ่นเคยก็ผุดวาวเข้ามาในความทรงจำ

คืนนั้นดวงตานางสบประสานกับนัยน์ตาบุรุษผู้หนึ่ง

จื่อจื่อสลดหัวทันที้ นี่นางคิดถึงบุรุษที่เป็นต้นเหตุทำให้นางตายได้อย่างไรกันนะ

แต่นั้นเป็นครั้งแรกที่นางไกล้ซิดบุรุษเพศขนาดนั้น เขาเคยวางมือ
พาดเอวนาง ซ้ำยังถอดเสื้อคลุมออกมาห่มร่างนาง...

"พี่ใหญ่ เหตุใดถึงได้หน้าแดงเล่า" เสียงของหลินหยวนน้องชาย
ดึงสตินางให้กลับมาสู่ความเป็นจริง

"ฮะ?!" จี้อจื่อส่งเสียงร้องแล้วมองน้องชายอย่างลนลาน "พี่หน้าแดง
หรือ คงจะรู้สึกร้อนระมัด เหอะๆ เตาผิงมันอยู่ใกล้เกินไปนะ"

หลินหยวนชะงักหน้าเข้ามาจนไกล้ ความจริงสองพี่น้องหน้าตา
ละม้ายกันอย่างยิ่ง เพียงแต่คนน้องเป็นเด็กชาย เครื่องหน้าจึงเข้มกว่านิด
คมคายกว่าหน่อย ทว่ามีนัยน์ตาหงส์เหมือนกันไม่ผิดเพี้ยน

จี้อจื่อเป็นสาวแล้ว ดังนั้นเพียงตัวตาดำขมำมองนิดเดียวก็ทรงเสน่ห์
สะกดใจ

"พักนี้พี่ใหญ่ดูแปลกชอบกล"

จี้อจื่อได้ยินเช่นนั้นก็เบนสายตาดอกมาอย่างร้อนตัว "เจ้าคิดมากไป
ต่างหาก"

หลินหยวนก็ผินหน้าไปทางอื่นเช่นกัน "พักนี้พี่ใหญ่มักเหม่อลอย
อยู่เรื่อย ร่างกายท่านยังไม่แข็งแรงดีใช่หรือไม่"

จี้อจื่อลอบถอนหายใจโล่งอก "ไม่หรอก อย่างกังวลไปเลย พี่แข็งแรงดี
แล้ว"

ต้องพูดกันอยู่นานกว่าจะไล่น้องชายออกไปได้สำเร็จ

จากนั้นบิดาของนางก็เรียกไปกินข้าว

ระหว่างนั่งล้อมวงที่โต๊ะอาหาร เขาคอยคืบกับข้าวใส่ชามนาง
ไม่ขาดสายจนจี้อจื่อกินไม่ไหว ต้องร้องบอกว่า "ท่านพ่อ พอแล้วละเจ้าคะ"

บิดาของนางถึงเพิ่งเห็นว่าขามข้าวนางพูนขึ้นมาเป็นภูเขาถูกย้อมแล้วย้อมแก้ๆ เอ่ย "เช่นนั้นหรือ จริงลี นางหนู เมื่อครู่เจ้าออกไปทำอะไรข้างนอก"

จื่อจื่อก้มหน้า "ข้าออกไปร้านชาตมาเจ้าคะ"

บิดาชะงักไป "นั่นสินะ ลูกพ่อโตเป็นสาวแล้ว แล้วเจ้าถูกใจหรือไม่ละ ยังมีเงินพอใช้อยู่หรือไม่ ตัดเสื้อผ้าเพิ่มอีกสักสองชุดปะไร"

หลินหยวนรำร้อง "ท่านพ่อ ข้าก็อยากตัดเสื้อผ้าใหม่เช่นกัน"

"อยู่เฉยๆ ไปเลย เจ้ายังมีเสื้อผ้าใส่ ถ้าขาดแคลนนักก็เอาเสื้อผ้าสมัยเด็กๆ ของพี่สาวเจ้ามาใส่ไปก่อน"

เด็กชายหัวฟัดหัวเหวี่ยง "ข้าเป็นบุรุษนะ จะใส่เสื้อผ้าสตรีได้อย่างไร"

"เจ้าล่ะบุรุษ" บิดามองลูกคนเล็กอย่างเหยียดหยามเล็กน้อย

จื่อจื่อใคร่ครวญดีแล้ว แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่เด็กสาวชาติกำเนิดเช่นนางจะได้แต่งงานเป็นภรรยาเอกในตระกูลใหญ่ ชาติก่อนนางเป็นแค่อนุภทจะถูกฆ่าก็ตายได้ง่ายๆ ไม่มีสิทธิ์มีเสียงแม้แต่นิดเดียว ดังนั้นเป็นอนุไม่ดีแน่ อีกประการหนึ่ง นางไม่ยอมเข้าไปพัวพันกับองค์หญิงตัวปลอมฮ่องเต้ตัวจริงผู้นั้นอีกแล้ว

นางใช้เวลาทบทวนอยู่นาน ก่อนจะเบนเป้าหมายไปหาเชิงจิวี่เหริน* ที่สอบได้ตำแหน่งทันฮวาในรัชศกหย่งอันที่สามสิบห้า

* การสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจิวี่) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ โดยสอบเลื่อนที่ละระดับชั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบตงชื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นชีวจี มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเชิงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจิวี่เหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับผู้ขื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตียนชื่อ เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียตามคะแนนเรียกว่าจ้วงหยวน (จอหงวน) ปังเหยียน และทันฮวา

เซียงจวีเหรินมีชื่อเต็มว่าเซียงซิงจวี ก่อนสอบได้ตำแหน่งจวีเหริน เป็นบัณฑิตที่ศึกษาในสำนักศึกษาหลวง ซาติที่แล้วน้องชายเขียนจดหมาย มาเล่าให้นางฟังว่าศิษย์พี่ร่วมสำนักสอบได้ตำแหน่งจวีเหริน นางถึงได้รู้ จื่อจื่ออ่านหนังสือไม่ออก ต้องให้สาวใช้อ่านให้ฟัง ทว่าไฉ่หลิงก็รู้หนังสือ ไม่มาก พออ่านมาถึงชื่อจวีเหรินจึงติดขัด

'เซียงซิง...เซียงซิง...ตัวนี้ป่าวอ่านไม่ออกเจ้าคะ' สาวใช้ยื่นจดหมาย ให้นางดูด้วยใบหน้าแดงก่ำ

จื่อจื่อรับจดหมายมา 'ไม่เป็นไร คนผู้นี้ข้ารู้จัก ชื่อเซียงซิงจวี'

ต่อมาเมื่อกลายเป็นวิญญาณล่องลอย จื่อจื่อมักจะขึ้นไปนอนเกาะ อยู่บนชื่อ จึงเคยได้ยินชั้นที่พูดว่า 'ขอแสดงความยินดีกับฝ่าบาท เซียงซิงจวี ที่เป็นทันฮวาปี่นี้เก่งกาจสมนามจริงๆ พะยะคะ'

เซียงซิงจวี?

จื่อจื่อค่อนข้างประหลาดใจทีเดียว ภายหลังเมื่อได้เห็นเซียงซิงจวี สวมชุดขุนนาง นางถึงเชื่อว่าที่แท้เขาสอบติดจริงๆ

หากจะบอกว่าจื่อจื่อเป็นสาวชาวบ้านที่ดงงามที่สุดในรัศมีสิบสี่* ละแวกนี้ เซียงซิงจวีก็เป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดี ข้ายังมีความรู้มากที่สุดในย่านเดียวกัน ทว่าเขาเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาเรียนหนังสือ ไม่ไยดีเรื่อง รักๆ ใครๆ อันที่จริงชาติก่อนจื่อจื่อแอบนิยมในตัวเซียงซิงจวีเสียๆ แต่ เพราะมีพระราชโองการลงมา นางจึงต้องแต่งเข้าตำหนักองค์หญิงอย่าง ไม่มีทางเลือก

ลองมาคิดดู หากชาตินี้นางได้ลงเอยกับเซียงซิงจวีก็จะประเสริฐยิ่ง

* สี่ (หลี่) หน่วยวัดความยาวของจีน เทียบได้ประมาณ 500 เมตร

เมื่อเที่ยงซึ่งจิวได้เป็นทันฮวา นางก็จะเป็นสุทธินของทันฮวา จื่อจื่อลอบยืม
อยู่คนเดียว จากนั้นก็หาเข็มกับด้าย ตั้งใจจะปักถุงเหอเปา* ให้เขา

นางไม่เคยเรียนหนังสือ ที่ผ่านมามารดาจะคอยเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟัง
เสมอ

มารดาเคยบอกไว้ว่าอย่าได้เหนียมอายกับคนที่ชอบเป็นอันขาด
มารดา ยังบอกอีกว่าการได้หัวใจบุรุษมาครองไม่ใช่เรื่องยากแต่อย่างใด
'เห็นหรือไม่ ปีศาจจึงจอกในตำนานแค่กระดิกนิ้วนิดเดียว บุรุษก็ติดกับ
กันหมด สมัยก่อนพ่อเจ้าก็เป็นแบบนี้เช่นกัน'

แม้ว่ามารดาจะป่วยตายไปตั้งแต่จื่อจื่ออายุสิบสอง นางก็ยังคงจำ
คำสอนได้ขึ้นใจ

จื่อจื่อตัดสินใจปักถุงเหอเปารูปยวนยาง**

ที่นางออกไปข้างนอกในช่วงสามสี่วันนี้ก็ล้วนแต่ไปตระเวนตาม
ร้านเครื่องหอมทั้งสิ้น เพราะคิดว่าคนรำเรียนน่าจะชอบกลิ่นหอมที่ทำให้
หัวใจสงบผ่อนคลาย ดังนั้นนางจึงเที่ยวตะลอนๆ ตามหาเครื่องหอมที่คิดว่า
ดมแล้วสงบใจได้มากที่สุดไปทั่วเมือง

"จะลองกลิ่นประตูล้วนนะ นางหนู เสี่ยวหยวน พวกเจ้ารีบเข้านอนเสีย"
เสียงของบิดาดังอยู่ข้างนอก

จื่อจื่อเอยหน้าพรวด แล้วพบว่าตนเองชะมักเข้มนปักถุงเหอเปาเพลิน
จนพ้ามืดตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ได้ สีหน้าของนางเปลี่ยนไปทันที รีบโยนงานปักทิ้ง
จากนั้นก็วิ่งไปที่เตียง

* ถุงเหอเปา หรือถุงพก ใช้ใส่เศษเงินหรือของมีค่าจุกจิก เหน็บพกติดตัวหรือเวลาออกนอกบ้าน มักปักรูปสัตว์
หรือตัวอักษรมงคล

** ยวนยาง หรือเบ็ดแมนดาริน เป็นนกเป็ดน้ำชนิดหนึ่งที่มีถิ่นกำเนิดในจีน มีนิสัยชอบอยู่กับเป็นคู่ จึงกลายเป็น
สัญลักษณ์ของคู่ชีวิตและความรักมั่นคง

เด็กสาวมุดเข้าไปในผ้าห่มอย่างว่องไว แล้วดึงผ้าขึ้นมามากุมโปง
อย่างมิดชิด

"จริงหรือไม่ที่เจ้าบอกว่ามีมนุษย์มองเห็นพวกเรา"

"จริงสิ ก็เด็กสาวที่อยู่ในห้องนี้นั่นล่ะ"

"เช่นนั้นหรือ ข้าเพิ่งเคยเจอคนที่มองเห็นข้าเป็นครั้งแรก ฮึ? ไม่ได้คุย
กับมนุษย์มานานแล้ว พวกเราไปหาเด็กสาวผู้นั้นกันดีกว่า"

"เอาสิ แล้วต้องเคาะประตูหรือไม่"

"เจ้าเคาะประตูได้ด้วยหรือไม่"

จือจือนอนตัวสั่นอยู่ในผ้าห่ม เสียงข้างนอกใกล้เข้ามาทุกที จนเหมือน
มาอยู่ข้างเตียงนาง

"แม่นางน้อยอยู่ใต้ผ้าห่มนี่นะหรือ เหตุใดผ้าถึงได้สั่นเล่า"

"เพราะนางได้ยินที่เราพูดกันนะสิ"

"ฮึ? เช่นนั้นข้าร้องเพลงที่เพิ่งแต่งใหม่ให้นางฟังได้หรือไม่"

ตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง จือจือก็มีความสามารถเพิ่มขึ้นมาอย่างหนึ่ง
คือนางมองเห็นวิญญาณล่องลอย

ครั้งแรกที่เห็นคือตอนที่นางลุกออกไปเข้าส้วมกลางดึก แล้วเห็น
หญิงชราผู้หนึ่งนั่งอยู่ตรงนั้น

"ท่านยาย? ท่านมาอยู่ในบ้านข้าได้อย่างไรเจ้าคะ"

หญิงชราผู้นั้นนั่งยองๆ ตัวงอข้อมืออยู่ตรงหน้าประตูส้วม ท่าทางเหมือน
ไม่ได้ยินคำถามของนาง

จือจือสาวเท้าเข้าไปใกล้ด้วยความฉงน ตั้งใจจะร้องทักให้ดังขึ้น แต่
ฝ่ายตรงข้ามพลันหันมาหาเสียก่อน

ใบหน้านั้น...ไม่มีรอยระคายใดๆ ทั้งสิ้น

จื่อจื่อกรีดร้องออกมาสุดเสียง

บิดาที่สะดุ้งตื่นเพราะเสียงนางตะลึงตะลันลุกจากเตียง 'อะไรกัน!
เกิดอะไรขึ้น จื่อจื่อ?'

จื่อจื่อกลัวเสียจนร้องไห้

หญิงชราผู้นั้นยังคงหันหน้ามาหานาง ทั้งที่ไม่มีเครื่องหมาย แต่จื่อจื่อ
รับรู้ได้อย่างชัดเจนว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังแสดงความเหยียดหยามตนอยู่

'อย่าทำตื่นตูมไปหน่อยเลย ไม่เคยเห็นวิญญาณล่องลอยหรือไร'
เสียงพูดเป็นเสียงแหบยานของหญิงชรา

จื่อจื่อร้องไห้โฮ

บิดาวิ่งพรวดพราดออกมาถึงตัวนางด้วยท่าทางร้อนกร้อนใจ 'มีอะไร!
เกิดอะไรขึ้น'

จื่อจื่อยกมือชี้ไปทางหญิงชรา 'ท่านพ่อ ท่านพ่อเจ้าขา ตรงนั้น
มีท่านยายอยู่ผู้หนึ่งไม่ใช่หรือ'

บิดามองตามปลายนิ้วนาง 'ไม่มีนี่'

'เจ้าเรียกใครว่าท่านยาย ข้าเพิ่งจะตายได้สองวันเท่านั้น วัดกัน
ตามอายุของวิญญาณล่องลอย ข้ายังเด็กอยู่นะ' หญิงชราเอ่ยพลางลุกขึ้น
เดินมาทางนาง

จื่อจื่อปล่อยโศกดังยิ่งกว่าเก่า แล้ววิ่งเปิดแนบออกไปแทบไม่ทัน

นับจากคืนนั้นนางก็ได้รู้ว่าตนเองมองเห็นวิญญาณล่องลอย

อย่าบอกนะว่าชายของขีวิตที่เทพผู้นั้นกล่าวว่าจะให้นางคือสิ่งนี้

4

จื่อจื่อนอนนิ่งอยู่ใต้ผ้าห่ม ไม่กล้าโผล่ออกมา ทว่าวิญญาณล่องลอย
สองตนที่อยู่ข้างนอกคุยกันออกรสขึ้นทุกที หัวข้อสนทนาเลยเกิดขึ้นเรื่อยๆ

"เฮ้อ...ช่วงนี้เจ้าได้ไปดูเจ้าหนุ่มสกุลเซียงบ้างหรือไม่"

"ไปมาแล้ว" วิญญาณล่องลอยอีกตนลดเสียงลงกระซิบกระซาบ
"เข้าไปแอบดูเขาอาบน้ำมาด้วย คิกๆ"

"..." จื่อจื่อที่อยู่ใต้ผ้าห่มรู้สึกหมดคำพูด

"สวรรค์! แล้วเจ้าเห็นอะไรบ้าง"

"เห็นกล้ามเนื้อของเจ้าหนุ่มเซียง แล้วยังข้างล่าง..." วิญญาณล่องลอย
ตนนั้นเว้นช่วงไปเล็กน้อย "แม่นางน้อยผู้นี้ได้ยินที่พวกเราคุยกันหรือไม่"

"ได้ยิน"

"เช่นนั้นพวกเราออกไปพูดกันต่อข้างนอกดีกว่า คิกๆ"

จื่อจื่อยิ่งรู้สึกหมดคำพูดไปกันใหญ่ "..."

"เรื่องอะไรจะแบ่งปันของดีๆ ให้นางหนูนี้ฟัง"

ข้างนอกเงียบไปอย่างรวดเร็ว ไม่มีเสียงให้ได้ยินแม้แต่ชนิดเดียว จี๋จื๊อ
ทนนอนอึดอึดได้ผ้าห่มต่ออีกพักใหญ่ถึงค่อยๆ โผล่หัวออกมาอย่างระมัดระวัง
น่าจะไปแล้ววระมัง

แต่เพิ่งจะโผล่หัวออกมา ก็เจอกับใบหน้าที่สีสองดวงทันที

หน้าหนึ่งยังมีเลือดหยดตุงๆ อีกหน้าหนึ่งไม่มีปาก

แค่เห็นแวบเดียว จี๋จื๊อก็เป็นลมหมดสติไป

วิญญาณล่องลอยสองตนหันไปมองหน้ากัน "ชะรอยจะมองเห็น
พวกเราจริงด้วย ฟุ่รุ่งนี่ค่อยมาใหม่"

เมื่อตื่นขึ้นมาอีกทีก็เป็นเช้าวันรุ่งขึ้นแล้ว แต่นึกถึงภาพวิญญาณ
ล่องลอยสองตนก็มลงมามอง จี๋จื๊อก็สิ้นสะพานไปทั้งตัว

เสียงของหลินหยวนดังขึ้นข้างนอก "พี่ใหญ่ ตื่นหรือยัง"

"อืม ตื่นแล้ว" เด็กสาวลุกขึ้นมานั่ง

"ป้ากลัวมานะ บอกว่าเอาไว้ในบ้านมาให้ ท่านพ่อออกจากบ้าน
ตั้งแต่ย่ำรุ่ง พี่ใหญ่ออกไปปรับหน้าหน่อยเถิด"

ป้ากลัวคือมารดาของหลัวฟิงที่กลายเป็นผีพันันในเวลาต่อมา
ชาติก่อนป้ากลัวเคยอยากให้นางตกลงปลงใจกับบุตรชาย แต่สุดท้าย
มีพระราชโองการลงมาเสียก่อน เลยต้องเลิกล้มความตั้งใจ หากเป็น
ชาติที่แล้ว จี๋จื๊อคงคิดว่าแต่งกับหลัวฟิงก็ไม่เห็นเป็นไร ทว่าตอนนี้
นางไม่ยอมแต่งด้วยเด็ดขาด

ระหว่างแต่งตัว จี๋จื๊อพิจารณาตู้เสื้อผ้าของตนอยู่สักพักก็วางเสื้อนอน

สีน้ำเงินเข้มที่ตั้งใจจะสวมในตอนแรกลง หยิบชุดที่ในเวลาปกติไม่มีทางคิดจะใส่ขึ้นมาแทน ชุดนี้ตัดขึ้นในโอกาสที่นางอายุครบสิบห้า ท่านพ่อบอกร้านตัดเสื้อว่าให้ตัดชุดที่หญิงสาวผู้ดีในเมืองหลวงนิยมใส่กัน

ช่างตัดชุดแบบที่กำลังนิยมให้จริงๆ เสียตรงที่เป็นเสื้อคอเล็ก ตัดเย็บจากผ้าสีแดงสดขลิบริมหดำ สาบเสื้อบริเวณอกแหวกออก มีเพียงผ้าแพรผืนบางปิดไว้ จี๋จื่อมีใบหน้านางมเหย้ายวนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว สวมชุดนี้ยิ่งไม่เหมือนสตรีดีๆ เข้าไปใหญ่ ดูราวกับบอออกมาจากหอคณิกาอย่างไรอย่างนั้น

"เสื้อยวน เจ้านี๋ยิ่งโตยิ่งคมสัน หน้าเหมือนพี่สาวเจ้าเลยนะ" ป้าหลัวนั่งอยู่บนเก้าอี้ มีตะกร้าไขไก่ที่หิ้วมาด้วยวางอยู่ข้างเท้า นางเป็นสตรีร่างสูงใหญ่ ซ้ำยังทำงานใช้แรงอยู่เป็นนิตย เสียงจึงดังก้องกว่าคนทั่วไป "นี่พี่สาวเจ้ายิ่งไม่ตื่นอีกหรือ"

"ตื่นแล้วละขอรับ" หลินหยวนเอ่ยตอบอย่างสุภาพ ขณะหยิบขนมอบชิ้นหนึ่งขึ้นมากินพลางคิดกับตนเองว่าเหตุใดพี่สาวถึงยังไม่ออกมา

ป้าหลัวหัวเราะ "นั่นสินะ ถ้าป้านี๋ยิ่งไม่ตื่นก็ออกจะสันหลังยาวเกินไปแล้ว พ่อเจ้าพะเน้าพะนอเอาใจพี่สาวเจ้าจนเคยตัว หาไม่ก่อนหน้านี้แค่ล้มป่วยนิดๆ หน่อยๆ จะเรื้อรังถึงสามเดือนหรือ" นางถอนหายใจเฮือกแล้วกวาดตามองไปรอบบ้าน "น่ากลัวว่าพ่อเจ้าคงเสียเงินเสียทองไปไม่น้อยเลยกระมัง"

"ท่านป้าหลัว"

ยามนี้เองเสียงหวานเสนาะหูดังขึ้นตรงหน้าประตู

"อ้าว จี๋จื่อมาแล้ว" ป้าหลัวลุกขึ้นเมื่อได้ยินเสียง แต่พอเห็นคนที่ยืนอยู่

ตรงประตูก็ต้องชะงักไป และหน้าตังอย่างไม่พอใจทันที

หากมองด้วยสายตาเป็นกลาง เสื้อผ้าชุดนี้ของจื่อจื่องามมากจริงๆ ชายกระโปรงติดระบายแบบที่นิยมกันล่าสุด เวลาเดินดูแซมซ้อย่น่ามองราวกับใบบัวกระเพื่อมบนผิวน้ำ ช่วงเอวติดแถบผ้าผืนกว้าง ขยับแน่นเอวบางให้คอตกัวราวกับกิ่งหลิวที่แค่จับเบาๆ ก็โน้มลู่ลงมา คอเสื้อแหวกออกเผยผิวขาวผุดผาดราวกับหิมะ วันนี้จื่อจื่อยังตั้งใจประทีนโฉมโดยแต้มชาติสีแดงเข้มบนกลีบปาก

สรุปก็คือในสายตาป่าหลัว นางแต่งตัวแบบที่สตรีปกดิธรรมดาไม่ควรแต่ง

"ตายจริง จื่อจื่อ อากาศหนาวเย็นยังสวมชุดบางเช่นนี้ ไม่หนาวหรือไร" ป่าหลัวสีหน้าค่อนข้างบึ้งตึง

พวกแก้มของจื่อจื่อแดงวาบ ที่ผ่านมานางไม่เคยทำเรื่องเช่นนี้มาก่อน แต่เพื่อความสุขในชีวิตของตนเอง ของบางอย่างไม่ยอมทำก็ต้องทำ "อยู่ในบ้านไม่หนาวหรือเจ้าคะ"

เนื่องจากเพิ่งเคยทำเป็นครั้งแรก เสียงพูดจึงแผ่วหวิวราวกับเสียงยุง ไม่มีความมั่นใจสักนิด

ป่าหลัวยิ้มเจื่อนๆ แล้วหยิบตะกร้าไขไก่บนพื้นขึ้นมา "จื่อจื่อ เจ้าเพิ่งหายป่วยหนัก ใส่เสื้อผ้าหนาๆ เข้าไว้ดีกว่า ไข่ไก่นี้เจ้าเด็กหลัวเพิ่งไปเก็บมาจากเล้าด้วยตนเองเลยนะ พอรู้ว่าจะเอามาให้เจ้าก็รีบลุดไปเล้าไก่ แต่เข้าตุ๋น คัดแต่ใบดีๆ มาให้ทั้งนั้น"

หลินหยวนไม่ใคร่เข้าใจความหมายแฝงของผู้มาเยือนนัก จึงได้มองจื่อจื่อที่ มองป่าหลัวที่

จื่อจื่อเฝ้าปากก่อนจะอ้าปากเอ่ยโดยที่ไม่มองไข่ไ่เก้ตะกร้านั้นด้วยซ้ำ
"เสียตายจริง ท่านหมอสั่งว่าระยะนี้ข้าต้องงดของคาว ไข่ไ่เก้ก็เป็นของคาว
เช่นกัน พี่หลัวอุตสาห์มีน้ำใจแท้ๆ"

"ไร้เอ๋ย กินไม่ได้หรือหรือนี" ป้าหลัวมองไข่ไ่เก้ในตะกร้า "มีแต่ไข่ดี ๆ
ทั้งนั้นเลยนะ"

เดิมทีนางก็ไม่พอใจการแต่งเนื้อแต่งตัวของจื่อจื่ออยู่แล้ว พุดกัน
ตามตรง แม้จะเห็นเด็กสาวผู้นี้มาตั้งแต่เล็กจนโต แต่นางไม่ใคร่ถูกใจนัก
คนสกุลหลินหน้าตาดีเกินไปทั้งบ้าน โดยเฉพาะจื่อจื่อกับมารดาที่หาชีวิตไม่
แล้ว ตอนที่บ้านนี้เพิ่งย้ายมาใหม่ๆ มารดาของจื่อจื่ออะ...ฮึ้ย...อย่างกับ
อะไรดี ทำบุรุษละแวกนี้หลงเสน่ห์ไปกันหมด วันๆ ดีแต่หาเรื่องมาวนเวียน
แถมหน้าประตูบ้านสกุลหลินไม่รู้กี่รอบ

จื่อจื่อผู้นี้หน้าตางามเย้ายวนมาตั้งแต่เด็ก พอแตกเนื้อสาวยิ่งแล้วใหญ่
อายุน้อยๆ เพียงเท่านั้นที่รู้จักสำรวจมตัว ดันใส่เสื้อผ้าพรรณฉวี หากไม่เพราะ
เจ้าหลัวฟ่งบุตรชายนำโมโหของนางถูกใจ ไม่มีวันเสียละที่นางจะมาเหยียบ
บ้านนี้

"แล้วน้องเจ้ากินได้หรือไม่ ให้เสียวหยวนกินแล้วกัน"

จื่อจื่อเหลือบมองหลินหยวนแวบหนึ่ง มิเสียแรงที่เป็นพี่น้อง แค่นี้สาว
ปรายตามองนิดเดียว แม้น้องชายจะไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ยังอ่าน
เจตนาของนางออก

"ท่านป้าหลัว ข้าก็กินไข่ไ่เก้ไม่ได้ขอรับ กินแล้วผื่นขึ้น"

ป้าหลัวชะงัก ก่อนจะยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน "เอาเถิด ข้าเลือก
ของขวัญไม่ดีเอง กลับไปต้องตำเจ้าหลัวฟ่งเสียหน่อย" นางเว้นช่วงไป

เล็กน้อยก่อนจะพูดเน้นเสียงอย่างจริงจัง "อย่ากระเหี้ยนกระหือรือเอาใจ คนที่ไม่ชายตาแล ประเดี๋ยวจะถูกรังเกียจเอา"

จ๊อจ๊อแสร้งทำเป็นไม่รู้เท่าทันความขุ่นมัวในน้ำเสียงของอีกฝ่าย แล้ว คลี๋มหวานให้พาลงกล่าว "ถ้าเช่นนั้นท่านป่าหิ้วก็รีบกลับเถิด ข้าไม่ออกไปส่งนะเจ้าคะ ท่านหมอสั่งไว้ว่าข้างนอกลมแรง ให้ข้าอยู่แต่ในบ้าน"

ป่าหิ้วโมโหจนอึ้งงัน ไม่คิดเลยว่าแค่ล้มป่วยครั้งเดียว นิสัยของเด็กผู้นี้ จะเปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ เมื่อก่อนแม่ฐุปรางหน้าตาจะไม่ถูกใจนาง แต่อย่างน้อยก็เป็นเด็กสงบเส็งยมใสซื่อ

ตอนนั้รี หี เหมือนมารดาที่ตายไปแล้วมากขึ้นทุกที ไม่รู้จักสำรวจม ควรแล้วละที่ฝ่ายนั้นไม่ได้ตายดี

ป่าหิ้วกลับออกไปอย่างหัวเสีย จ๊อจ๊อถอนหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความโล่งอก จากนั้นเสียงบิดาก็ดังขึ้นโดยไม่คาดคิด

"จ๊อจ๊อ เสียหวายน"

เสียงของบิดาฟังดูอ่อนแรงอย่างไรชอบกล

จ๊อจ๊อรีบวิ่งออกไปดูทันที แล้วก็ต้องผงะไป เพราะที่หน้าประตู ไม่ได้มีบิดาของนางแค่ผู้เดียว ยังมีเซียงซิงจวีด้วย

เด็กสาวนั่งจรรวกับหุ่นไม้

เซียงซิงจวีหน้าตาหล่อเหลา มักแต่งกายด้วยชุดชาวอยู่เป็นนิตย แม้จะมีฐานะขัดสน ทว่าก็รักสะอาดอย่างยิ่งวด เสื้อผ้าอาภรณ์จะถูกซักร้อย่างหมดจด ใบหน้าดูสุขุมเยือกเย็นแบบบัณฑิต ดวงตาสงบนิ่ง แทบไม่แสดงอารมณ์ออกมาให้เห็น จึงมีภาพลักษณ์สุขุมเคร่งขรึมตั้งแต่อายุน้อยๆ

เห็นว่าในปีที่เซียงจิงจวีผ่านการสอบคัดเลือกของราชสำนัก ความจริงต้องได้ตำแหน่งปั้งเหยียน แต่เพราะหล่อเหลาเกินไป อันดับจึงตกลงมาเป็นทันฮวาอย่างเสียไม่ได้

ตอนนี้เซียงจิงจวีเห็นจื่อจื่อแค่แวบเดียวกลับมีอันต้องขมวดคิ้วก่อนจะเบนสายตาไปอีกทาง

ทว่าสมองของจื่อจื่อไปลัดคิดไปถึงประโยคหนึ่ง

'เห็นกล้ำมท้องของเจ้าหนุ่มเซียง แล้วยังข้างล่าง...'

ข้างล่างอะไรนะ

5

ความคิดของจื่อจื่อไม่ได้จดจ่ออยู่กับเซียงซิงจวีมานานนัก เพราะนางเหลือบไปเห็นบิดาเสียก่อน

หลินผู้พ่อหน้าตาซีดเผือด ริมฝีปากเขียวคล้ำ ต้องให้เซียงซิงจวีช่วยประคอง ดูน่าเป็นห่วงอย่างมาก จื่อจื่อรีบวิ่งเข้าไปหา

"ท่านพ่อ ท่านเป็นอะไรไปเจ้าคะ"

บิดาโบกมือพลางผินยิ้ม "ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก หิมะตกพื้นสิ้น พ่อเดินไม่ระวังเลยลื่นล้มเท่านั้นเอง" พุดมาถึงตรงนี้ก็หันไปมองเซียงซิงจวี "โชคดีคุณชายเซียงมาเจอเข้า เลยพาเข้ามาส่งบ้าน จื่อจื่อ เข้ามาพุงที่ได้นอนหลับพักผ่อนก็ดีขึ้นแล้ว"

เซียงซิงจวีหลุบตา "เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ข้าเป็นคนประคองท่านหลินเข้าไปดีกว่า"

หลินผู้พ่อบนังคิด จื่อจื่อแรงน้อย ให้เซียงซิงจวีช่วยประคองคงดีกว่าจริงๆ

จื่อจื่อรอจนชายหนุ่มประคองบิดามานอนที่เตียง แล้วบอกอย่าง
ห่วงใยว่า "ท่านพ่อ ข้าจะไปตามหมอมานะเจ้าคะ ข้าเป็นห่วงท่านมาก"
พูดจบนางก็หมุนตัวทำท่าจะเดินออกไป

"ข้าก่อน" เสียงซิงจวีร้องเรียกนางไว้

จื่อจื่อหันมามองเขาอย่างฉงน

อีกฝ่ายไม่มองนาง กลับผินหน้าไปอีกทางแทน "ข้าจะไปตามหมอ
ให้เอง แม่นางอยู่ฝ้าท่านหลินที่นี่เกิด"

จื่อจื่อยิ่งงุนงงกว่าเก่า จวบจนเสียงซิงจวีเดินออกไป แล้วหลินหยวน
ที่อยู่ข้างๆ เอ่ยถามขึ้น "พี่ไม่หนาวหรือ"

นางถึงเพิ่งตระหนักว่าตนเองแต่งตัวอย่างไร จากนั้นก็ก้มหน้ามอง
ชุดที่สวมอยู่ที่หนึ่ง "พี่จะไปเปลี่ยนชุดเดี๋ยวนี้น่ะ"

เมื่อจื่อจื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่แล้วเดินเข้ามาอีกที ท่านหมอหลี่
ก็มาถึงแล้ว ทว่าเสียงซิงจวีไม่ได้อยู่ด้วย ท่านหมอหลี่ดูอาการบิดานางแล้ว
บอกว่าไม่เป็นอะไรมาก นอนพักสักหน่อยก็ลงจากเตียงได้แล้ว เพียงแต่ว่า
ระยะนี้อ่าเพิ่งเคลื่อนไหวมากนักก็พอ

เด็กสาวอดจะถามไม่ได้ ระหว่างเดินออกไปส่งท่านหมอหลี่
"คุณชายเขี่ยงไปแล้วหรือเจ้าคะ"

อีกฝ่ายตอบยิ้มๆ "ใช่ เห็นบอกว่าที่บ้านมีธุระต้องจัดการ เลยกลับไป
ก่อน"

ตกกลางคืน จื่อจื่อนอนแอบอยู่ใต้โปงผ้าห่มเช่นเดิม

ท่าทางผีสาวสองตนที่แอบดูเสียงซิงจวีอาบน้ำจะถูกใจห้องนางเข้า
เสียแล้ว ถึงได้มานั่งคุยกันบนขอบเตียงนางทุกคืน

"คิกๆ วันนี้เจ้าหนูมนั้นแต่งกายหล่อเหลาเสียจริง"

"ก็นั่นแหละสิ แต่ข้าชอบตอนที่ไม่ใช่อะไรเลยมากกว่า"

"คิกๆ ข้าก็เช่นกัน แต่จะว่าไป วันนี้พอกลับไปแล้ว เขาดูแปลกๆ อยู่นะ รวากับตอนกลางวันเห็นสิ่งที่ไม่ควรเห็นเข้า ไม่รู้ว่าผีสถีร์บ้านใดเสนอดัวให้ อีกแล้วหรือไม่ โอ๊ย แม่นางน้อย เจ้าเบียดข้านะ เขยิบเข้าไปข้างในหน่อยสิ"

"..." จ๊อจ๊อกระเถิบเข้าไปข้างในเสียบๆ

"ไม่รู้เหมือนกัน นี่ แม่นางน้อย เจ้าบักถุงเหอเปาเสร็จหรือยัง"

"ใกล้แล้ว" จ๊อจ๊อตอบ แล้วรีบยกมือปิดปาก

"คิกๆ ข้าบอกแล้วอย่างไรล่ะว่านางได้ยิน"

"แม่นางน้อย ถ้าเจ้าชอบเจ้าหนูมนั้น ให้พวกเราสองคนช่วยดีหรือไม่"

นางนินที่เดียวกว่าเสียงถามจ๊อจ๊อจะดังออกมาจากใต้ผ้าห่ม "...ช่วยอย่างไร"

"ขอแค่เจ้ายอมให้พวกเราสิงร่างครู่เดียว รับประกันได้เลยว่าเจ้าหนูมนั้นจะรีบมาสู่ขอเจ้าทันที"

"ข้าขอปฏิเสธ" จ๊อจ๊อไม่โง่เสียหน่อย ถึงอย่างไรนางก็เคยเป็นวิญญาณล่องลอยมาก่อน วิญญาณล่องลอยที่มีจิตพยาบาทจะพยายามหาร่างสิงสู่ แต่เพื่อไม่ให้ผลบุญของตนถูกบั่นทอน เจ้าของร่างจะต้องยินยอมพร้อมใจเสียก่อน เพราะหากบั่นทอนผลบุญด้วยวิธีนี้ ซาติน้ำอาจต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน

"เจ้า! ได้ ซาติน้อยอย่าได้หวังจะแต่งงานกับเจ้าหนูมนั้นเลย"

จ๊อจ๊อพลิกตัวหันหลังให้ นอนได้แล้วๆ อยู่ดีๆ อย่าไปคุยกับวิญญาณล่องลอยเลย

อาการบาดเจ็บของหลินผู้พ่อตีขึ้น ถูงเหอเปาของจื่อจื่อก็ปักเสร็จแล้ว กระทั่งข้ออ้างที่จะนำไปให้เซียงชิงจวี นางยังคิดเตรียมไว้พร้อมสรรพ

วันนี้นางบรรจงแต่งกายอย่างประณีต ก่อนออกจากบ้าน หลินหยวน ที่เล่นลูกหนังอยู่ตรงลานงายหน้าขึ้นมาเห็นนางแล้วชะงักไป

"พี่ใหญ่ วันนี้ท่าน..."

จื่อจื่อเกร็งเล็กน้อย แล้วก้มลงไปมองกระโปรงตนเอง แสร้งทำท่าเหมือนไม่มีอะไร "ทำไมหรือ"

"งามมากเลย" น้องชายยิ้มแฉ่งจนเห็นฟันแปดซี่

หลินหยวนไม่ได้พูด

จื่อจื่อไม่มีความรู้เรื่องโคลงกลอน ทว่าชำนาญงานครุฑและงานเย็บปักอย่างยิ่ง นางเกิดใหม่อีกครั้งก็เท่ากับว่าเคยใช้ชีวิตล่วงหน้ามาหลายปี ครอบครัwnางไม่ได้ร่ำรวย เสื้อผ้าส่วนใหญ่นางเย็บเองเสียมาก แม้แต่เสื้อผ้าของบิดาและน้องชายก็เช่นกัน แต่ก่อนเวลาเย็บเสื้อ นางจะเย็บตามแบบที่นิยมกันในยุคนั้น แต่เนิ่นนางย้อนเวลากลับมาเกิดใหม่ จึงนำแบบเสื้อที่จะเป็นที่นิยมในอนาคตมาเย็บล่วงหน้า

เป็นต้นว่าชุดที่นางใส่ในวันนี้ ปัจจุบันกระโปรงติดระบายกำลังเป็นที่นิยม ชุดของนางปรับชายระบายให้เล็กและสั้นลง ลายปักที่แพรวหลายในยุคนี้เป็นลวดลายดอกไม้ใบหญ้า จื่อจื่อมีฝีมือปักผ้าเป็นเลิศ ทั้งยังเห็นว่าเซียงชิงจวีมองตนเองเป็นสุภาพชน จะต้องขอบนกระเรียนอย่างแน่นอน ตัวนางเองชอบสีล้วนดูสะอาด จึงปักรูปนกกระเรียนสีแดงไว้บนกระโปรง จะงอยปากนกอยู่บนเนินอกพอดี แต่แต่งแต้มความเฝ้ายวนที่เอ่ยออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ให้เข้มข้นยิ่งกว่าเก่า เสื้อแขนกว้างนางก็ปรับแขนให้สอ

แคบลง ยิ่งผลให้มือโผล่พ้นชายแขนเสื้อ แล้วสวมถุงมือนมสีเขียวอ่อน ป้องกันอากาศหนาวเย็น ถุงมือนมนี้นางเอาเสื้อเก่ามาดัดแปลง จากนั้นก็ ปักรูปนกกระเรียนลงไปเช่นกัน เพียงแต่นกกระเรียนบนถุงมือเป็นนกสีเขียว ตัวเล็กกระจริด ถุงมือนมแบบที่นางสวมอยู่ยังไม่เป็นที่นิยมในปัจจุบัน

นอกจากนั้นนางยังผูกผ้ากันลมสีน้ำเงินเข้มเพื่อกันหนาว สีสันทัดกัน กับถุงมือนมอย่างน่ามอง

ส่วนทรงผมนั้น เด็กสาวยุคนี้นิยมไว้หน้าม้าบางๆ ปิดหน้าผาก แต่จ๊อบจ๊อบไม่เอาด้วย เริงผมตรงหน้าผากนางยื่นลงมาเป็นทรงแหลมสวย ชาติที่แล้ว กว่านางจะทำผมเปิดหน้าผากก็หลังจากเป็นอนุของราชบุตรเขย แต่คราวนี้ไม่ใช่ เพราะอีกสามปีให้หลัง สาวๆ ในเมืองนิยมเปิดหน้าผากกัน ทั้งนี้ นางจึงจะเปิดเสียตอนนี้เลย

จ๊อบจ๊อบคิดดีแล้วว่า จะยอมทุ่มเททุกอย่างเพื่อเปลี่ยนชะตาชีวิตตนเอง นางอมยิ้มเอ่ย "พี่จะออกไปข้างนอกสักครู่ เจ้าอยู่บ้านดีๆ ละ"

หลินผู้พ่อออกจากบ้านไปตั้งแต่เช้า ดังนั้นขอเพียงจ๊อบจ๊อบกลับมา ให้เร็วพอที่จะไม่ถูกบิดาจับได้

จ๊อบจ๊อบตรงไปที่บ้านเซียงชิงจวี ระหว่างทางก็คิดไปด้วยว่าจะชวน อีกฝ่ายคุยอย่างไรดี

จะเรียกเขาว่า 'คุณชายเซียง' หรือจะทำใจกล้าเรียกว่า 'พี่เซียง' ดีนะ เด็กสาวหน้าแดงวาบ

คำหลังออกจะตีสนิทมากไปหน่อย เซียงชิงจวีน่าจะจะไม่ชอบแบบนี้ กระมัง

คิดๆ ไปก็เดินมาถึงบ้านชายหนุ่มโดยไม่รู้ตัว

จื่อจื่อหยุดยืนตรงหน้าประตูสักพัก ถึงค่อยก้าวเข้าไปเคาะประตู ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีคนมาเปิดประตู เป็นบ่าวสูงวัยในบ้านนั่นเอง บุปการีของเซียงซิงจวีจากโลกไปแล้วทั้งคู่ ในบ้านเหลือเพียง บ่าวเก่าแก่ผู้เดียว บ่าวผู้นี้อายุมากแล้ว จะมองอะไรต้องเพ่ง เขาพยายาม เบิกตามองจื่อจื่อแล้วถาม "คุณชายมาหาใครหรือ"

จื่อจื่อผงะ ก่อนจะเห็นคนที่นางตั้งใจมาหาเดินเข้ามาข้างหลังบ่าว เซียงซิงจวีไม่ยอมมองนาง กลับเอาแต่มองบ่าว "ลุงจาง กลับเข้าไป พักผ่อนเถิด ตรงนี้เดี๋ยวข้าดูแลเอง"

"ได้ขอรับคุณชาย เช่นนั้นบ่าวจะเข้าไปดูในครัว"

เซียงซิงจวีมองบ่าวเดินจากไป ก่อนจะหันมาหาจื่อจื่อ แต่มอง ชั่วแวบเดียวก็เบือนหน้าไปทางอื่นพร้อมขมวดคิ้ว "แม่นางมีธุระอะไร"

เจอกันทีไร เหตุใดเขาถึงต้องขมวดคิ้วยามเห็นข้าตลอดเลยนะ รวากับ ข้าเป็นสิ่งที่ไม่ควรมองอย่างนั้น

จื่อจื่อคิดอย่างงุนงง แต่แล้วก็นึกถึงจุดประสงค์ในการมาเยือนของตน ขึ้นมาได้

"ครารวก่อนต้องขอบคุณคุณชายมากเรื่องท่านพ่อ ตอนนี้องานพ่อข้า หายดีแล้ว" นางพูดพลางล้วงถุงเหอเป่าออกมาจากถุงมือ "ข้าอยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำ เลยเย็บถุงเหอเป่าขึ้นมาใบหนึ่ง ถุงใบนี้มีกลิ่นหอมช่วยยให้ รู้สึกสงบผ่อนคลายด้วย เห็นท่านพอบอกว่าคุณชายเซียงอ่านหนังสือ จนดีคืนทุกวัน พกถุงเหอเป่าหอมนี้ติดตัวไว้ก็ไม่เลวนะเจ้าคะ"

เด็กสาวยื่นถุงไปให้ โชคดีนางออกเรือนมาแล้วครั้งหนึ่ง หากเป็น ชาติก่อน ป่านนี้คงหน้าแดงจนดูไม่ได้ มือไม้สั่น คิดแต่อยากวิ่งหนีลูกเดียว

น้ำเสียงสุภาพทว่าห่างเหินของเซียงชิงจวีดังเข้าหู

"ข้าก็แค่ผ่านไปเจอเท่านั้น เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นแม่นางไม่ต้องใส่ใจก็ได้ หากไม่มีธุระอื่น ข้าขอตัวกลับไปทอหนังสือต่อก่อนล่ะ" พุดจบเขาก็ทำท่าจะปิดประตู

จื่อจื่อมองหน้าเขาพลางหลุดปากโพล่งออกไปอย่างร้อนรน "ถึงอย่างไร ปีน้าท่านก็ยังสอบไม่ติด ไม่ต้องรีบร้อนก็ได้..."

เซียงชิงจวีหันมามองทันที

จื่อจื่อฝืนยิ้มเจื่อนๆ

ท่านแม่ ในที่สุดบุรุษที่ลูกพึงใจก็ยอมหันมามองลูกตรงๆ เสียที แต่...เหตุใดสายตาของเขาถึงได้ดูน่ากลัวเหลือเกิน

6

หลินหยวนคิดว่าพี่สาวล้มป่วยอีกแล้ว เพราะตั้งแต่กลับมาจากข้างนอก นางก็เอาแต่ถอนหายใจตลอด

นางถอนหายใจเฮือกแล้วเฮือกเล่า บางครั้งยังส่ายหน้า

"พี่ใหญ่ เป็นอะไรไป" เด็กชายขมวดคิ้วมองพี่สาว

จื่อจื่อเหลือบมองน้องชาย แล้วถอนหายใจอีกเฮือก จากนั้นก็ เอื้อมมือไปรีดหว่างคิ้วเขาให้เรียบ "เสี่ยวหยวน พอเจ้าโตเป็นหนุ่ม อย่ามอง เด็กหญิงเช่นนี้นะ"

"หา?"

หลินหยวนรู้สึกที่ตนเองไม่เข้าใจพี่สาวมากขึ้นทุกที แต่จื่อจื่อ ไม่ยอมเล่าให้น้องชายฟังแน่ว่าเกิดอะไรขึ้น

แค่คิดถึงสายตาที่เซียงซิงจิวมองนางในตอนนั้นนางก็เจ็บปวด แล้ว นางพูดความจริงแท้ๆ แต่สายตาที่อีกฝ่ายมองนางกลับแฝงไว้ซึ่ง

ความเกลียดชัง

จริงอยู่ว่าเขาไม่ได้พูดอะไรแม้แต่คำเดียว แต่ก็ปิดประตูใส่หน้านางตรงๆ

เฮ้อ...

ที่นำหงุดหงิดที่สุดไม่ใช่เรื่องนั้น แต่เป็นวิญญาณล่องลอยเจ้าประจำสองตนต่างหาก

มานั่งคุยกันบนเตียง ซ้ายยังหัวเราะเย้ยหยันนางอยู่ได้ทุกคืน

"คิกๆ เจ้าว่าเหตุใดถึงได้มีเด็กโง่เพียงนี้ได้ล่ะ ถึงกับไปบอกคนเขาตรงๆ ว่าท่านสอบไม่ผ่านหรอก"

"ข้าจะไปรู้ได้อย่างไร ตอนที่ป่วยคงใช้ชี้นจนสมองเพี้ยนไปกระมัง"

"คิกๆ หน้าอย่างนางหากทำให้เจ้าหนุ่มนั้นชอบพอได้ ข้ายอมเขียนชื่อตนเองกลับหัวเลยเฮ้อ"

จือจือหัวพัดหัวเหวี่ยงอยู่ได้ผ้าห่ม

"จริงสิ ตอนนั้นเจ้าโด่งดังไปทั้งเมืองหลวงไม่ใช่หรือ สอนกลเม็ดเด็ดพรายนางหนูนี้หน่อยปะไร ข้าเห็นแล้วร้อนใจแทน"

"คิกๆ หากนางหนูนี้ยอมไถ่หน้าออกมา ข้าจะสอนไม่เด็ดให้สักสองสามอย่างก็ได้" วิญญาณล่องลอยที่พูดอย่างนั้นลดเสียงลงกระซิบกระซาบ "ไม่เด็ดที่ทำให้บุรุษปฏิเสธนางไม่ได้"

พูดจบวิญญาณทั้งสองก็หันไปจ้องผ้าห่มเหม็ง และแล้วหัวของเด็กสาวก็ค่อยๆ ไถ่ออกมาอย่างที่คิด

จือจือไถ่หัวออกมาอย่างกล้าๆ กลัวๆ ก่อนจะผิงไปกับสิ่งที่ได้เห็น เพราะวิญญาณล่องลอยทั้งสองที่อยู่ตรงหน้านางงดงามหมดจด ทั้งที่

เสียงพูดเป็นเสียงของหญิงชรา

โดยเฉพาะวิญญาณที่อยู่ทางซ้าย จื่อจื่อไม่เคยเห็นโครงร่างเท่านั้น มาก่อน ถ้าจะให้หาคนมาเทียบด้วย ก็คงมีแต่องค์หญิงตัวปลอมผู้หนึ่งที่พอจะสู้

"นางหนู ออกมาได้แล้วหรือ" วิญญาณที่อยู่ทางขวามองนางยิ้มๆ

วิญญาณที่อยู่ทางซ้ายอมยิ้มบ้าง "หนุ่มรูปงามสำคัญกว่าอะไรทั้งหมด มีหรือนางจะทนไหว จริงหรือไม่เล่า"

จื่อจื่อยังคงมองดวงวิญญาณตรงหน้าอย่างหวาดระแวง กลัวว่าทั้งคู่จะกลายเป็นหน้าผีแบบไม่ให้ตั้งตัว ขณะเอ่ยทวงเสียงอ่อย "พวกท่านบอกว่าถ้าข้าเผลอออกจากผ้าห่มจะสอนวิธีมัดใจคุณชายเชียงใหม่ให้ข้า"

วิญญาณล่องลอยที่อยู่ทางซ้ายยกมือป้องปากหัวเราะ "สตรีเรากลัวอะไรที่สุด เจ้ารู้หรือไม่"

"อะไรหรือ" จื่อจื่อถามอย่างไม่เข้าใจ

"พวกบุรุษมีแต่ตำซ้ำทั้งนั้น ยิ่งเราตามตี้อะไร บุรุษยังไม่ชอบ โดยเฉพาะบุรุษที่มองตัวเองเป็นวิญญาณคนที่ตั้งอยู่ในศีลธรรมอย่างเจ้าหนุ่มนี่ มักจะทำตัวสุกซุ่มเรียบร้อย ชอบก็บอกว่าไม่ชอบ แม้ความจริงจะชอบแทบขาดใจ ก็ต้องสะกดจิตตัวเองว่าเกลียด" วิญญาณล่องลอยทางซ้ายเหยิบเข้ามาใกล้ขึ้นอีกนิด จื่อจื่อกำลังฟังอย่างตั้งอกตั้งใจจนลืมถอยหนี

"รู้หรือไม่ว่าบุรุษชอบสตรีแบบใดที่สุด"

"สตรีแบบใด"

วิญญาณดวงนั้นคลี่ยิ้มงามเฝ้าชวน "บุรุษฉลาดชอบสตรีโง่ บุรุษโง่ชอบสตรีฉลาด แต่ไม่ว่าบุรุษจะโง่หรือฉลาดก็ล้วนชอบสตรีรูปงามไม่ต่างกัน"

พูดพลางเอื้อมมือมาหาพวงแก้มจืดจืด ทั้งที่สัมผัสไม่ได้ แต่จืดจืดกลับรู้สึกว่ามีมือข้างนั้นกำลังลูบไล้ใบหน้าตน วิญญาณดวงหนึ่งดงามเหลือเกิน งามเสียจนนางอดไม่ได้ที่จะมองจ้อง

อันที่จริงสตรีก็ชอบมองสตรีหน้าตาสะสวยเช่นกัน ความคิดนี้ผุดขึ้นมาในหัวจืดจืด

อาภักปิริยาของอีกฝ่ายดูมีเสน่ห์ตรึงสายตาทุกความเคลือบไหว ทั้งที่เสียงแห่งอ้อมอกออกอย่างนั้น ทว่าแค่ชม่ายตาที่เดียวก็สะกดใจให้ลุ่มหลงได้แล้ว

"เจ้ามีรูปโฉมมากพอแล้ว แต่เพราะเหตุใดเจ้าหนุ่มเซียงถึงยังไม่หวนไหวเล่า ก็เพราะเจ้าให้น้อยเกินไป เจ้ายังให้ความงามแก่เขาไม่มากพอ หากความงามของเจ้าสะกดใจเขาได้ในแวบเดียว รูปโฉมของเจ้าก็เข้าไปในความฝันเขา วนเวียนอยู่ในความคิดเขาทุกคำคืน จนเขาทำตัวสูงส่งต่อไปไม่ได้" วิญญาณล่องลอยซัดมือกลับไป สีน้าดูสุขุมขึ้นเล็กน้อย "ตอนนี้เจ้าอ่อนหัดเกินไป คนอื่นแค่มองปราดเดี๋ยวก็รู้แล้วว่าเจ้าคิดอะไรอยู่ ยังไม่เจนจัดพอ"

"แล้ว...ต้องทำเช่นไรถึงจะ..."

ดวงเนตรสุกใสของวิญญาณทางซ้ายมือเหลือบมองนาง "ให้ข้ายืมร่างสักครู่สิ แล้วข้าจะช่วยเจ้า"

จืดจืดได้สติทันควัน พวกวิญญาณล่องลอยมีแต่จ้องจะหลอกนางทั้งนั้น พุดมานานสองนาน ที่แท้ก็หมายจะใช้คารมกล่อมนางจนยอมให้ยืมร่างนั้นละ นางซึ่งตาใสฝ่ายตรงข้าม แล้วทำท่าจะมุดกลับเข้าใต้ผ้าห่ม แต่วิญญาณดวงนั้นเอ่ยขึ้นอย่างร้อนรนเสียก่อน

"ข้าไม่ได้คิดร้ายนะ ข้าแค่อยากไปหาคนผู้หนึ่งเท่านั้น เขาใกล้ตายแล้ว หากข้ายังไม่ไป ก็จะไม่มีวันได้พบเขาอีกแล้ว"

เด็กสาวชะงัก "แล้วตอนนี้ท่านไปหาเขาไม่ได้หรือ"

สีหน้าของวิญญูณล่องลอยสลดลงทันที "บ้านเขาปิดยันต์ไว้เต็มไปหมด พ่อเขาเชิญตัวชื่อ* มาปิดให้ ข้าจึงเข้าไปไม่ได้"

วิญญูณล่องลอยทางขวามือถอนใจเฮือก "นางหนู ให้นางยิ้มร่วงหน่อยเถิดนะ ข้าขอรับประกันด้วยศักดิ์ศรีผีเลยว่านางไม่มีวันทำเรื่องเลวร้ายใดๆ แน่نون คนที่นางอยากไปพบเคยเป็นเทพ แค่ลงมาเกิดในโลกมนุษย์เพื่อใช้กรรม เมื่อตายแล้วก็จะกลับไปเป็นเทพดังเดิม ไม่มีโอกาสได้พบกันอีกแล้ว อีกทั้งเขายังจะจำนางไม่ได้ด้วย"

จือจือเริ่มลังเล ขณะมองวิญญูณล่องลอยทั้งสอง

ดวงตาของวิญญูณล่องลอยที่อยู่ทางซ้ายเต็มไปด้วยความคาดหวัง เด็กสาวหวนนึกถึงเมื่อครั้งที่ตนเองกลายเป็นวิญญูณล่องลอยนางเองก็อยากเจอครอบครัวแทบขาดใจ เชื่อว่าวิญญูณตนนี้ก็คงเหมือนกัน จือจือจึงพยักหน้าตอบรับในที่สุด

กลางดึก ดวงดาวบนฟ้าเปล่งแสงระยิบระยับดุดจ้อณมณีที่ถูกเส้นไหมล่องหนร้อยไว้ด้วยกัน

"อากาศแห้งแล้ง ระวังไฟไหม้" เสียงคนเคาะเกราะดังแว่วมา

ทั้งที่เป็นยามดึกสงัด กลับมีเด็กสาววัยดรุณเดินไปตามถนน

เด็กสาวผู้นั้นสวมเพียงชุดกระโปรงท่ามกลางอากาศหนาวจัด

* ตัวชื่อ แปลว่าอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ เป็นคำใช้เรียกภิกษุสงฆ์ แม่ชี หรือนักพรตในเชิงยกย่อง

ในยามราตรี พี่นรองทำท่าก่อก่อกเสียงแผ่วๆ ยามอย่างย้ายไปตามแผ่นอิฐปูพื้น
ในมือถือโคมไฟส่องทางข้างหน้า

แม้จะถูกสิงร่าง จี๋จื่อยังคงมีสติรับรู้ สามารถคุยกับวิญญาณล่องลอย
ที่อยู่ข้างๆ ได้ด้วยซ้ำ

วิญญาณตนนั้นให้จี๋จื่อเรียกตนเองว่าพี่เสิ่น

"พี่เสิ่น ท่านตายเมื่อไร"

พี่เสิ่นเหมือนต้องใช้เวลาทบทวนนานทีเดียว "น่าจะตั้งแต่ฮ่องเต้
รัชกาลปัจจุบันเพิ่งขึ้นครองราชย์"

"หา?!" ฮ่องเต้รัชกาลนี้ครองราชย์มาสสามสิบปีแล้ว อีกฝ่ายยังกล้า
ให้นางเรียกตนเองว่า 'พี่' อีกหรือ

พี่เสิ่นหัวเราะคิก "ข้าตายตั้งแต่ยังสาว เพิ่งจะอายุแค่สิบหกปีเท่านั้น"

วิญญาณล่องลอยที่สิงร่างจี๋จื่อดูเหมือนจะทนพวกนางสองคนไม่ไหว
หันมาเอ็ด "เจียบหน้อยสิ"

พี่เสิ่นยังหัวเราะคิกคักไม่เลิก "ทำไม จะได้ไปเจอชายคนรักเลยตื่นตื่น
ขึ้นมาหรือ ข้าบอกไว้เลยนะ ร่างนี้เป็นของจี๋จื่อ ห้ามทำอะไรส่งเดชเชียว
อย่าได้คิดจะขึ้นเตียงเป็นอันขาด"

จี๋จื่อได้ยินเช่นนั้นก็พูดอะไรไม่ออก "..."

พี่เสิ่นพูดจบก็หันมาปลอบเด็กสาว "วางใจเถิด คนรักของนางป่วยหนัก
ทำอะไรไม่ไหวหรอก"

ระหว่างนั้นพวกนางก็มาหยุดอยู่หน้าคฤหาสน์หลังหนึ่ง

จี๋จื่อพบว่าคฤหาสน์หลังนี้หรูหรางดงามอย่างยิ่ง ดูท่าจะเป็น
บ้านคนบดี

"พวกท่านจะเข้าไปอย่างไร" นางเอ๋อถาม
 พี่เลิ่นยิ้ม "วางใจได้เลย มีนางอยู่เสียอย่าง"
 เพิ่งจะพูดเช่นนั้น จื่อจื่อก็สัมผัสได้ว่าตนเองลอยขึ้นจากพื้น นางตกใจ
 เสียไม่มีดี

"นี่คือวิหยายุทธ์ คิดไม่ถึงล่ะสิ" พี่เลิ่นกล่าว
 พวกนางหะเข้าไปข้างในอย่างง่ายดาย
 วิญญาณล่องลอยที่สิงร่างนางคุ่นที่คุ่นทางเป็นอย่างดี ไม่จำเป็นต้อง
 คิดก็รู้ว่าต้องไปทางใด จื่อจื่อสังเกตเห็นว่าคฤหาสน์นี้ปิดยันต์เต็มไปหมด
 ทุกซอกมุม

พี่เลิ่นเข้ามาไม่ได้ เลยต้องรออยู่ข้างนอก
 เมื่อมาถึงหน้าเรือนหลังหนึ่ง นางก็หยุดยืน
 ความรู้สึกของอีกฝ่ายเหมือนจะสื่อมาถึงจื่อจื่อ มีทั้งความกระวนกระวาย
 ความกลัว และความเศร้าเสียใจ

วิญญาณล่องลอยยื่นมือออกไปผลักประตู พริบตาที่บานประตู
 เปิดออกจากกัน กลิ่นยาฉุนเข้มก็ลอยออกมาจากข้างในทันที
 จื่อจื่อเพิ่งค้นพบข้อสังเกตที่แสนแปลกประหลาด คฤหาสน์ใหญ่โต
 ออกอย่างนี้ แต่กลับไม่เห็นบ่าวไพร่แม้แต่คนเดียว

"อาฉินหรือ"

ข้างในเรือนไม่ได้จุดตะเกียง

เสียงบุรุษผู้หนึ่งดังออกมาจากความมืด แม้จะอ่อนระโหย แต่
 ความกังวลที่มึนมน่าฟังไม่ถูกบั่นทอนลงแต่อย่างใด

"อาฉิน นั่นเจ้าหรือ เจ้ามารับข้าแล้วใช่หรือไม่"

จื่อจื่อคิด ที่แท่นางก็ชื่ออาฉิน

"แค่ๆ" เสียงไอดังออกมาจากความมืด ตามมาด้วยเสียงกัวหัวเราะ คล้ายสมเพชตนเอง "น่ากลัววาลมจะพัดประตูปิดเสียกระมัง ข้าก็นึกไปว่า เจ้ามาหาข้า ดูท่า...เจ้าคงไม่ยอมมาหาข้าหรอก..."

"ข้าเอง" อาฉินตอบกลับไป

เสียงของบุรุษผู้นั้นสะดุดลงทันที

อาฉินก้าวเท้าเดินเข้าไปข้างใน "เป็นข้าเอง ข้ามาหาท่านแล้ว"

โคมไฟที่นางถืออยู่ในมือช่วยให้แสงสว่าง แต่ละอองที่นางเดินลึกเข้าไปในเรือน สายตาของจื่อจื่อก็มองเห็นชัดเจนขึ้นทีละน้อย จวบจนอาฉินเดินเข้าไปถึงหน้าเตียง จื่อจื่อก็เห็นคนที่นอนอยู่บนนั้นได้ถนัดตา

นางประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อได้เห็นชายหนุ่ม เพราะเขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาธรรมดาๆ คนหนึ่ง แต่สะดุดตาตรงที่กำลังร้องไห้ น้ำตาเอ่อท้น แล้วไหลลึกลงมาตามแก้ม

"ขนาดข้ายังไม่ร้องเลย ท่านจะร้องไปไยกัน" อาฉินเอ่ยถามเศร้าๆ ชายหนุ่มยกมือขึ้นปาดน้ำตา แล้วเหลือบมองเด็กสาวที่อยู่ตรงหน้า "สามปีแล้ว ในที่สุดเจ้าก็มาเสียที ดูเหมือนเจ้าจะเปลี่ยนไปนะ"

"นี่ไม่ใช่ร่างของข้า ข้าขอเฝ้ามาจากเด็กสาวคนหนึ่ง เพื่อมาดูว่า ท่านตายหรือยัง"

ฝ่ายตรงข้ามหัวเราะเบาๆ "ใกล้แล้วล่ะ"

อาฉินเงยบ่าไปสักระยะ ก่อนจะเอ่ยว่า "เช่นนั้นก็ดี"

ทั้งคู่ไม่ได้พูดอะไรอีก มีเพียงเสียงไอของชายหนุ่มดังขึ้นเป็นพักๆ

สุดท้ายแม้แต่เสียงไอก็นิ่งสนิท

จื่อจื่อนั่งกอดเข่าอยู่ในหัวใจตนเอง แล้วพลันสัมผัสได้ว่าอะไรบางอย่างหยดลงกระทบใบหน้า นางเงยหน้าขึ้นมอง แต่ไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น จากนั้นเด็กสาวก็หลับไป เมื่อตื่นขึ้นมาอีกที นางก็หลับมาอยู่บนเตียงของตนเองแล้ว

จดหมายฉบับหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ ในนั้นเขียนไว้แค่ประโยคเดียว

'ขอบใจเจ้ามาก ข้าจะไปเกิดแล้ว ขอมอบของสิ่งหนึ่งให้เจ้า หวังว่าเจ้าจะชอบ'

มอบของให้? ของอะไร

จื่อจื่อหรือคันท้องตนเองอยู่นานยังไม่เจอ

จากนั้นเสียงบิดาเรียกกินข้าวเข้าก็ดังขึ้น นางถึงได้เดินออกไป

หลินผู้พ่อเอ่ยถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาบนโต๊ะอาหาร "เมื่อวานคุณชายสกุลหูถึงแก่กรรม วันนี้พ่อจะเอาของไปมอบให้คนในครอบครัวเขาเสียหน่อย หลายปีก่อนคุณชายหูเคยช่วยพ่อไว้ครั้งหนึ่ง เจ้าตัวคงลืมพ่อไปนานแล้ว แต่ตามมารยาทก็ควรไปร่วมไว้อาลัย พวกเจ้าอยู่บ้านนะ"

ดูเหมือนคุณหาสนที่นางไปเมื่อคืนจะเป็นคุณหาสนสกุลหูหลังนี้

หลินผู้พ่อถอนหายใจ "น่าเสียดายจริง เป็นคนที่เก่งกาจมาก ความสามารถแท้ๆ กลับมาด่วนจากไปเร็วถึงเพียงนี้" เขารำพันแล้วก็นึกขึ้นได้ว่าไม่ควรพูดเรื่องเช่นนี้ต่อหน้าลูกๆ จึงรีบยั้งปาก

จื่อจื่ออยากรู้ขึ้นมาทันใดว่าก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้นระหว่างคุณชายหูกับอาจิน

แต่ตอนนี้อาจินไปเกิดใหม่แล้ว เหลือแต่พี่เสี้ยนผู้
พี่เสี้ยนบอกว่าตนก็ไม่รู้ละเอียดเช่นกันว่าจะเกิดอะไรขึ้นระหว่างทั้งคู่กันแน่
จื้อจื้อนอนฟังพาบอยู่บนเตียง มองพี่เสี้ยนนั่งหวิมม "แล้วท่านตาย
ได้อย่างไร"

"ข้า? ข้าตายได้น่าสังเวชมาก เจ้าอยากรู้หรือ"

เด็กสาวพยักหน้าตอบ

"ข้างามเกินไป เลยกกลายเป็นน้ำภัยมาถึงตน ตอนนั้นนุรุชสามคนตีกัน
แพบเป็นแพบตายเพื่อแย่งข้า" พี่เสี้ยนทำหน้าที่รำลึกความหลัง

จื้อจื้อเบิกตากว้าง "แล้วอย่างไรต่อ"

"จากนั้น...ข้าก็ตื่นจากฝันนะสิ" พี่เสี้ยนหัวเราะร่วน

จื้อจื้อเงยไป จากนั้นก็ดึงผ้าห่มขึ้น "ข้าจะนอนแล้ว"

ฝ่ายตรงข้ามพยักหน้า "ข้าก็ควรจะไปดูเจ้าหนุ่มเซียงอาบน้ำได้แล้ว"

"..." จื้อจื้อพูดอะไรไม่ออก

พี่เสี้ยนโน้มหน้าเข้ามาใกล้อย่างลับๆ ล่อๆ รอยยิ้มเจ้าเล่ห์เป็นประกาย
อยู่ในดวงตา "ข้างล่างใหญ่มากเชียวละ"

หา?

อะไรใหญ่

7

พี่เส้นเป็นคนตรง จะไปแอบดูเซียงซิงจวีอานน้ำทุกวัน แล้วชอบมาบรรยายให้นางฟังว่าชายหนุ่มโปรดปรานเสื้อผ้าตัวใด

จริงอยู่ว่าจื่อจื่อเคยออกเรือนแล้ว ทว่าไม่ประสาเรื่องระหว่างชายหญิง ได้ฟังทีไรเป็นต้องเอามืออุดหูด้วยความเขินอาย

พี่เส้นหัวเราะคิกคัก "อายอะไรกันเล่า เจ้าชอบเขาไม่ใช่รี"

จื่อจื่อเอามือลง ใบหน้าเนียนแดงก่ำ "ก็ไม่ได้ชอบอะไรหรอก"

คราวนี้พี่เส้นเป็นฝ่ายประหลาดใจบ้างแล้ว "เจ้าไม่ได้ชอบเจ้าหนุ่มเซียงนั้นหรือรี"

"ข้าแค่คิดว่าหากได้แต่งงานกับเขาจะได้มีชีวิตที่ดีเท่านั้นเอง" เด็กสาวตอบเบาๆ "ข้าไม่ชอบอยู่อย่างยากจนข้นแค้น แต่ก็ไม่ได้อยากร่ำรวยฉันท้าขอแค่ไม่ต้องใช้ชีวิตอย่างใจหายใจคว่ำ หรือต้องออกไปงานเลี้ยงบ่อยๆ เขาไม่จำเป็นต้องรักข้ามากมาย แค่ให้เกียรติข้าบ้างเท่านั้นก็พอ"

คู่สนทนานิ่งเงียบไปนาน แล้วพลันโพล่งขึ้นว่า "ผิดคาดที่เจ้ามีความคิด
เช่นนี้ สมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ เหตุใดข้าถึงไม่รู้จักคิดบ้างนะ หากคิดได้ก็คงไม่ตก
อยู่ในสภาพเช่นปัจจุบันหรอก" นางยิ้ม "เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้ายังต้องเล่าเรื่อง
ของเขาให้เจ้าฟังมากๆ"

เซียงชิงจวีโปรดปรานสีเขียว คงเพราะชื่อตนเองมีคำว่า 'ชิง'*

กิจกรรมที่ชื่นชอบคืออ่านหนังสือ อ่านหนังสือ และอ่านหนังสือ บางที
ก็เดินหมากกับตนเอง แต่ดูเหมือนฝีมือในเชิงหมากจะไม่ได้เรื่องเอาเสียเลย
อย่างน้อยๆ ก็ดูได้จากสีหน้าเหยียดหยามของพี่เลี้ยงยามเล่าเรื่องชายหนุ่ม
เดินหมาก

หากออกไปข้างนอกจะชอบไปนั่งดื่มชาที่ร้าน ชนิดชาที่นิยมที่สุดคือ
ต้าหงเผา**

ทันทีที่เซียงชิงจวีเดินเข้าร้านน้ำชาก็ได้ยินเสียงหวานใสเสนาะหู
ของหญิงผู้หนึ่ง

"เรียนถามเถิดว่าไม่ทราบว่ามีต้าหงเผาหรือไม่"

"ต้องขออภัยด้วยจริงๆ ชาต้าหงเผาของวันนี้ถูกจองไว้หมดแล้วละขอรับ
อ้อ คนจองคือคุณชายที่เพิ่งเดินเข้ามาท่านนี่ละ"

จื่อจื่อมองตามสายตาเจ้าของร้าน แล้วต้องนึกชมในใจว่าพี่เลี้ยง
ช่างบอกเวลาได้แม่นยำยิ่งนัก ฝ่ายนั้นกล่าวว่าทุกวันเซียงชิงจวีจะมา
ร้านชาเวลานี้ ต้าหงเผาเป็นชาราคาแพง ร้านชาจึงซื้อเก็บไว้ไม่มาก ปกติ

* ชิง (青) หมายถึงสีโทนเขียวเข้ม รวมไปถึงน้ำเงินและดำ

** ต้าหงเผา แปลว่าอารกธรม์แดง เป็นชาจากชาอู่ชาน มณฑลฝูเจี้ยน จัดเป็นชนิดเดียวกับชาอูหลง มีกลิ่นหอม
ของกล้วยไม้ป่าและกลิ่นรสปไฟ รสชาติเข้มข้นแต่ไม่ฉุน หอมหวานแต่ไม่เลี่ยน จิบดื่มแล้วชุ่มคอชื่นใจ

เซียงซิงจวีจะสั่งจองไว้ล่วงหน้าหนึ่งวัน ดังนั้นหากจื่อจื่อมาหาซื้อเวลานี้ ส่วนใหญ่จะซื้อไม่ได้ ทีนี้นางก็ไม่ต้องเปลืองเงินเปลืองทอง ทั้งยังมีโอกาสชวนเซียงซิงจวีคุยอีกด้วย

เด็กสาวเหลือบมองผู้มาใหม่ด้วยสีหน้ายินดี "คุณชายเซียงนี่เอง ช่างบังเอิญจริง"

เจ้าแก่มองสองหนุ่มสาว "พวกท่านรู้จักกันหรือ ถ้าเช่นนั้นก็ดีเลย"

เซียงซิงจวีเดินเข้ามา เหยยทักนางอย่างเย็นชาและห่างเหินว่า "แม่นางหลิน" จากนั้นก็หันไปพูดกับเจ้าของร้าน "เอาส่วนของข้าให้นางไปเถิด ส่วนค่าซาให้ลงบัญชีข้าเหมือนเดิม"

จื่อจื่อรีบปฏิเสธ "ไม่ได้หรอก ในเมื่อคุณชายเซียงซื้อไว้แล้ว ข้าจะแย่งท่านได้อย่างไร"

ชายหนุ่มปรายตามองนาง ไบหน้าหล่อเหลายังดูสุขภาพและห่างเหินเหมือนเก่า "ไม่เป็นไร ปกติข้าก็ดื่มบ่อยๆ อยู่แล้ว"

เจ้าแก่อันซาหัวเราะ "แม่นางนี่ดีเพิ่งเคยมาเป็นครั้งแรก น้อยนักที่ลูกค่าน้ำใหม่จะสั่งตำหงบเถา"

จื่อจื่อยิ้มรับอย่างประดักประเดิด ยังดีที่เซียงซิงจวีไม่ได้แสดงความรู้สึกใดๆ ออกมา ดูท่าจะมอมเจตนาของนางไม่ออก เขาเปลี่ยนไปสั่งชาอวิ้นอู๋* แทน แล้วขึ้นไปห้องพิเศษชั้นบน แต่เดินไปได้ครึ่งทางก็หยุดอยู่กลางบันได แล้วหันมามองจื่อจื่อ

เด็กสาวกำลังคอดกอย่างเงื่องหงอย ด้วยคิดว่าวันนี้ก็มีอบถุงเหอเปาให้เขาไม่สำเร็จอีกแล้ว นี่ก็ไม่ถึงว่าเซียงซิงจวีจะเอ่ยเรียกนาง

* ชาอวิ้นอู๋ (ชาเมฆหมอก) ชาเขียวชนิดหนึ่ง ปลูกอยู่บนภูเขาที่มีเมฆหมอกและน้ำค้างมาก จึงเก็บกับความเย็นชื่นของบรรยากาศรอบตัวเอาไว้ ทำให้สรรพคุณช่วยขับความร้อนได้ดี

"แม่นางหลิน"

จื่อจื่อเงยหน้าพรวด มองเขาตาเป็นประกายพราวระยับ

"ข้างล่างมากคนมากปาก แม่นางหลินได้ซาแล้วก็รีบกลับไปดีกว่า"

เขาบอกอย่างเย็นชา

จื่อจื่อขมขมถูงเหอเปาในแขนเสื้อโดยแรง ตอรับเบาๆ ขณะก้มหน้า
ลงใหม่ "อืม"

เซียงซิงจิวัดตามองผ่านชายแขนเสื้อนาง ก่อนจะหมุนตัวออกเดิน
อีกครั้ง

ถ้าแก่ที่ยืนมองอยู่อีกทางเอื่อยยิ้มๆ "ซ่าเพิ่งเคยเห็นคุณชายเซียงดูตัน
ถึงเพียงนี้เป็นครั้งแรก ร้านชาของเรามีหญิงสาวเวะเวียนมาไม่น้อย เวลา
พวกนางพูดคุยกับคุณชายเซียง เขาไม่เคยเป็นเช่นนี้เลยสักครั้ง"

จื่อจื่อมองคนพูดอย่างไม่เข้าใจ

ที่ว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ได้พูดถึงเซียงซิงจิวีมากไปกว่านั้น ได้แต่สั่งให้
ลูกน้องรีบห่อชาตำหุงเผามาส่งให้นาง "แม่นางรีบกลับไปเถิด"

ตกกลางคืน พี่เสิ่นวนไปวนมารอบห่อชาบนโต๊ะ

"โลกนี้มีบุรุษที่ไม่หวั่นไหวกับความงามของสตรีอยู่จริงๆ หรือนี่"
พูดมาถึงตรงนี้ก็เงยหน้ามองเด็กสาวที่อยู่บนเตียง

จื่อจื่อสวมเพียงชุดตัวใน ปล່อยผมยาวรุ่มร่าย ผมของนางไม่ได้
ตรงสนิท แต่หยักศกน้อยๆ ตรงปลาย ลอนหยักนี้ช่วยเพิ่มความเย้ายวน
ให้นางมากขึ้น ดวงหน้าเนียนละมุนราวกับดอกตูมที่กำลังจะผลิบาน
เพียงแต่ว่าดอกไม้ดอกนี้มีได้งามกระจ่างใสแบบดอกชิง* หรือดอกสาลี แต่

* ดอกชิง คือดอกแอปเปิ้ลคอต

งามดูคาดตะตาแบบดอกให้ถึง* ดอกเขียนรื่อหง** หรือดอกเหมยแดง
นางมัวแต่เอามือเท้าค้างอย่างเหม่อลอย ไม่ทันสังเกตถึงสายตาของ
พี่เสิ่นที่จ้องมองมา

พี่เสิ่นลอยเข้ามาข้างตัวนาง "จื่อจื่อ"

เด็กสาวหันไปมอง นัยน์ตาหงส์มีแต่ความใสซื่อบริสุทธิ์ "หือ?"

"หากข้าบอกว่าความจริงแล้วข้าเป็นผีบุรุษ เจ้าจะอย่างไร" พี่เสิ่น
หน้าแดงอย่างน่าสงสัยเมื่อพูดอย่างนั้น

จื่อจื่อกะพริบตา "ผีบุรุษ?"

"ใช่ หากข้าบอกว่าสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ ข้าเป็นบุรุษ เจ้าจะอย่างไร"

ดวงตาของจื่อจื่อฉายแววตกตะลึงพริ้งเพริด จากนั้นก็รีบมุดเข้าไปใน
ผ้าห่มพลางเอาหมอนที่อยู่บนเตียงตีพี่เสิ่น

"ไม่หรอกๆ ข้าแหยมเจ้าเล่น" แม้จะตีไม่โดน พี่เสิ่นก็ยังหลบตาม
ความเคยชิน

"ผีบ้ากาม!" จื่อจื่อบริภาษ

ฝ่ายตรงข้ามยิ้มอย่างอ่อนใจ "จื่อจื่อคนดี ข้าแค่แหยมเจ้าเล่นเท่านั้น
จะดูหน้าอกข้าหรือไม่เล่า"

"หน้าไม่อาย!"

"เอาล่ะๆ เจ้ายังอยากแต่งงานกับเจ้าหนุ่มเซียงอยู่หรือไม่" พี่เสิ่น
จัดไม้ตายมาใช้ ซึ่งก็ทำให้จื่อจื่อสงบปากสงบคำได้ทันที

วิญญูณล่องลอยกระแอมสองครั้ง "พวกเราควรคิดวางแผนขั้นต่อไป
กันได้แล้ว แผนไปตักเจอยู่ที่ร้านน้ำชาใช้ไม่ได้ผล"

* ให้ถึง หรือ Chinese flowering apple เป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ล ดอกมีทั้งสีขาว สีชมพูอ่อน และสีแดง

** ดอกเขียนรื่อหง (แดงพันวัน) คือดอกบานไม่รู้โรย

ที่ว่าพวกนางยังไม่ทันได้ความคิดดีๆ ก็มีคนมาสู้อจ้อจ้อเสียก่อน...

"ท่านพ่อ ข้าไม่แตงนะ"

พอได้ยินว่าคนที่มาคือหลัวฟิ่ง จ้อจ้อก็ส่ายหน้าดิก

หลินผู้พ่อเหลือบมองนาง "จ้อจ้อ หลัวฟิ่งเป็นคนซื่อ นิสัยใจคอไม่เลว
ครอบครัวก็ฐานะดีพอควร"

เด็กสาวแทบร้องไห้ออกมาอยู่แล้ว เพราะบอกตรงๆ ไม่ได้ว่าต่อไป
หลัวฟิ่งจะเอาสมบัติตระกูลไปฝากญาติคนอื่น อุตส่าห์นึกว่าจงใจแต่งตัว
งามหยาดเยี่ยมแล้วจะทำให้มารดาของหลัวฟิ่งตกใจจนหนีเปิดไปได้แล้วเสีย
ความคิดไม่ถึงว่าความจริงวันนั้นหลัวฟิ่งแอบอยู่ข้างนอก สายตาที่นุรุชมองสตรี
ย่อมแตกต่างจากสายตาที่สตรีมองสตรีด้วยกันอยู่แล้ว ความงามของจ้อจ้อ
ในวันนั้นทำให้หลัวฟิ่งหลงใหลจนไม่รู้เหนือรู้ใต้ พอกลับถึงบ้านก็ร้องไห้
คร่ำครวญว่าจะต้องแต่งงานมาเป็นภรรยาให้จงได้ พ่อแม่รบกับบุตรชาย
ไม่ชนะ สุดท้ายจึงต้องมาเจรจาสู้อให้

"จ้อจ้อ อีกสามเดือนจะถึงงานเสกสมรสขององค์หญิง ตามธรรมเนียม
หลังจากที่องค์หญิงเสกสมรสครึ่งปี สามัญชนจะแต่งงานไม่ได้ หากเจ้า
ไม่แต่งงานตอนนี้ก็เท่ากับต้องรออีกเกือบปี เอ่อ...กว่าจะไปหาคู่ครอง
เอาตอนนั้น อายุเจ้าก็จะไม่นับว่าน้อยแล้วนะ" เขาเอ่ยพลางทอดถอนใจ

"ท่านพ่อ" จ้อจ้อร้อนใจจนอยากร้องไห้ เพราะกลัวบิดาจะตกปากรับคำ
การสู้อครั้งนี้ยิ่งหนัก

หลินผู้พอมองบุตรสาวแล้วโบทมือได้ "เจ้ากลับห้องไปเถิดไป เรื่องนี้
พ่อจะลองตรองดูอีกที"

จ้อจ้อกลับเข้าห้อง คิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าเรื่องราวจะกลายเป็นเช่นนี้

ไปได้

พี่เสิ่นสังเกตเห็นหน้านาง "เป็นอะไรไป"

"ท่านพ่อคิดจะยกข้าให้หลัวฟิงที่บ้านอยู่ถัดไปอีกถนน"

"หลัวฟิง? ใครละนั่น" พี่เสิ่นลอยเข้ามาหา "เจ้าไม่ยอมแต่งงานกับเขาหรือ"

"อืม" จื่อจื่อไม่กล้าเล่าให้พี่เสิ่นฟังว่าความจริงตัวเองตายแล้วเกิดใหม่อีกครั้ง นางคิดว่าตัวเองจะเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังไม่ได้ทั้งสิ้น หากเล่าไป มีแต่จะนำภัยมาถึงตัวไม่หยุดหย่อน

"พ่อเจ้าตอบรับแล้วหรือ"

"ท่านพ่ออยากตอบรับ" จื่อจื่อถอนหายใจ

พี่เสิ่นใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง "เอาอย่างนี้สิ คือนี่เจ้าไปแอบดูเจ้าหนุ่มเซียงอาบน้ำเสีย เขาจะได้รับผิดชอบเจ้าอย่างเลียงไม่ได้"

"หา?!"

8

แน่นอนว่าจ๊อจ๊อปฏิเสธความคิดไม่เข้าท่าของพี่เลี้ยง
วันรุ่งขึ้น หลัวฟิงมาหานางถึงบ้าน
เนื่องจากการเจรจาสูญขอ จ๊อจ๊อจึงออกไปพบหลัวฟิงโดยตรงไม่ได้
นางหลบอยู่หลังฉากบังตา แอบฟังบิดาสสนทนากับชายหนุ่ม

"หลานชาย ตอนนี้อยู่ทำงานที่ใดหรือ"

"เรียนท่านลุง ไม่นานมานี้ข้าเพิ่งได้งานใหม่ที่ตำแหน่งองค์หญิงขอรับ"

จ๊อจ๊อเบิกตากว้างเมื่อฟังมาถึงตรงนี้

ทำงานในตำแหน่งองค์หญิง?

เป็นไปได้อย่างไรกัน ก็ชาติที่แล้ว...

จ๊อจ๊อเพิ่งตระหนักว่าชาติก่อนนางไม่รู้ว่าหลัวฟิงทำงานที่ใด รู้แต่ว่า
ภายหลังเขาเอาทรัพย์สินของตระกูลไปผลาญจนหมดสิ้น พอได้ยินคำว่า
'ตำแหน่งองค์หญิง' นางจึงตกตะลึงงังงลังกลางคิดกับตนเองในใจว่า หัวเด็ด

ตื่นขาดอย่างไรก็จะไม่แต่งกับหลัวฟิงผู้นี้เป็นอันขาด

พอชายหนุ่มกลับไป จื่อจื่อก็รีบเดินออกมาทันที

"ท่านพ่อ ข้าแต่งงานกับเขาไม่ได้หรอกเจ้าคะ"

หลินผู้พ่อเหลือบตาขึ้นมองบุตรสาวอย่างฉงน "จื่อจื่อ หลัวฟิง มีอะไรไม่ดีในสายตาเจ้ากันั้นะ"

นางล้งเลเล็กน้อยยกก่อนจะเอ่ย "ใจข้ามีคนอื่นแล้วเจ้าคะ"

"ว่าอย่างไรนะ" บิดาลูกพรอดขึ้นจากเก้าอี้ด้วยความประหลาดใจ

จื่อจื่อตกใจจนต้องถอยหลังไปก้าวหนึ่งพลางหลบตาพูด "อันที่จริง ข้ามีคนที่ต้องใจอยู่แล้ว"

หลินผู้พ่อมองนางนิ่งนาน ไม่ได้ซักไซ้ว่าคนที่บุตรสาวต้องใจคือใคร แต่เขาคิดว่าเขารู้

พอพี่เสี้ยนรู้ว่าจื่อจื่อทำอะไรลงไปก็หัวเราะลั่น

"หัวเราะอะไรของท่าน" จื่อจื่อถูกอีกฝ่ายหัวเราะใส่จนกระอักกระอ่วนไปหมด

"ข้าแค่รู้สึกที่ว่าคนนิสัยอย่างเจ้าทำเรื่องเช่นนั้นได้ด้วยหรือ" พี่เสี้ยนหัวเราะต่ออีกยก "เจ้าพูดถึงขนาดนี้ พ่อเจ้าคงไม่ตอบรับการสู่ขอครั้งนี้แล้วใช่หรือไม่"

"ข้าก็ไม่รู้ แต่ไม่น่าจะตอบรับกระมัง" จื่อจื่อหนึ่งเอามือเท้าคางอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งพลางปรายตามองเงาสะท้อนในกระจก นางไม่เคยคิดว่าตนเองดงามมากมายอะไรนัก ทว่าพี่เสี้ยนมักจะชมนางอยู่เสมอ ทั้งยังบอกว่า หากตนเป็นชาย จะต้องแต่งงานกับนางอย่างแน่นอน

พี่เสี้ยนลอมมาหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง แนนอนว่าบานกระจกไม่อาจสะท้อน

ภาพนางได้ ขนาดนางทำแลบลิ้นปลิ้นตาก็ยังมองไม่เห็นอะไรอยู่ดี

"เมื่อไรคุณชายเขียงถึงจะยอมรับถุงเหอเปาของข้าเสียทีนะ"

นึกถึงความเย็นชาที่เขียงชิงจิวีแสดงออกมา จื่อจื่อรู้สึกกราวกับตัวเองเป็นโรคภัย เขาทำประหนึ่งว่าจะเจ็บไข้ได้ป่วยหากเข้าใกล้นางอย่างนั้น

"จื่อจื่อ ในเมื่อเจ้าไม่ได้ชอบเขา ไยต้องมุ่งมันจะแต่งงานกับเขาให้ได้ด้วยเล่า" พี่เสี้ยนถาม "เมืองหลวงแห่งนี้ไม่มีอะไรน่าท้อใจ แต่หนุ่มรูปงามน่ามีดาษตินเสียว่ะ"

วิญญาณล่องลอยขยิบตาให้นาง "ขอเวลาข้าสักสามสี่วัน รับรองว่าข้าต้องหาบารุชตีๆ ให้เจ้าได้แน่" พุดจบอีกฝ่ายก็หายวับไปต่อหน้าต่อตานาง

ถ้อยคำของจื่อจื่อในวันนั้นคงได้ผล บิดาของนางไม่พุดถึงหัวฟังกอีกเลย บ้าหลัวก็ไม่มาเยี่ยมเยือนอีกเช่นกัน

จื่อจื่อถอนหายใจด้วยความโล่งอก กระนั้นก็ไม่มีกะจิตกะใจจะออกไปไหน นางกำลังร้อนรน เหลืออีกเพียงสามเดือนเท่านั้นผู้นั้นก็จะเสกสมรสแล้ว หากนางยังไม่เป็นฝั่งเป็นฝาไปในสามเดือนนี้ ก็ต้องแต่งเข้าตำหนักองค์หญิงไปเป็นอนุ

แค่คิดถึงคืนที่ตนเองต้องตาย เด็กสาวก็สั่นเทาไปทั้งตัวอย่างห้ามไม่อยู่

"พี่ใหญ่... พี่ใหญ่"

"หือ?" จื่อจื่อเพิ่งรู้ว่าน้องชายกำลังเรียกตน "มีอะไรหรือ"

"พี่เขียงมาขอรับ"

"อะไรนะ!" นางอุทานอย่างประหลาดใจ

"ดูเหมือนจะนำของบางอย่างมาให้ท่านพ่อ แต่ท่านพ่อออกไปข้างนอก ไม่รู้จะกลับมาเมื่อไร ข้าบอกให้พี่เซียงฝากของไว้ แต่เขาบอกว่า จะอยู่รอจนท่านพ่อกลับมา" หลินหยวนขมวดคิ้ว "พี่ใหญ่ช่วยไปซิงซาให้ข้าที่ ข้าจะยกไปรับรองพี่เซียง"

จื่อจื่อร้องอ้อ นางมีฝีมือซิงซาเป็นเลิศ สามปีที่อยู่ในตำหนักองค์หญิง นางทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง แต่มีงานชุมนุมที่ไร ประโยชน์เพียงอย่างเดียวของนางก็คือซิงซาให้เหล่าผู้มีเกียรตินี้ละ

ราชบุตรเขยแปลกใจมากที่เดี๋ยวตอนที่ได้ดื่มชาของนางเป็นครั้งแรก ถึงกับมองนางด้วยแววตาเหลือเชื่อ 'นี่ไม่ถึงเลยวจื่อจื่อจะมีความเชี่ยวชาญในด้านนี้'

ราชบุตรเขยเป็นชายหนุ่มมองอาจหล่อเหลาราวกับหลุดออกมาจากบทกวี สมัยที่แต่งเข้าตำหนักองค์หญิงใหม่ๆ จื่อจื่อยังฝันหวานว่าราชบุตรเขยจะพึงใจในตัวนาง ดังนั้นเวลาได้รับคำชมจากราชบุตรเขยที่ไร นางจะตื่นเต้นจนมือไม้แทบพันกันทุกครั้ง

'มิได้เจ้าคะ ข้าแค่ทำเป็นนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น'

ราชบุตรเขยหัวเราะเบาๆ เสียงหัวเราะที่นุ่มนวลยเข้ามากระทบโสตประสาท ทำให้ใบหูของนางร้อนผ่าวขึ้นมา

'จื่อจื่อไม่ต้องถ่อมตัวไปหรอก'

'ซารสดีมากเลยหรือ' เสียงสตรีผู้หนึ่งดังแทรกขึ้นมา 'เช่นนั้นก็ซิงมา ให้ข้าสักถ้วยซิ'

จื่อจื่อรีบทิ้งถ้วยชงชา 'จื่อจื่อถวายบังคมองค์หญิง'

รองเท้าปักลวดลายวิจิตรประณีตเยื้องย่างเข้ามาในคลองจักซุ

'ลุกขึ้นเถิด'

จื่อจื่อสะบัดหัว สั่งตนเองไม่ให้คิดถึงเรื่องในอดีตอีก

นางบอกน้องชาย "รอสักครู่นะ พี่จะไปชงชาให้เดี๋ยวนี้"

ไม่ทันไรหลินหยวนก็กลับเข้ามาใหม่ "พี่ใหญ่ พี่เลี้ยงดื่มชาหมดแล้ว
ยังต้องชงไปให้อีกหรือไม่"

"หมดเร็วถึงเพียงนี้เชียวหรือ" จื่อจื่อผละไปอย่างตกใจ "เช่นนั้นพี่จะไป
จัดการให้เดี๋ยวนี้"

ตอนที่น้องชายวิ่งกลับเข้ามาเป็นรอบที่สาม จื่อจื่อไม่รู้ว่าตนเอง
ทำหน้าอย่างไร แต่หลินหยวนดูหัวเสียนิดๆ "บ้านเราไม่ใช่โรงน้ำชา
เสียหน่อย เขาต้นชดเอาๆ ถ้วยแล้วถ้วยเล่าราวกับวัวหิว หี"

จื่อจื่อเองก็ไม่เข้าใจเช่นกัน "คงจะคอแห้งกระมั่ง"

"หี ใครจะคอแห้งถึงเพียงนั้น สองกาเข้าไปแล้ว ชาดีๆ ในบ้านหมดไป
กับเขานี่ละ"

เด็กสาวมอมท่าทางหัวฟัดหัวเหวี่ยงของน้องชายแล้วยิ้มขัน "เดี๋ยวรอบนี้
พี่ยกออกไปให้เองแล้วกัน"

หลินหยวนสายหน้าทันที "ก่อนออกไปท่านพ่อกำชับข้าไว้ว่าพี่ใหญ่
เพิ่งหายป่วย ร่างกายยังไม่ฟื้นตัวดี ออกไปรับแขกไม่ได้ ข้ายกไปให้เอง
ดีกว่า"

แต่นางถึงขั้นลุกมาชงชาแล้ว ออกไปรับรองแขกจะเป็นไรไปเล่า

กว่าหลินหยวนจะกลับเข้ามาอีกครั้งก็ผ่านไปนาน สีหน้าดูสดใสขึ้น
เล็กน้อย "ในที่สุดก็ไปเสียที"

"ท่านพ่อกลับมาแล้วหรือ"

"ดูเหมือนพี่เซียงจะมีฐานะ เลยกลับไปแล้ว"

"อ้อ"

ตกเย็นพอหลินผู้พ่อกลับมา หลินหยวนก็เล่าเรื่องเซียงชิงจวีให้ฟัง เขาเนิ่งคิดเล็กน้อยก็ร้องว่า "อ้อ พ่อไม่ตัวเอง คราวก่อนฝากคุณชายเซียงหาของบางอย่างมาให้ แต่ลืมไปว่านัดกันวันนี้ ช่างเถิด พรุ่งนี้พ่อจะถือของขวัญไปขอขมาเขาที่บ้าน"

"ท่านพ่อ ของอะไรหรือ"

"ของให้พี่เจ้านะสิ" หลินผู้พ่อหันมามองบุตรสาว "เป็นไข่มุกที่มากับเรือเดินสมุทร เห็นว่าของสิ่งนี้ช่วยรักษาจิตใจให้สงบผ่อนคลายได้ เจ้ามักนอนหลับไม่ใคร่สนิท พ่อคิดว่าของสิ่งนี้จะต้องช่วยได้แน่"

"ท่านพ่อ คงจะแพงมากเลยใช่หรือไม่เจ้าคะ" จื่อจื่อส่ายหน้าทันที "ข้าไม่ต้องใช้หรอก เดียวนี้ข้านอนหลับสบายดี"

"ไม่แพง แค่ไข่มุกเม็ดเดียว จะแพงสักเท่าไรกันเชียวนะ เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องกังวลไปหรอก ตั้งใจพักฟื้นร่างกายให้ดีก็พอ ระยะเวลาอย่าเพิ่งออกไปไหนทั้งนั้น" บิดาเว้นช่วงไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยต่อว่า "หากมีแขกมาหา เจ้าก็ไม่ต้องออกมา ให้น้องชายเจ้าคอยรับรองแขกไปคนเดียวพอ"

9

จ๊อจ๊อเอาไข่มุกที่ได้มาส่งกับเทียนพิจารณาโดยละเอียด

ดูแล้วก็ไข่มุกธรรมดาๆ เม็ดหนึ่ง ทว่าสัดส่วนค่อนข้างกลมเกลี้ยง ยกขึ้นดมก็ไม่ได้กลิ่นอะไร จ๊อจ๊อไม่รู้ว่าไข่มุกเม็ดนี้ราคาเท่าไร แค่ว่า บิดาจะถูกหลอกมา

นางใช้เชือกแดงร้อยไข่มุกพันรอบข้อมือต่างสายสร้อย หลังจากใส่สร้อยเส้นนั้นนอนอยู่หลายคืนก็ไม่เห็นว่าอะไรพิเศษตรงที่ใด เพียงแต่พี่เสี้ยนไม่ปรากฏตัวให้เห็นอีกเลย

จ๊อจ๊อเกรงว่าไข่มุกจะมีฤทธิ์ป้องกันสิ่งอัปมงคล จึงลองถอดออกหนึ่งวันหนึ่งคืน ทว่าก็ยังไม่เห็นพี่เสี้ยน วิญญาณล่องลอยตนนี้อุปนิสัยว่าจริงแจ่มใส ไม่แน่ว่าอาจจะไปหาอะไรสนุกๆ ที่อื่นแล้วก็ได้

ปีใหม่มาถึงโดยไม่รู้ตัว ในคืนสิ้นปีจ๊อจ๊อดื่มสุราไปเล็กน้อย แล้วล้มตัว

นอนหลับไปบนเตียงด้วยความเมา ก่อนหลับไปนางได้ยินเสียงบิดา
 ลงกลอนประตู ะยะนี้...ไม่สิ นับตั้งแต่ที่จ๊อจ๊อบอกว่ามีชายที่ต้อใจอยู่แล้ว
 บิดาก็ระมัดระวังเป็นพิเศษ กลั้วว่านางจะถูกคนนอกเห็น

เด็กสาวนอนหัวเราะอยู่บนเตียง ความคิดของท่านพ่อช่างซับซ้อน
 เกินความเข้าใจยิ่งนัก เป็นคนเรงรััดให้นางออกเรือนแท้ๆ แต่กลับคอยป้องกัน
 คนนอกเสียเอง

จ๊อจ๊อไม่เข้าใจหัวอกบิดา อยากให้บุตรสาวตนเองแต่งงานไปกับ
 คนดีๆ ก็เรื่องหนึ่ง แต่การได้รู้ว่าผักกาดที่ตนประคบประหงมเลี้ยงมา
 อย่างยากลำบากมีหมูที่พึงใจอยู่แล้วเงียบๆ นั้น เป็นเรื่องที่ยอมกันไม่ได้

เจ้าหมูตัวนั้นได้ใจบุตรสาวสุดที่รักของเขาไปตั้งแต่เมื่อไร

เจ้าหมูตัวนั้นเป็นใคร

เจ้าหมูตัวนั้นได้ใช้คารมคำหวานหลอกล่อบุตรสาวของเขาหรือไม่

จ๊อจ๊อนนอนหลับสบาย ตอนเช้าจึงตื่นขึ้นมามากอย่างสดชื่นมาก

ช่วงวันแรกๆ ของปี บ้านใกล้เรือนเคียงมักไปเยี่ยมเยียนทักทายกัน
 คนที่มีอาวุโสมากที่สุดในบ้านนี้คือหลินผู้พ่อ ดังนั้นสามคนพ่อลูกจึงตระเวน
 เยี่ยมเพื่อนบ้านในวันทีหนึ่ง

บ้านแรกที่ไปเยี่ยมเยียนคือบ้านของเซียงจิงจวี

แม้ว่าพ่อแม่ของเขาจะไม่อยู่แล้ว แต่หลินผู้พ่อระลึกถึงความช่วยเหลือ
 ที่บ้านสกุลหลินได้รับจากสองสามีภรรยาในอดีต จึงมักจะมาคารวะทักทาย
 ในวันทีหนึ่งของทุกปี

ชาติก่อนจ๊อจ๊อก็ตามมาด้วย แต่ไม่ได้รู้สึกอะไรเป็นพิเศษ ทว่าวันนี้

ไม่เหมือนกัน

นางส่องกระจกสำริดอยู่เป็นนานสองนาน

วันนี้นางสวมเสื้อนวมสีแดงเข้มกับกระโปรงสีแดงที่ดูสีอ่อนกว่าเล็กน้อย เก้าผมทรงดอกกุ้ยระย้า* แล้วปักปิ่นเงินรูปดอกกุ้ยสองอัน

นางมีเครื่องประดับไม่มาก ส่วนใหญ่เป็นของซึ่งมารดาที่จากไปแล้วทิ้งไว้ให้ บางครั้งท่านพ่อหาเงินมาได้ก็จะซื้อให้นางบ้าง แต่ไม่ใช่ของแพงอะไร อย่างปิ่นเงินที่นางปักวันนี้ก็ทำจากเงินเนื้อธรรมดาๆ ดีตรงที่สวยเท่านั้นเอง จื่อจื่อส่องกระจกพลางพิมพ์ว่า "ดูแล้วเล็กไปหน่อยหรือไม่นะ แต่ท่าทางครววก่อนที่ข้าแต่งตัวจะไม่ถูกใจคุณชายหลิน"

"พี่ใหญ่ เสร็จหรือยัง" เสียงของหลินหยวนดังขึ้นตรงหน้าประตู
จื่อจื่อขานรับ "จะออกไปเดี๋ยวนี้ล่ะ"

นางมองปิ่นเงินบนศีรษะอย่างสองจิตสองใจอยู่พักใหญ่ก็ดึงออก หากอีกฝ่ายดูรู้ว่าเป็นของไร้ราคาค่างวดจะดูถูกนางหรือไม่ เช่นนั้นเอาออกดีกว่า พอเห็นพี่สาวเดินออกจากห้อง หลินหยวนก็ชมเปาะ "วันนี้พี่ใหญ่งามจริงๆ" เขาพูดพลางเดินวนรอบจื่อจื่อสองรอบ จากนั้นก็ชมวดคิ้ว "เหตุใดถึงไม่มีเครื่องประดับผมเลยเล่า"

นางใช้นิ้วจิ้มหว่างคิ้วเด็กชาย "ตาดีจริงนะ วันนี้พี่ไม่อยากประดับ"

หลินหยวนหัวเราะคิก "ไปๆ ท่านพ่อรออยู่หน้าบ้านแล้วล่ะ ครววก่อนพี่เชิญมาดื่มชาบ้านเราไปตั้งมากมาย วันนี้ข้าจะไปกินขนมบ้านเขาให้เกลี้ยงเลย"

* ผมทรงดอกกุ้ยระย้า ทำโดยแบ่งผมสองข้าง แต่ละข้างมัดเป็นรูปห่วงห้อยย้อยลง โดยปลายผมทั้งสองข้างจะผูกเข้าด้วยกันที่กลางศีรษะ

หน้าประตูบ้านสกุลเซียง

เนื่องจากเป็นเทศกาลปีใหม่ สกุลเซียงจึงปิดกลอนคูไว้ที่หน้าประตู
เช่นกัน ดูจากผีแปรงที่เขียน เป็นไปได้อย่างสูงว่าจะเป็นลายมือเซียงชิงจวีเอง
หลินผู้พ่อเพิ่งจะก้าวเข้าไปเคาะประตู คนข้างในก็เปิดรับ

"ท่านลุงหลิน"

วันนี้เซียงชิงจวีมาเปิดประตูด้วยตนเอง

จือจือเบิกตากว้าง จากนั้นนางก็เม้มปากพลางถอยไปข้างหลัง
เล็กน้อย โบกหน้าก้มต่ำ หลังจากแยกกันในร้านชาวันนั้น นางก็เพิ่งได้พบเขา
เป็นครั้งแรก คราวก่อนเขาดูตันใส่นางอย่างกับอะไรดี

"เสี่ยวหยวน" เสียงของเจ้าบ้านสะดุดลงเล็กน้อย "แม่นางหลินก็มาด้วย
เช่นกัน"

จือจือก้มหน้างุด รู้สึกหดหู่ตื้อขึ้นมาทันควัน

ขนาดน้องชายนาง เขายังเรียกว่า 'เสี่ยวหยวน' ที่กับนางดันเรียกว่า
'แม่นางหลิน' อย่างแห้งแล้ง อีกทั้งยังใช้คำว่า 'ก็มาด้วยเช่นกัน' ไม่ต้อนรับนาง
หรืออย่างไร จือจือลูบคลำไข่มุกที่สวมอยู่บนข้อมือพลางนึกในใจว่าดีแล้ว
ที่วันนี้ไม่ได้เอาถุงเหอบปามาด้วย

"หลานชาย เหตุใดถึงได้มาเปิดประตูเองเล่า"

"ลุงจางป่วย ข้าเลยให้เขาพักผ่อน เชิญเข้ามาข้างในก่อนขอรับ"

จือจือเดินเข้าไปทั้งที่ยังก้มหน้า ทันใดนั้นประโยคหนึ่งก็ดังเข้ามา
แบบไม่ให้ตั้งตัว

"สุขสวัสดิ์วันปีใหม่"

นางเงยหน้าพรวด แล้วต้องประหลาดใจเมื่อได้พบว่าเซียงชิงจวี

กำลังจ้องมองตนเอง

จื่อจื่อเคยลอบเปรียบเทียบความหล่อเหลาของเซียงชิงจวีกับราชบุตรเขยอยู่เจียบๆ พบว่าหากราชบุตรเขยเป็นแสงอรุณแล้วละก็เซียงชิงจวีย่อมต้องเป็นแสงจันทร์ ต่างคนมีดีต่างกันไป ล้วนแต่เป็นชายหนุ่มรูปงามทั้งคู่ ผิดกันตรงที่ราชบุตรเขยเจอใครก็ยิ้มแย้มสุภาพอ่อนโยนตลอด ขณะที่เซียงชิงจวีเย็นชาเป็นน้ำแข็ง รวากับท่อนเหล็กก็มีปาน

"สุขสวัสดิ์วันปีใหม่ที่เซียงเซ่นกันขอรับ" เสียงของน้องชายนางดังตามมา

ที่แท้เขาก็พูดกับน้องชายนางนี่เอง จื่อจื่อก้มหน้าลงใหม่ จากนั้นก็ได้ยินเซียงชิงจวีกระแอมเบาๆ

"หลานชายก็ป่วยเหมือนกันหรือ อากาศหนาวเย็นออกอย่างนี้ ต้องสวมเสื้อผ้าอุ่นๆ เข้าไว้นะ"

"ข้าไม่เป็นไรขอรับ"

ไม่รู้ว่านางคิดไปเองหรือไม่ ถึงได้รู้สึกว่าน้ำเสียงของผู้เป็นเจ้าของบ้านเย็นชาร้อนกว่าเดิม

ระหว่างนั่งสนทนา มีแต่หลินผู้พอกับเซียงชิงจวีพูดคุยกันเป็นส่วนใหญ่ หลินหยวนที่นั่งกั้นขนมพูดแทรกขึ้นเป็นระยะ ขณะที่จื่อจื่อเอาแต่นั่งดื่มชาเจียบๆ

ทันใดนั้นขนมจานหนึ่งก็ยื่นเข้ามาตรงหน้า

"ขนมนี้รสชาติไม่เลว"

"ขอบคุณขอรับพี่เซียง" หลินหยวนชิงรับจานมาก่อน

เซียงซิงจวีมองเด็กชาย มุมปากลู่ลงเล็กน้อย "ไม่เป็นไร"

จื่อจื่อล้งเล็ดกัทัก ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบมาชิ้นหนึ่ง ทว่ายังไม่ทัน
ส่งเข้าปาก เสียงของบิดาก็ดังขึ้น

"นี่ก็สายเต็มที หลานชายคงจะเพื่อยแล้วกระมัง พวกเรายังต้องไป
ทักทายบ้านอื่นอีก ไม่อยู่รบกวนเจ้าแล้วละ"

จื่อจื่อมองขนม จากนั้นก็วางลงดังเดิม แต่เพราะกลัวเซียงซิงจวี
จะรังเกียจว่านางจับแล้ว จึงได้วางขึ้นนั้นไว้ตรงขอบจาน

"ขนมชนิดนี้ของพี่เซียงอร่อยมากเลย ท่านพ่อ พวกเราก็ออกไปกินบ้าง
เถิด" หลินหยวนร่ำร้อง

"ถ้าอร่อยก็เอากลับไปสิ" เซียงซิงจวีบอกเสียงราบเรียบ

ดังนั้นหลินหยวนจึงหิ้วห่อขนมเดินออกมาด้วย

เด็กชายชื่นชมเซียงซิงจวีมาตลอดทาง เหมือนลี้มไปโดยสิ้นเชิงว่า
เคยมิให้อีกฝ่ายที่ดื่มชาบ้านตนเองไปหลายกา

"ขนมบ้านพี่เซียงอร่อยจริงๆ เลย พี่ใหญ่ เดียวเราแบ่งกันกินนะ"

"เจ้ากินไปคนเดียวเถิด ข้าไม่ใคร่ชอบขนมหวาน"

เสียงของหลินผู้พ่อดังมาจากข้างหน้า "นั่นสิ เสี่ยวหยวน เจ้ากินไป
คนเดียวไป พี่สาวเจ้าร่างกายไม่แข็งแรง ไม่ควรกินของหวานมากนัก"

หลินหยวนทำปากอูด "อะไรกัน เมื่อวานท่านพ่อยังรบเร้าให้พี่ใหญ่
กินวุ้นดอกกุยที่ตัวเองทำอยู่เลยแท้ๆ"

10

ตอนที่ได้เจอพี่เล็นอีกครั้งคือคืนวันที่เจ็ดเดือนหนึ่ง
จ๊อจ๊อเพิ่งสระผมเสร็จ กำลังนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้งรอผมแห้งก็ได้ยิน
เสียงเรียกตนเอง

"จ๊อจ๊อ"

พอนางหันไปมองก็เห็นพี่เล็น

ฝ่ายตรงข้ามส่งยิ้มบางๆ มาให้

"พี่เล็น กลับมาแล้วหรือ"

วิญญาณล่องลอยพยักหน้า "จ๊อจ๊อ ออกไปข้างนอกกับข้าเร็ว"

"หา?"

พี่เล็นทำหน้ามีลับลมคมใน "ข้ารับปากไว้ว่าจะช่วยหาหนุ่มรูปงาม
มาให้เจ้าไม่ใช่หรือ ข้าหาเจอแล้ว ตอนนี้เขากำลังรอเจ้าอยู่" นางลอบไป
ลอบมาตรงหน้าเด็กสาวหลายรอบ "รับประกันว่ารูปงามแน่ เจ้าไปแล้ว"

ไม่ผิดหวังหรือ หล่อเหลากว่าเจ้าหนุ่มเซียงมาก"

จื่อจื่อล้งเลอย่างหนัก "แต่ตอนนี่ดีก็มากแล้วนะเจ้าคะ"

"วางใจเถิด มีข้าอยู่ทั้งคน จะกลัวอะไร คนเขาพูดกันว่าผีน่ากลัวที่สุดแล้วไม่ใช่หรือ มีผีคอยคุ้มครองเจ้า เจ้ายังต้องกลัวอะไรอีก" พี่เสิ่นเอ่ยเร่ง "เร็วเข้าๆ เปลี่ยนชุดที่งามที่สุดแล้วออกไปกับข้า"

ตั้งแต่คราวที่ช่วยให้อาฉินสมปรารถนา จื่อจื่อก็เก็บบุญแจ้ประตุหลังเอาไว้ ดังนั้นครั้งนี้จึงออกไปได้อย่างสะดวกปราถิน โคมในมือนางส่องทางเดิน ช่างหน้าให้สว่างเรืองรอง

เนื่องจากผมยังไม่ว่าง นางจึงปล่อยผมปรกไหล่ แต่ใช้เชือกแดงมัดไว้ ลวกๆ แค่ออไม่ให้ผมยุ่ง ปลายผมทั้งตัวพาดแผ่นหลัง ส่วนชุดที่สวมอยู่ที่พี่เสิ่นช่วยเลือกให้ บอกว่านางผิวขาว ใส่ชุดสีแดงขึ้นที่สุด แต่หากเป็นตอนกลางคืนจะสวมชุดแดงไม่ได้

'แสงจันทร์สาดส่อง เจ้าต้องสวมชุดสีฟ้าอ่อนถึงจะงามเด่น' พี่เสิ่นบอกด้วยสีหน้ามั่นใจ

จื่อจื่อมีกระโปรงสีฟ้าอ่อนอยู่ตัวหนึ่ง ที่ถูกต้องเรียกว่าสีชาวปนฟ้า ตัวกระโปรงตัดเย็บเป็นชั้นๆ เวลาเยื้องย่างจะเห็นรองเท้าได้วอมววม พี่เสิ่นตาแหลมหนัก เพราะพอจื่อจื่อสวมชุดนี้เดินได้ผืนฟ้ารัตติกาล ชายกระโปรงราวกับถูกย้อมด้วยแสงจันทร์อย่างนั้น บวกกับดวงหน้าที่ไม่แต่งแต้มเครื่องประทีนโฉม ความเย้ายวนสะกดตาในยามปกติจึงหายไปสิ้น

เด็กสาวที่เดินถือโคมดูประหนึ่งนางฟ้าเดินเล่นใต้แสงจันทร์

"พี่เสิ่น พวกเราจะไปที่ใดกันหรือ"

"ก็ไปเจอหนุ่มรูปงามนะสิ"

จื่อจื่อมองวิญญาณที่ลอยอยู่ข้างหน้า "หนูมรูปรางมที่ใดกันต้องออกมาเจอกลางค้ำกลางคืน"

"นั่นเป็นเพราะ..." ฝ่ายที่อยู่ข้างหน้าหันมามอง "ข้ารอมานานแล้ว เพิ่งสบโอกาสคืนนี้เอง"

จื่อจื่อไม่เข้าใจคำพูดของอีกฝ่ายนัก พี่เสี้ยนนำทางนางอยู่พักใหญ่ ทะลุตรอกซอยหลายต่อหลายแห่ง พอมาถึงปากตรอกแห่งหนึ่งพี่เสี้ยนก็หยุดรอ

"จื่อจื่อ เจ้าต้องเดินเข้าไปคนเดียว"

เด็กสาวมองฝ่ายตรงข้าม ความตระหนกสะท้อนอยู่ในแววตา พี่เสี้ยนมองเห็นความวิตกของนาง "ไม่ต้องกลัว เข้าไปเถิด ข้าจะรออยู่ตรงนี้ วางใจได้เลย ข้าจะคอยคุ้มครองเจ้าแน่ จื่อจื่อ เข้าไปสิ"

แม้จะไม่เข้าใจว่าเหตุใดพี่เสี้ยนถึงไม่เข้ามาด้วยกัน แต่นางคิดว่าพี่เสี้ยนเป็นผีที่ดี ไม่มีทางหลอกนางเด็ดขาด ดังนั้นเด็กสาวจึงรวบรวมความกล้าเดินเข้าไปข้างใน ตรอกแห่งนี้ลึกยิ่งนัก รอบด้านก็เงียบสงัด จื่อจื่อได้ยินแค่เสียงฝีเท้าของตนเองเท่านั้น

เสียงรอกเท้าบักลายย่างย่ำไปตามพื้นอิฐ

ไม่รู้เพราะเหตุใด พอเดินมาได้ครึ่งทาง นางก็รับรู้ได้โดยสังหรณ์ว่า สิ่ง...หรืออีกนัยหนึ่งคือคน...ที่อยู่ตรงท้ายตรอกจะสร้างความหวาดกลัวให้ตนเอง หนูมรูปรางมที่ใดจะมาอยู่ในตรอกเช่นนี้กลางดึกกันแล้ว นางหันไปข้างหลัง ทว่าตรงนี้มองไม่เห็นพี่เสี้ยนแล้ว

จื่อจื่อยืนลังเลอยู่ที่เดิมพักใหญ่ เท้าก็ถอยหลังไปก้าวหนึ่งอย่างห้ามไม่อยู่

ถูกละว่าเซียงชิงจวีเย็นชา แต่นางน่าจะยังพยายามต่อไปได้
 อย่าไปสนใจหนุ่มรูปงามที่อยู่ในตรอกนากลัวเช่นนี้กลางดึกเลยดีกว่า
 ไม่น่าว่าอาจเป็นคนเย็นชายิ่งกว่าเซียงชิงจวีด้วยซ้ำ

แต่... พี่เสี้ยนอุตสาห์มีน้ำใจ เข้าไปดูหน่อยแล้วกัน

จื่อจื่อกัดฟัน กำด้ามโคมในมือแน่น แล้วตัดสินใจเดินต่อ

คราวนี้เดินไปได้ไม่ทันไร นางก็เห็นร่างของใครคนหนึ่งนอนอยู่บนพื้น
 คนผู้นั้นใส่เสื้อผ้าสีดำทั้งชุด ลักษณะเหมือนได้รับบาดเจ็บ

หืม? หนุ่มรูปงามที่ได้รับบาดเจ็บ?

พี่เสี้ยนวางแผนให้นางไปช่วย เพื่อที่อีกฝ่ายจะได้แต่งงานกับนาง
 เป็นการตอบแทนอย่างนั้นหรือ

จื่อจื่อก้าวเข้าไปอย่างลังเล บุรุษผู้นั้นสวมหน้ากากเสียด้วย นางลองใช้
 ปลายเท้าเขี่ยเขาเขา แต่ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองเลยสักนิด

น่าจะหมดสติไปกระมัง

เด็กสาวทั้งตัวลงนั่งยองๆ พิจารณาร่างบนพื้นโดยละเอียด แล้วพบว่า
 บนขามีแผลที่เลือดยังไม่หยุดไหล จื่อจื่อไม่เคยมีประสบการณ์ทำแผล
 มาก่อน นางนั่งคิดอยู่เล็กน้อยก็ฉีกซากางเกงอีกข้างของชายหนุ่ม ดูท่า
 จะตัดเย็บจากเนื้อผ้าชั้นดีมากที่สุดทีเดียว นางต้องออกแรงอยู่นานกว่าจะฉีก
 ออกมาได้ จากนั้นก็ลังเลต่อว่าจะพันผ้าดำแห้งใดดี เห็นแผล ใต้แผล
 หรือว่าพันทับแผล

"ควรต้องห้ามเลือดกระมัง ไม่ใช่แผลงูกัดนี่นา" จื่อจื่อพันผ้าที่ฉีก
 ออกมารอบแผล แล้วผูกปมให้อย่างประณีต เนื่องจากช่วยคนเจ็บห้ามเลือด
 มือนางจึงพลอยเปื้อนเลือดไปด้วยไม่น้อย นางขีดมือกับเสื้อผ้าของอีกฝ่าย

อย่างรังเกียจ แล้วเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตนยังไม่เห็นหน้าบุรุษผู้นี้เลย

น่าจะหล่อเหลามากสินะ...

แต่เหตุใดถึงได้รับบาดเจ็บกลางดึก ซ้ำยังมานอนอยู่ในที่แบบนี้กันเล่า
อีกทั้งยังแต่งตัวพิลึกพิลั่นด้วย

หน้ากากที่คนผู้นี้สวมธรรมดาสามัญอย่างยิ่ง เป็นหน้ากากสีดำเรียบๆ
ไม่มีลวดลายแม้แต่ชนิดเดียว

จื่อจื่อจ้องมองหน้ากากพลางเอื้อมมือออกไปซำๆ ตอนที่ดึงหน้ากาก
ลงมา ปลายนิ้วเหมือนจะแตะโดนผิวหน้าของฝ่ายตรงข้าม

สัมผัสที่ได้รับ...เย็นเฉียบ แหวตของนางไหวระริก ขณะดึงหน้ากากลง
หน้ากากเพิ่งจะพ้นใบหน้า นางก็ตกใจจนล้มก้นจ้ำเข้าไปกับพื้น
ดวงตาฉายแววตื่นตระหนกถึงขีดสุด

นางมองคนตรงหน้า จากนั้นก็มองหน้ากากในมือ แล้วรีบโยนทิ้ง
เหตุใดถึงเป็นเขา...

เมื่อครั้งที่กลายเป็นผี นางเฝ้ามองคนผู้นี้ทุกคืนวัน และความปรารถนา
สูงสุดของนางในชาตินี้คือไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับเขานี้ ไม่คิดเลยว่ากลับได้พบเขา
เร็วยิ่งกว่าชาติก่อนมาก

จื่อจื่อไม่มีอารมณ์จะสนใจอะไรแล้ว มือทำนางอ่อนปวกเปียกไปหมด
ต้องจับกำแพงพุงกายถึงจะลุกขึ้นยืนสำเร็จ พอเย็นได้ก็หันหลังออกวิ่งทันที
ไม่กล้าแม้แต่จะมองร่างบนพื้นซ้ำ รวากับว่าคนที่นอนอยู่ตรงนั้นเป็นสัตว์วิาย

ชาติก่อน

ตอนแต่งเข้าตำหนักองค์หญิง ทุกสิ่งทุกอย่างแปลกใหม่สำหรับจื่อจื่อ

ไปหมด ขนาดนางเห็นด้วยชายยังเอื้อมมือไปลูบๆ คลำๆ

'ด้วยชา่นี้ไม่ยกเหมือนที่บ้านข้า' นางพูดพลางหันไปยิ้มให้โช่งหลัง
จื่อจื่อมีฐานะต่ำต้อย ที่ถูกต้องบอกว่าไม่มีฐานะเลยเสียมากกว่า
ดังนั้นสาวใช้ที่คอยปรนนิบัติจึงมีแค่โช่งหลังผู้เดียว โช่งหลังอายุไม่มาก
อ่อนแกว่าจื่อจื่อไม่เท่าไร พอเห็นเจ้านายทำอย่างนั้นก็ยกมือป้องปากยิ้ม
'ต่อไปโอ้เหินยงห้าจะยังได้เห็นของดีๆ อีกมากมาย นับประสาอะไรกับ
แค่ด้วยชาเล่าเจ้าคะ ด้วยชาล้าค่าหายากต้องด้วยชาในตำหนักบรมม
ขององค์หญิงต่างหาก นั่นนะเป็นของพระราชทานจากฮ่องเต้เลยทีเดียว
แผ่นดินนี้ของดีทุกอย่างเป็นขององค์หญิงทั้งนั้น'

จื่อจื่อร้องอ้อ ไม่ได้รู้สึกชื่นชมแต่อย่างใด ทั้งยังไม่อิจฉา เพราะรู้ว่า
ฐานะของทั้งคู่แตกต่างกันราวฟ้ากับดิน นางจึงไม่เกิดความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น
องค์หญิงเป็นนางหงส์ ส่วนนางเป็นแค่ไก่ป่าเท่านั้น

ครั้งแรกที่ได้พบองค์หญิง นางไปเข้าเฝ้าพร้อมโอ้เหินยงคนอื่นๆ
พวกนางคุกเข่าอยู่นอกม่าน ส่วนองค์หญิงนั่งอยู่ข้างใน กงหมั้วหมั้วเป็น
คนพูดถึงกฎระเบียบในตำหนักทั้งหมด พวกนางจึงไม่ได้ยินเสียงของ
องค์หญิงเลย

ตอนที่กงหมั้วหมั้วสั่งให้พวกนางกลับออกไป จื่อจื่อลอบเหลือบตาขึ้น
มองม่านที่หนึ่ง แต่ผ้าม่านรูดไว้อย่างมิดชิด นางจึงเห็นแค่เงาคนวางๆ

คนผู้นั้นนั่งเก้าอี้ในอิริยาบถผ่อนคลาย แต่จื่อจื่อกลับสัมผัสสังขาร
แห่งอำนาจจากร่างของ 'นาง' ได้

จื่อจื่อวิ่งเต็มเหยียด ไม่นานก็เห็นพีเสี้ยน

ฝ่ายนั้นมองนางอย่างประหลาดใจ "เกิดอะไรขึ้นจ๊ะจ๊ะ! เหตุใดถึงได้เป็นเช่นนี้"

จ๊ะจ๊ะลนลานเสียจนลืมหยิบโคมไฟมาด้วย "พี่เส้น พวกเรากลับกันเถิด" ทรวงอกนางสะท้อนขึ้นลงอย่างรุนแรง ระหว่างที่วิ่งมา ผมที่มัดไว้ลวกๆ ก็หลุดลงมาหมด ใครตาไม่บอดก็ต้องมองออกกันทั้งนั้นว่าเวลานี้นางว่าวุ่นใจอย่างยิ่ง

"ได้ๆ กลับก็กลับ" พี่เส้นไม่ชักใช้ต่อ

เมื่อกลับถึงบ้าน จ๊ะจ๊ะล้างคราบเลือดบนมือจนสะอาด แล้วขึ้นล้มตัวลงบนเตียงโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น

พี่เส้นเห็นนางเป็นเช่นนี้ก็เฝ้าถามไถ่ไม่รู้ว่าเป็นเด็กสาวหวาดกลัวสิ่งใด อาจจะขวัญเสียเพราะเห็นแผลกระมัง... พี่เส้นคิดอย่างนั้น แต่นางก็อุตสาห์รออยู่นานกว่าบุรุษผู้นั้นจะได้รับบาดเจ็บ

ภายหลังจ๊ะจ๊ะไม่เอ่ยถึงเรื่องในคืนนั้นอีกเลย ซ้ำยังเก็บตัวมากกว่าเก่า ไม่ใคร่ออกไปที่ใด ลืมกระทั่งว่าต้องหาทางมอบถุงเหอเปาให้เซียงซิงจวี

จวบจนถึงคืนเทศกาลหยวนเซียว* หลินหยวนชวนนางออกไปเดินเที่ยว จ๊ะจ๊ะถึงเพิ่งนึกออกว่าวันนี้เป็นวันเทศกาล

"ได้ เลี้ยวหยวนรอพี่สักครู่นะ"

นางคว้าผ้าคลุมกันลมมาห่มแบบง่าย ๆ แล้วพากันออกจากบ้าน บรรยากาศของเทศกาลทำให้หลินหยวนตื่นเต้นเป็นพิเศษ "พี่ใหญ่ คืนนี้ข้าจะเล่นทายปริศนาโคมไฟให้เยอะๆ จะได้กวาดรางวัลกลับบ้านให้หมด"

* เทศกาลหยวนเซียว หรือวันซ่งหยวน ตรงกับวันที่ 15 เดือน 1 ตามปฏิทินจันทรคติจีน ซึ่งเป็นคืนแรกของปี ที่พระจันทร์เต็มดวง คนในครอบครัวจึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า รับประทานขนมบัวลอยซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ภายหลังจัดเป็นงานฉลองยิ่งใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟ จึงเรียกอีกชื่อว่าเทศกาลโคมไฟ

"เอลิ" จื่อจื่อเอ่ยถาม "ท่านพ่อเล่า"

"ท่านพ่อไม่ไป สั่งให้ข้าดูแลพี่ใหญ่ให้ดี" เด็กชายตอบตนเอง "พี่ใหญ่
วางใจได้เลย วันนี้ข้ารับปากท่านพ่อไว้แล้ว จะต้องคุ้มครองท่านกลับมา
อย่างปลอดภัยแน่นอน"

"แหม ดูไม่ออกเลยนะว่าเจ้าตัวเล็กเก่งกาจถึงเพียงนี้" พี่เลี้ยงหัวเราะ
อยู่ข้างๆ

จื่อจื่อเองก็หัวเราะขันเช่นกันขณะจูงมือน้องชาย "เช่นนั้นเราไปกันเถิด"
เทศกาลหยวนเซียวเป็นเทศกาลที่คึกคักในแต่ละปี

วันนี้กลิ่นหอมก่อกวนของอาหารอบวอลไปทั่วเมืองหลวง เสียงหัวเราะร่าเริง
ดังเข้าหูไม่ขาดระยะ โคมไฟรูปทรงต่างๆ ประชันความงามกันละลานตา
ดอกไม้ไฟเบ่งบานบนผืนฟ้าไม่ขาดสาย ดอกไม้ไฟเหล่านี้เป็นของราชวงศ์
จึงมิให้จุดอย่างไม้อื่น เพื่อสื่อให้เห็นว่าฮ่องเต้เชื้อเชียวราชฎรมาฉลองเทศกาล
ด้วยกันอย่างรื่นรมย์กลมเกลียว

จื่อจื่อเดินจูงมือน้องชาย กวาดตามองไปตรงนั้นที่ตรงนี้ที่

หลินหยวนที่เดินอยู่ข้างๆ ก็สนุกสนานไม่แพ้กัน พอเห็นซาวยุทธ์
เปิดแสดงศิลปะฟันไฟก็อ้าปากหวออย่างตื่นตะลึง "โอ้โฮ! พี่ใหญ่ ดูนั่นสิ"

จื่อจื่อพลอยอุทานฮือฮาตามไปด้วย พี่เลี้ยงที่ลอยอยู่ข้างๆ แค้นเสียง
ขึ้นจุมุกดังหึ

"มีอะไรน่าดูนักหนา เจ้าเด็กสองคนนี่"

จื่อจื่อแสวงทำเป็นไม่ได้ยิน

หลินหยวนลากพี่สาวเดินไปเรื่อยๆ ตรงนี้ก็อยากดู ตรงนั้นก็อยากดู
ทำเอาจื่อจื่อเดินชนคนอยู่หลายครั้ง

พี่เส้นเองก็ปั่นอย่างไม่สบอารมณ์ "เจ้าเด็กบ้านี้ เดินระวังหน่อยสิ"
"เสียวหยวน เสียวหยวน! เดินช้าๆ หน่อย..." จี้อจืดเดินชนคนอื่นอีกแล้ว
แต่คราวนี้ฝ่ายตรงข้ามยกมือขึ้นประคองนางไว้

"แม่นางหลิน?"

เด็กสาวเงยหน้าขึ้นมอง ใบหน้าหล่อเหลาคมคายทว่าเป็นเยียบ
ดูน่าค้างแข็งปรากฏสูญสลายตา

ทว่าความเย็นชาในดวงตาเหมือนจะลดลงมาก

77

"พี่เซียง ท่านมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง"

เสียงแจ้วๆ ของน้องชายดังเข้าหู นับตั้งแต่ได้กินขนมจานนั้นของ
เซียงชิงจวี หลินหยวนก็เหมือนจะชอบชายหนุ่มเอามากๆ

"อู๋ย! มือจับตรงไหนอยู่นะ" ประโยคคำถามของพี่เสิ่นดังขึ้นแบบไม่ให้
ตั้งตัว

จื่อจื่อปรายตามอง พบพบว่ามือของเซียงชิงจวียังประคองไหล่นาง
เอาไว้ก็รีบถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

"คุณชายเซียง" นางทักทายเบาๆ

"อืม" ชายหนุ่มชักมือกลับ แล้วก้มหน้ามองหลินหยวน "พวกเจ้าก็
ออกมาเดินชมโคม่ไฟเหมือนกันสินะ ท่านลุงหลินไม่ได้มาด้วยกันหรือ"

"ท่านพ่อไม่ชอบที่พลุกพล่านจ๊อแจ ก็เลยมีแค่ข้ากับพี่ใหญ่ออกมา
สองคน"

เซียงซิงจวีมองเด็กสาวที่ยังเอาแต่ก้มหน้า "ข้าเองก็มาคนเดียว
เช่นนั้นก็เดินด้วยกันเถิด"

เขาพูดแล้วก็บอกให้สองพี่น้องรอสักครู่ ไม่นานเขาก็ถือโคมไฟสองดวง
กลับมา

ดวงหนึ่งเป็นรูปกระต่าย อีกดวงหนึ่งเป็นรูปเสือ
แน่นอนว่าหลินหยวนเอ๋อมมือไปหาโคมรูปเสือ แล้วชมอย่างปากหวาน
"ขอบคุณขอรับพี่เซียง ข้าไม่เคยเห็นโคมเสือสวยเท่านี้มาก่อนเลย"

"ชอบก็ดีแล้ว" เซียงซิงจวียื่นโคมอีกดวงที่เป็นรูปกระต่ายไปให้จื่อจื่อ
นางมองดวงโคม จากนั้นก็มองมือที่อยู่บนด้ามโคม
แสงโคมที่สว่างไสวไปทั่วบริเวณเฝ้ามองมือข้างนั้นให้เปล่งประกาย
ราวกับเนื้อหยก ทว่ากระดุกข้อนิ้วที่ขึ้นรูปชัดเจนกลับให้ความรู้สึกสมชาย
แตกต่างจากความอ่อนละมุนนุ่มนวลอย่างสตรีพิเศษโดยสิ้นเชิง

"ให้ข้าหรือเจ้าคะ" จื่อจื่อเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่าย

น้ำเสียงของเขาเย็นชาพบกับสีหน้า "ตรงนี้ก็ยังมีคนอื่นอีกหรือ"

"อ้อ" เด็กสาวรับโคมมา

พี่เสินหัวเราะ "ปากแข็งอย่างกับเหล็กเขียนะ"

อันที่จริงจื่อจื่ออยากถามพี่เสินว่าที่พูดหมายความว่าอย่างไร แต่
ตอนนี้พวกนางอยู่ข้างนอก ย่อมถามไม่ได้

เมื่อกลุ่มสองคนหนึ่งฝีกกลายเป็นกลุ่มสามคนหนึ่งผี บรรยากาศ
ก็พิพาทพิพวนขึ้นอย่างบอกไม่ถูก สุดท้ายพี่เสินทนไม่ไหว บอกว่า 'ข้าไป
เดินเที่ยวคนเดียวดีกว่า' จากนั้นก็หายตัวไป

หลินหยวนไม่ได้รู้สึกแม้แต่จะน้อยว่าบรรยากาศแปลกไป ยังคง

ตื่นตาตื่นใจเหมือนเดิม อีกทั้งยังมองว่าพี่สาวเดินช้า จนตนเองแข่งขึ้นมา นำหน้าสองก้าว เมื่อเป็นเช่นนี้ก็กลายเป็นว่าจื่อจื่อเดินคู่กับเซียงซิงจวี

"แม่นางหลิน เวลาเดินช้าชอบเดินข้างนอก" อยู่ๆ เขาก็พูดขึ้นอย่างนั้น จื่อจื่อประหลาดใจเล็กน้อย "อ้อ ได้เจ้าคะ" นางเปลี่ยนไปเดินข้างใน แทน

แม้เจ้าตัวจะบอกเองว่าชอบ แต่เดินข้างนอกมักจะถูกชนเอาได้ง่ายๆ เด็กสาวแอบมองอยู่พักใหญ่ก็สังเกตเห็นว่าเวลาถูกชน คิ้วคดกนาของเขา จะมุ่นเข้าหากันนิดๆ

การแอบมองของนางคงจะใจแจ้งแฉ่งเกินไป เซียงซิงจวีถึงได้หันมาถามตรงๆ "มองอะไรอยู่"

จื่อจื่อรีบดึงสายตากลับมา "ไม่ได้มองเสียหน่อย"

"โกหก" ถ้อยคำของเขาทำให้นางลนลานยิ่งกว่าเก่า กำลังจะขยับปากแย้ง เซียงซิงจวีก็พูดต่อไปว่า "อยากได้โคมดวงนั้นหรือ"

จื่อจื่อเงยหน้าขึ้นมองตามสายตาเขา ไปปะเข้ากับแผงขายโคม แต่เหลือบมองปราดเดียว ดวงเนตรงามก็ถูกโคมไฟดวงหนึ่งดึงดูดสายตาทันที โคมดวงนั้นเป็นโคมรูปหญิงงามทรงผ้าเหลืองทำจากกระจกสี แม้แต่เสื้อกั๊กห้อยพู่ข้างใต้ยังไม่ธรรมดา เพราะร้อยกระจกสีเอาไว้ด้วย พอเดินเข้าไปใกล้ๆ ก็พบว่ารูปหญิงงามบนกระจกสีทั้งห้าด้านดูคล้ายกำลังรำรำ ตามเปลวไฟที่เต้นวาบ

"อยากได้หรือไม่" เสียงของเซียงซิงจวีดังขึ้นเหนือกระหม่อม

"สวยเหลือเกิน" จื่อจื่อออกปากชมอย่างห้ามไม่อยู่ "แต่จะต้องแพงมากแน่"

"แม่นางน้อยอยากได้หรือ" เจ้าของแฉงเป็นชายหน้าขาวเก๋เลี้ยงเกล้า
ไร้ครา สวมหมวกใบน้อย เพียงแต่ว่าหมวกเหมือนจะเล็กไปหน่อย ทำให้
ใบหน้าดูใหญ่กว่าความเป็นจริง

นางแม่ปากส่ายหน้า

"ถ้าแก่ โคมดวงนี้ราคาเท่าไร" เชียงซิงจวีโพล่งถามออกไป

จื่อจื่อหันไปบอกเขาเสียงแผ่ว "จะต้องแพงมากแน่ อย่าซื้อเลยเจ้าคะ"

เชียงซิงจวีปรายตามองนางแวบหนึ่ง ก่อนจะคลี่ยิ้มอย่างผิดวิสัย
จื่อจื่อไม่คิดว่าตนเองเป็นพวกคลังไคล้หนุ่มรูปงาม แต่คืนนี้พระจันทร์กับ
แสงโคมสวยจับจิต จนนางกลายเป็นพวกหลงใหลในความงามไปแล้ว

"โคมดวงนี้เหมาะจะแขวนอยู่ในห้องข้ายิ่งนัก"

จื่อจื่อหมดคำพูดไปทันใด "..."

ชายหนุ่มควักเงินซื้อโคมมาจริงๆ ข้ายังเดินถือเอง เหมือนกลัวว่า
จื่อจื่อจะกังวลไม่เลิก ปกติเขาก็งามเด่นอยู่แล้ว เวลานี้ยิ่งหล่อเหลาสะดุดตา
ยิ่งกว่าเก่า

บุรุษมาดสุขุมนุ่มนวลเดินถือโคมกระจกสีรูปหญิงงาม ไม่รู้ว่า
คุณชายบ้านใดออกมาหาคนรักได้แสงจันทร์

หลินหยวนที่เดินนำหน้าวิ่งกลับมาหา แล้วถูกโคมดวงนี้สะกดสายตา
เช่นกัน

"โคมไฟสวยเหลือเกิน พี่เชียง ท่านซื้อมาหรือ"

"อืม ชอบหรือไม่ หากชอบช่วยยกให้" "ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือไม่ แต่
จื่อจื่อสัมผัสได้ว่าน้ำเสียงของเชียงซิงจวีเจือรอยยิ้มไว้นิดๆ ยามเอ๋ย
ประโยชน์นั้น

"ชอบขอรับ แต่ท่านพ่อเคยสอนไว้ว่าสุภาพชนต้องไม่แย่งของที่คนอื่น
ขึ้นชอบ" หลินหยวนเอื้อมมือมาจูงมือพี่สาว "พี่ใหญ่ ข้าจะพาไปดูอะไรดีๆ"

เขาพูดแล้วก็ดึงนางออกวิ่ง

จื่อจื่อร้องบอกว่าข้าเหนื่อยพลางวิ่งตาม ลืมเชยงซึ่งจื่อไปชั่วขณะ

หลินหยวนพานางวิ่งผ่านฝูงชนและแสงโคมพราวพราย จนสายตานาง
มีแต่ผู้คนเนืองแน่นกับแสงโคมสว่างไสว จื่อจื่อนึกถึงช่วงเวลาหลายปีที่
กลายเป็นผี แล้วอดยิ้มออกมาไม่ได้

"พี่ใหญ่ ดูลิ"

จื่อจื่อมองตาม แล้วพบว่าที่นั่นเป็นเวทีแสดง

สตรีนางหนึ่งยืนอยู่บนเวที สวมอาภรณ์งดงาม ทว่าแต่งหน้าพิลึกพิลั่น
อย่างยิ่ง ใบหน้าป้ายสีแดงริ้วหนึ่ง สีขาวริ้วหนึ่ง ขณะที่ริมฝีปากทาสีดำสนิท
นางบิดกายยักย้ายขณะเอ่ยเอื้อนสำเนียงแปร่งประหลาด

"พี่ใหญ่ ได้ยินว่าขณะนี้มาจากหลังหนาน การร่ำรำของพวกเรา
เป็นไปเพื่อบวงสรวงเทพเจ้า ไม่เหมือนการร่ำรำของพวกเรา ภาษาที่พูด
ก็แตกต่างออกไปด้วย" หลินหยวนบอกพี่สาวพลางชี้ไปยังอีกด้านหนึ่ง
ของเวที "นั่นคือเครื่องดนตรีของพวกเรา ข้าไม่เคยเห็นมาก่อนด้วยซ้ำ"

"นั่นเรียกว่ากู่ตัน"

จื่อจื่อหันไปมอง "ไม่รู้ว่่าเชยงซึ่งจื่อเข้ามาขึ้นข้างหลังพวกนางสองพี่น้อง
ตั้งแต่เมื่อไร

"กู่ตันเป็นเครื่องดนตรีเฉพาะถิ่นของหลังหนาน กล่าวกันว่าเวลาเล่น
จะสามารถเรียกแมลงนานาชนิดบนแผ่นดินได้" ชายหนุ่มอธิบายเนิบๆ

"แมลง?" หลินหยวนแทบไม่เชื่อหูตนเอง "เช่นนั้นก็น่าขยะแขยงแยะสิ"

จื่อจื่อตบหลังมือน้องชายเบาๆ "อย่าพูดเช่นนั้นสิ หากคนเขาได้ยินเข้า จะทำอะไร"

"ก็แค่ตำนานเท่านั้น ไม่น่าจะจริงเสมอไป" เชียงชิงจวีมองหญิงสาวบนเวที "แต่ที่น่าประหลาดใจก็คือเหตุใดถึงได้ยกผู้ต้นขึ้นมาตั้งบนเวทีร้ายรำเพื่อบวงสรวง"

แค่ได้ยินว่าเป็นเครื่องดนตรีเรียกแมลงได้ หลินหยวนก็หมดความสนใจจะดูต่อ เลยลากพี่สาวกับเชียงชิงจวีไปที่อื่นแทน

พอเดินไปถึงคูเมือง เด็กชายบอกว่าอยากลอบยประที่ปิดอกบัว เชียงชิงจวีจึงควักเงินซื้อมาสวมดวง

ตอนที่หลินหยวนกับเชียงชิงจวีถือพู่กันเขียนคำอธิษฐาน จื่อจื่อรู้สึกประดักประเดิดเล็กน้อย เพราะนางอ่านหนังสือไม่ออก เรื่องจะเขียนหนังสือโดยไม่ต้องพูดถึง นางอ่านได้เพียงชื่อตนเองเท่านั้น ส่วนตัวอักษรอื่นแค่ดูออกว่าเขียนสวยหรือไม่

ชายหนุ่มเขียนคำอธิษฐานเสร็จก็หันมามองนางด้วยสายตาเฉยเมย "อยากเขียนว่าอย่างไรเล่า ข้าจะเขียนให้"

"อ้อ เขียนคำว่าสงบสุขสวัสดิ์ก็แล้วกัน" จื่อจื่อสรรหาถ้อยคำไพเราะไม่ได้ แต่คิดว่าใช้ชีวิตอย่างสงบและมีความสุขก็ดีมากพอแล้ว

ประที่ปิดอกบัวสวมดวงถูกปล่อยลงน้ำพร้อมกัน

แม้จะเริ่มลอยด้วยกัน ทว่าไม่ทันไรก็ถูกลมพัดไปคนละทิศละทาง อยู่ดี

สุดท้ายจื่อจื่อเป็นคนถือโคมดวงนั้นกลับบ้าน

เที่ยงชิงจิวบอกว่าที่บ้านไม่มีที่ว่าง แล้วยื่นให้นางโดยตรงด้วย
สีหน้าเรียบเฉย

หลินหยวนมองทางนั้นที่ทางนี้ที่ "ห้องขำมีที่ว่าง"

จื่อจื่อรีบบอก "เช่นนั้นเสี่ยวหยวนก็เอาไปเถิด"

"แต่ข้าคิดว่าโคมดวงนี้เหมาะกับพี่ใหญ่มากกว่า" เด็กชายตอบเนิบๆ

เมื่อกลับมาถึงบ้านแล้ว จื่อจื่อวางโคมไว้บนโต๊ะ

หญิงงามทั้งห้ายังคงรำรำตามการโชติไชนของเปลวเทียน ทรงเสน่ห์
สะกดใจ

"เจ้าหนุ่มเที่ยงให้หรือ" "ไม่รู้ว่าพี่เส้นโผล่ออกมาจากที่ใด" แล้วเจ้า
มอบถุงเหอเป่าให้เขาหรือยัง"

"ถุงเหอเป่า?" จื่อจื่อเพิ่งนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้ เนื่องจากที่ผ่านมา
หาโอกาสมอบให้ชายหนุ่มไม่ได้เสียที นางจึงพกถุงเหอเป่าติดตัวตลอดเวลา
แต่วันนี้เดินเที่ยวอย่างมีความสุข ขนาดเจอเจ้าตัวยังลืมนึกถึงไปเสียสนิท
นางลุกขึ้นยื่นคลำเอว จากนั้นก็คลำตามตัว

"ดูเหมือนจะหายไปแล้ว"

พี่เส้นลอยเข้ามาตรงหน้า "อะไรหาย"

จื่อจื่อขมวดคิ้ว ดวงหน้าเรียวเล็กขาวเนียนสะท้อนความขุ่นใจ
"ถุงเหอเป่าหายไปแล้ว"

"เจ้าเก็บไว้ที่ใด ลองหาดูดีๆ" ซิ แต่ถ้าหาไม่เจอก็เย็บใหม่อีกใบ
แล้วกัน"

12

ถูงเหอเปาหายไป ขนาดหาจนทั่วห้องก็ยังไม่เจอ
พี่เดินลอยไปที่หน้าต่างโตะเครื่องแป้ง "ไม่ต้องหาแล้ว คงทำหล่นไว้ที่ใด
กระมัง งานปักเจ้าฝีมือดีออกอย่างนั้น อาจมีใครเก็บไปแล้วก็ได้"
สิ่งที่จื้อจื้อเสียตายเป็นคือเครื่องหอมในถุงต่างหากที่นางทุ่มเงินไปไม่น้อย
ตั้งยี่สิบอีแปะ* เสียวนะ
ในเมื่อหาถูงเหอเปาไม่พบก็ช่วยไม่ได้ จื้อจื้อแขวนโคมกระจงสิไว้
กลางห้อง ตอนจะนอนมักเหลือบมองมันอยู่เรื่อยอย่างห้ามใจไม่อยู่ พี่เดิน
ที่นั่งอยู่บนขอบหน้าต่างก็มองเช่นกัน
"โคมไฝงามดีนี่ เจ้าว่าเจ้าเซียงซื่อโคมให้เจ้าหมายความว่าอย่างไร"
จื้อจื้อใคร่ครวญ แล้วพลิกตัวไปมองอีกฝ่าย ใบหน้าขาวละมุนแดงเรื่อ
"เขาชอบซ้ากระมัง"

* อีแปะ (เหวิน) คือหน่วยเงินสำริด มีค่าเล็กที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน ลักษณะเป็นเหรียญที่มีรู

พี่เส้นหัวเราะ "ข้าว่าไม่ใช่หรอก"

"เพราะเหตุใดเล่า"

วิญญานล่องลอยทำท่าลึกลับ "หากบุรุษชอบสตรีสักคน ความคิดจะวนเวียนอยู่กับนาง แม้ในยามหลับยังฝันเห็นนาง ข้าเข้าไปในความฝัน คุณชายเพียงมาแล้ว ในฝันเขามีแต่หนังสือทั้งนั้น"

จื่อจื่อไม่ยอมตัดใจ "ไม่แน่ว่าอีกเดี๋ยวเขาอาจฝันถึงข้าก็ได้"

พี่เส้นลอยเข้ามามองนางใกล้ๆ "แต่บ้านเขายากจนมากเลยนะ มีแค่บ่าวแก่ๆ หนึ่งคน"

"แต่ก็ไม่มีพ่อแม่สามีให้ต้องปรนนิบัติ อีกทั้งเพราะยากจน เขาจึงมีเงินแต่งข้าแค่คนเดียว" จื่อจื่อพูดแล้วดึงผ้าห่มมาปิดหน้า

"อู๊ย! แล้วถ้าหากทุกๆ คืนเจ้าหนุ่มเขียงนั้น..." พี่เส้นลดเสียงลง แล้วพบว่าเด็กสาวหน้าแดงแจ๋อย่างที่คิด

วิญญานล่องลอยหัวเราะลั่น และกล่าวก่อนจะลอยออกไป "เจ้านอนเสียเถิด ข้าไปเที่ยวเล่นข้างนอกดีกว่า น่าเบื่ออะไรอย่างนี้"

จื่อจื่อลูบพวงแก้มร้อนผ่าวของตน แล้วมองโคมหญิงงามอีกครั้ง เขียงซิงจวีชอบนางแล้วสินะ ไม่เช่นนั้นจะให้โคมนางด้วยเหตุใดกัน

วันที่สิบหกเดือนหนึ่ง ร้านรวงกลับมาเปิดขายของอีกครั้ง จื่อจื่อตื่นนอนไปร้านเครื่องหอมแต่เช้า เครื่องหอมที่ซื้อมาคราวก่อนกลิ่นหอมมากที่ได้ยวนในความคิดนาง

"จื่อจื่อมาแล้วหรือ คราวนี้จะซื้อเครื่องหอมแบบใดเล่า" เจ้าแก่เนียเป็นหญิงงามหยาดยิ้ม มักจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีดำล้วน แต่ดูแล้ว

ทรงเสน่ห์ที่แพรวพราว โดยเฉพาะอย่างยิ่งริมฝีปากที่เจ้าของโปรดปราน แต่งแต้มด้วยชาดสีแดงสดมากกว่าสีอื่น

จ๊อจ๊ออมยิ้มเอ่ย "ข้าอยากมาซื้อเครื่องหอมชนิดเดียวกับคราวก่อน เจ้าค่ะ"

ฝ่ายตรงข้ามขมวดคิ้วเมื่อได้ยินอย่างนั้น "แยละสิ เครื่องหอมที่เจ้าซื้อ คราวก่อนถูกคนเหมาไปตั้งแต่เช้าแล้ว ในร้านไม่มีเหลือแม้แต่ชนิดเดียว กว่าจะมีของรอบใหม่เข้ามาก็ต้องรออย่างน้อยสามเดือน"

เด็กสาวร้องอ้อ "ไม่เป็นไรเจ้าค่ะ ข้าเลือกชนิดอื่นก็ได้"

"จ๊อจ๊อว่าง่ายที่สุดเลย" เจ้าแก่นี้ยิ้มเปาะเปาะพลางเข้ามาทอดนาง จ๊อจ๊อ ยิ้มอย่างกระตัก เจ้าแก่นี้ยิ้มผู้นี้จะรักดีทุกอย่าง เสียแต่ว่าเวลาเจอนางที่ไร จะชอบมาโอบมากอดนางอยู่เรื่อย

นางใช้เวลาอยู่ในร้านเครื่องหอมทั้งช่วงเช้า กว่าจะเลือกหลายๆ กลิ่น ที่ถูกใจมาผสมกันได้

เจ้าแก่นี้ยิ้มสุดม "จ๊อจ๊อ เจ้าเลือกเครื่องหอมเก่งกาจยิ่งนัก ไปเปิดร้านเองได้เลย"

จ๊อจ๊อไม่คิดว่าตนเองเก่งกาจตรงไหน แค่ว่าชาติที่แล้วได้ดมมามาก ตาหนักองค์หญิงมีเครื่องหอมสารพัดกลิ่น แค่ว่าเครื่องหอมที่สาวใช้แต่ละคนใช้ ก็ไม่เหมือนกันแล้ว

นางเดินกลับบ้านหลังเลือกเครื่องหอมเสร็จ กลิ่นหอมจากร้านสุรา ที่อยู่ถัดไปอีกถนนโชนยเข้าจุมุก จ๊อจ๊อถือเครื่องหอมที่ห่อไว้ด้วยกระดาษ พลังคิดกับตนเองในใจว่าถุงเหอเปาใบใหม่จะปักเป็นลายเดียวกับใบเก่าดีหรือไม่

ตู่บ!

นางชนเข้ากับใครผู้หนึ่งจนห่อกระดาษในมือร่วงตกพื้น

จือจือรีบย่อตัวลงไปเก็บ

"แม่นางไม่เป็นไรไซหรือไม"

"ไม่เป็นไรเจ้าคะ 'ไม่เป็นไร' จือจือเก็บห่อเครื่องหอมขึ้นมาบิด แต่เพียงจะยกหน้าขึ้นเท่านั้นก็นิ่งตะลึงอยู่กับที่ มือที่ถือห่อกระดาษสั่นสะท้านน้อยๆ

ดูเหมือนฝ่ายตรงข้ามจะสังเกตเห็นอาการแปลกๆ ของนาง จึงถามซ้ำอีกครั้ง "แม่นางไม่เป็นไรจริงหรือ"

เด็กสาวผีน้อย "ข้าไม่เป็นไร" จากนั้นก็เดินอ้อมร่างอีกฝ่าย

"เยวี่ยหยาง มองอะไรอยู่"

ชายหนุ่มหันกลับไปยิ้มให้สหายที่เดินออกมาจากในร้าน "ไม่มีอะไรหรอก เมื่อคุณข้าเดินชนแม่นางน้อยคนหนึ่งเข้า ทำทางนางเหมือนกลัวข้าอยู่นิดๆ"

"พูดเป็นเล่น เจ้าเป็นบุรุษรูปร่างมอันดับตันๆ ของแผ่นดิน ข้ายังเป็นว่าที่ราชบุตรเขย ข้าไม่เคยเห็นหญิงสาวคนใดกลัวเจ้ามาก่อนเลย"

ชายหนุ่มคลี่ยิ้มอย่างเป็นกันเอง "ปากดีให้น้อยหน่อย ไปกันเถิด"

จือจือถือห่อเครื่องหอมเดินจ้ำอ้าวเร็วขึ้นเรื่อยๆ พลางคิดในใจว่า เหตุไฉนนางถึงได้ไม่หลุดพ้นจากคนพวกนี้เสียทีนะ

ชาตินี้นางไม่อยากพบเจอพวกเขาเลยจริงๆ ไม่ว่าจะท่านผู้นั้นหรือชายหนุ่มคนเมื่อครู่ ล้วนแล้วแต่เป็นคนที่ชี้เป็นชี้ตายให้คนรอบตัวได้ง่ายๆ เพียงเท่านั้นก็ทำให้นางกลัวจับใจแล้ว

นางไม่ยอมยกแก้แค้น หวังแค่ที่ว่าชาตินี้จะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขเท่านั้น
ดูท่าทีลอยประทีปดอกบัวไปจะไม่ได้ผล

เพิ่งกลับมาถึงบ้าน จ๊อจ๊อก็เห็นบิดากำลังคุยกับใครผู้หนึ่งอยู่
ข้าคนผู้หนึ่ง...

"แหม นี่คงเป็นจ๊อจ๊อลินะ รูปร่างมดุดม่งจริง ๆ" สตรีผู้นั้นปรีเข้ามาหา
อย่างตีสันทิ ข้ายังเดินวนรอบตัวจ๊อจ๊อพลางพิจารณานางอย่างละเอียด

เด็กสาวส่งสายตาดวงนสงสัยไปยังบิดา

สีหน้าของหลินผู้พ่อไม่ดีไม่แย "นี่คือแม่สื่อแซ่ซ่ง เจ้าเรียกนางว่าน้ำซ่ง
แล้วกัน"

"สวสวรรค์! ข้าอยู่มาจนก่อนชีวิตยังไม่เคยเห็นสตรีคนใดงามถึงเพียงนี้
มาก่อน" น้ำซ่งสะบัดแพรพกในมือใส่เขา "มีบุตรสาวดงามถึงเพียงนี้
กรณีประตูเรือนคงถูกเหยียบจนพังราบไปแล้วกระมัง"

จากนั้นน้ำซ่งก็จับมือจ๊อจ๊อมาดูฝ่ามือ "มีอนิมจริง อยู่บ้านคงไม่ได้
ทำงานบ้านเลยสินะ บ้านอีกฝ่ายมีบ่าวไพร่ เจ้าไม่ต้องทำเองเช่นกัน
แต่งเข้าไปก็ใช้ชีวิตสุขสบายอย่างเดียว"

จ๊อจ๊อเข้าใจในทันทีว่าสตรีผู้นี้มาเจรจาเรื่องแต่งงาน

ชาติก่อนก็มีคนมาทาบทามนางมากมาย เพียงแต่ว่าครั้งนี้โชคไม่ดี
นางจึงถูกคว่ำตัวไว้ได้อย่างจัง

"ท่านพ่อ ข้ามีธุระต้องทำ ขอตัวเข้าห้องก่อนนะเจ้าคะ" เด็กสาว
รีบบอก

"อืม ไปเถิด"

จ๊อจ๊อหลบเข้ามาอยู่ในห้องตนเอง แล้วเห็นโคมกระจกสีรุปรพญิงงาม

ได้ในทันที

หากคนที่มาทาบถามข้อสงสัยคือเซียงซิงจิวก็ดีสิ นางจะต้องรีบตอบรับด้วยความยินดีอย่างแน่นอน จากนั้นแต่งงานกันไปไม่กี่ปี นางก็จะได้เป็นภรรยาของขุนนางใหญ่

พอคิดมาถึงตรงนี้อ้อจ้อก็ยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว เมื่อถึงเวลานั้นนางอยากกินอะไรก็ได้กิน อยากใส่อะไรก็ได้ใส่ แค่นี้ก็มีความสุขแล้ว

อ้อม รีบปักถุงห่อเป่าให้เสร็จโดยเร็วดีกว่า

ไม่รู้ว่าหลินผู้พ่อไล่น้ำซ่งผู้แม่กลับไปได้อย่างไร ที่แน่ๆ คือเมื่อถึงเวลาอาหารเย็น บิดาไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้ เพียงแต่ถามนางว่าตอนกลางวันไปที่ใดมา

"ไปร้านเครื่องหอมมาเจ้าคะ"

"อ้อม" จากนั้นหลินผู้พ่อก็ถามว่าสองพี่น้องเที่ยวเล่นในเทศกาลหยวนเซียวเมื่อคืนเป็นอย่างไรบ้าง

หลินหยวนบรรยายให้ฟังโดยละเอียด "จริงสิ ท่านพ่อ พวกเราเจอพี่เซียงด้วย เขาซื้อโคมไฟให้พี่ใหญ่ดวงหนึ่ง สวยมากเลย"

"โคมไฟ?" หลินผู้พ่อขมวดคิ้ว "ไปเอามาให้พ่อดูสิ อ้อจ้อ"

อ้อจ้อซิ่งตาใส่น้องชายที่หนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าไปหยิบโคมไฟในห้อง

หลินผู้พ่อดูโคมไฟแล้วไม่ได้พูดอะไร ได้แต่บอกให้นางเอาไปเก็บ

พออ้อจ้อกลับห้องมาก็เจอพี่เสิ่นที่กำลังลอยอยู่บนน้ำเครื่องหอมห่อใหม่

ของนาง

"เครื่องหอมนี้ไม่เหมือนคราวก่อนนี้" พี่เสิ่นทัก

"เจ้าคะ ชนิดที่ซื้อคราวก่อนขายหมดแล้ว ข้าเลยต้องซื้ออีกแบบ

ทำนว่ากลิ่นเป็นอย่างไรบ้าง"

พี่เส้นหันมามีมให้นาง "กลิ่นหอมมากทีเดียว แต่น่าจะเพิ่มกลิ่นหอมของดอกไม้เข้าไปอีกสักชนิด เพราะกลิ่นตอนนี้ออกขม กลิ่นดอกโบตั๋นก็ไม่เลวนะ ลองผสมลงไปดูสิ"

"ได้"

จื่อจื่อไปซื้อผงดอกโบตั๋นมาผสมลงในเครื่องหอมแล้วพบว่ากลิ่นดีขึ้นจริงๆ นางใช้เวลาปักถุงห่อเป่าอยู่สามวันก็เป็นอันเรียบร้อย

เหลืออีกแค่เดือนครึ่งก็จะถึงงานเสกสมรสขององค์หญิง

จื่อจื่อยกนิ้วนับวันแล้วให้ร้อนรนยิ่งกว่าเก่า

หากมอบถุงห่อเป่านี้ให้เซียงชิงจวี เขาจะต้องตระหนักถึงความในใจของนางแน่นอน เช่นนั้นเขาจะมาสู่ขอนางหรือไม่

จื่อจื่อแสดงออกอย่างเปิดเผยด้วยการปรับรูปวงนยางคู้หนึ่งลงบนถุงห่อเป่าหวังใจว่าเมื่อเซียงชิงจวีเห็นวงนยางคู้นี้ จะเข้าใจความนัยที่นางไม่ได้เอ่ยเอื้อนออกจากปาก มารดาเคยบอกว่าหากสตรีชอบใครสักคนไม่มีทางออกปากเอง จะต้องแสดงออกอ้อมๆ ให้อีกฝ่ายเอ่ยออกมาก่อน เช่นนี้ฝ่ายชายก็จะยิ่งรักเรามากขึ้น

แม้บอกว่าขอแค่ฝ่ายชายให้เกียรติกันก็พอแล้ว ทว่าสตรีเป็นสิ่งมีชีวิตที่ต้องการความรัก พวกนางต้องการความรักอันมากล้นมาค้าจุนตนเอง สตรีที่ถูกหลอเลี้ยงด้วยความรักคือสตรีที่ดังงามที่สุด

วันที่นำถุงห่อเป่าไปมอบให้ จื่อจื่อตื่นแต่เช้าตรู่มาส่องกระจกลองเสื้อผ้าอยู่หลายชุด กระนั้นนางก็ยังรู้สึกว่ามันมีเสื้อผ้าน้อยเกินไปอยู่ดี ดูเหมือนเซียงชิงจวีจะเคยเห็นหมดแล้วทุกชุด ก็เสื้อผ้านางมีอยู่เท่านี้เองนี่นา

สุดท้ายนางเหลือบตาไปมองกระโปรงสีฟ้าอ่อนตัวเดียวกับที่ใส่ออกไป กลางดึกคืนนั้น เหมือนว่าเซียงซิงจวีจะยังไม่เคยเห็น นางสวมชุดนี้ก็แล้วกัน เด็กสาวใส่เสื้อผ้าแล้วตั้งใจทำผมทรงใหม่ ผมทรงนี้ยังไม่เป็นที่นิยม ในปัจจุบัน ซาดิก่อนเพิ่งจะเริ่มนิยมหลังจากที่นางแต่งเข้าตำหนักองค์หญิงไปแล้ว หญิงสาวทำผมทรงนี้กันทั้งนั้น นางอยู่ว่างๆ ในตำหนักรู้สึกเบื่อหน่าย จึงหัดทำดูบ้าง

นางบรรจงแต่งตัวอย่างพิถีพิถัน ทั้งแต่งหน้า ลงน้ำมันผม แม้แต่ปลายนิ้วยังทาน้ำคั้นดอกเทียน* ที่เก็บเอาไว้

ก่อนออกจากบ้าน เด็กสาวหันไปส่องกระจก

จื่อจื่อยิ้มให้ภาพสะท้อนของตนเองบนบานกระจกสำริด ก่อนจะเปิดประตูเดินออกไป

นางแอบออกจากบ้านโดยไม่ให้น้องชายเห็น ระหว่างที่เดินไปตามทาง ก็ใคร่ครวญในใจว่าจะพูดอย่างไรดี ความรู้สึกยามนำถุงเหอเปาไปมอบให้เขาคราวนี้แตกต่างไปจากคราวก่อน ถุงเหอเปาที่อยู่ในแขนเสื้อเหมือนร้อนขึ้น จนร้อนจัดราวกับลูกร้อนไฟ เดินเลี้ยวอีกแค่แยกเดียวก็จะเห็นประตูกุหาสน์สกุลเซียงแล้ว นางเริ่มนับก้าว แต่พอเดินเลี้ยวเท่านั้นก็หยุดชะงักอยู่กับที่ด้วยความตกตะลึง

ที่หน้าประตูกุหาสน์สกุลเซียง เซียงซิงจวีกำลังยืนคุยกับหญิงสาวหน้าตาสะสวยคนหนึ่ง หญิงสาวผู้นั้นแต่งกายงดงาม ช่างๆ ยังมีเด็กสาวแต่งตัวแบบสาวใช้ยืนอยู่ด้วย

ใบหน้าของเซียงซิงจวีประดับรอยยิ้มที่จื่อจื่อไม่เคยเห็นมาก่อน

* ดอกเทียนหรือดอกเฟื่องเทียน มีทั้งสีชมพู แดง ม่วง บานเย็น นิยมใช้กลีบดอกรวมถึงใบมาตำจนแหลกแล้วพอกบนเล็บจะได้สีสันที่สดใส

หญิงงามก็กำลังแยมั้มเช่นกัน ซ้ายยังยกมือขึ้นคล้องแขนซ้ายหญิงจิว...

ระหว่างทางกลับบ้าน จิวจิวคิดว่าตนเองช่างโง่งงเหลือเกิน
นางเอาแต่จำว่าเซียงซิงจิวสอบผ่าน แต่ไม่ได้จำว่าในเวลานั้น
เขาแต่งงานแล้วหรือไม่ ต่อให้ยังไม่ได้แต่ง ก็รู้ว่าต้องมีหญิงที่ตบใจอยู่แล้ว
หรือยัง

จิวจิวล้วงถุงเหอเปาออกจากแขนเสื้อ

ยวนยางคู้ที่ปักอยู่บนถุงเหอเปาเหมือนกำลังเยาะเย้ยกัน ชายหญิง
ที่นางเห็นเมื่อครูนั่งต่างหากถึงจะเป็นคู่ครองที่สมกันอย่างไรจริง

หญิงสาวผู้นั้นแต่งกายด้วยอาภรณ์งามหรู ทุกอากัปก็พยายามบอกว่า
เป็นคุณหนูจากตระกูลร่ำรวย ขนาดเอื้อมมือไปคล้องแขนฝ่ายชายอย่าง
ใจกล้าก็ยังทำได้ง่าย ๆ รวากับว่าควรเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว

นับเป็นครั้งแรกที่จิวจิวรู้สึกริษยาใครสักคน

นางมองถุงเหอเปาของตนเอง แล้วเหลือบไปเห็นแข่งขะข้างทาง
จึงเดินคุ่ม ๆ เข้าไปเงื้อมือจะเขี่ยถุงเหอเปาทิ้งอย่างหัวเสีย

"แม่นาง ถุงเหอเปาสวยเพียงนี้ ทิ้งทำไมกันเล่า"

น้ำเสียงขี้เล่นของบุรุษผู้หนึ่งดังขึ้น

13

พอได้ยินเสียงบุรุษผู้นั้น ปฏิกริยาแรกของจือจือคือหันขวับไปมอง แต่ไม่เห็นใครยืนอยู่ตรงที่เสียงลอยมาสักคน นางมองซ้ายมองขวาก็ยังไม่เห็นใครทั้งนั้น

ข้าก่อน! เสียงระฆังเตือนภัยดังขึ้นในสมอง หรือว่าจะเป็นผู้...

ตอนกลางวันนางมองไม่เห็นผี นางเคยลองแล้ว ทันทีที่ฟ้าสว่าง นางจะมองไม่เห็นผีเสี้ยน แต่ยังไม่เคยลองว่าตนเองสามารถได้ยินเสียงผีกลางวันแสบๆ ได้หรือไม่

ระยะนี้มีผีเสี้ยนวนเวียนอยู่รอบตัวตลอด นางแทบจะไม่เห็นผีตนอื่นเลย จือจือเก็บถุงเหอเปากลับมาเจี๊ยบๆ ทำเป็นไม่ได้ยินก็แล้วกัน

"แม่นาง เจ้าได้ยินเสียงของผู้หยอซัดๆ เลยนี่นา" เสียงของบุรุษผู้นั้น ดังขึ้นมาอีก "คนส่วนใหญ่ไม่ได้ยิน แต่เจ้ามีปฏิกริยา แสดงว่าต้องได้ยิน"

เปล่าเลยๆ ข้าไม่ได้ยิน

เด็กสาวหมุนตัวเดินกลับบ้าน ทำเป็นไม่ได้ยินแล้วกัน นางจะให้ผีบุรุษตามกลับบ้านด้วยไม่ได้เด็ดขาด

"แม่นาง...แม่นาง...อย่าเพิ่งไปสิ"

จ๊อจ๊อเสแสร้งอย่างสุดความสามารถ แม้แต่ผีเท้า นางก็ยังไม่พยายามควบคุมไม่ให้ดูรีบร้อนนัก

แต่ผีบุรุษตนนั้นยังคงตามนางมาตลอดทาง

"แม่นาง ผู้น้อยไม่ได้มีเจตนาจะตามเจ้าหรอกนะ แต่ผู้น้อยใช้ที่ไปจริงๆ ร้อนเรารู้จุดหมายบนแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลนี้มาหลายวัน ไม่รู้จะไปทีไรดี บังเอิญเห็นแม่นางทำท่าจะทิ้งถุงเหอบเป่าที่งามถึงเพียงนี้ เลยอดสงสัยไม่ได้ นึกไม่ถึงว่าแม่นางจะเป็นคนแห่งโชคชะตาของผู้น้อย"

ข้าไม่ใช่! เลิกตามข้าเสียที!

พอเดินมาถึงหน้าประตูบ้าน นางก็รีบฉลุบเข้าบ้านแล้วปิดประตูลงกลอนทันที

เสียงเงียบไปแล้ว น่าจะไม่ได้ตามมาแล้วกระมัง

"พี่ใหญ่ ไปที่ใดมา"

จ๊อจ๊อสุดหายใจเอือกด้วยความตระหนก ก่อนจะหันไปเถิดน้องชาย "เสียวหวน อย่าเข้ามายืนข้างหลังให้พี่ตกใจสิ"

เด็กชายมองนางด้วยสายตาแปลกๆ "วันนี้พี่ใหญ่แต่งตัวเสียงดงามไปที่ใดมาหรือ"

"งามตรงไหนกันเล่า ก็แต่งตัวธรรมดานั่นล่ะ พี่แค่ออกไปเดินเล่นมาเท่านั้น"

ผีบุรุษเมื่อครู่ทำเอานางผวาเสียวจนเกือบล้มไปแล้วว่าเพิ่งประจักษ์

อะไรมากับสองตา นางไม่รู้ว่่าหญิงสาวผู้นั้นเป็นอะไรกับเที่ยงชิงจีวี่ แต่ทั้งคู่
ดูสมกันเหลือเกิน สตรีอย่างนางไม่เหมาะจะเป็นภรรยาเอกของขุนนางใหญ่
หรือก ออย่าฝืนกลางวันไปหน่อยเลยดีกว่า

จื่อจื่อไล่หลินหยวนไปที่อื่น ก่อนจะเดินกลับเข้าห้อง พอกำลังจะรินชา
ให้ตนเอง เสียงบุรุษผู้นั้นก็ดังขึ้นมาจาก

"แม่นาง ขออภัยที่ผู้น้อยเสียมารยาท แต่ผู้น้อยเพิ่งจะเคยเข้าห้องสตรี
เป็นครั้งแรก"

มือที่กำลังจะรินชาชะงัก จากนั้นนางก็วางป้านชาลง

"ท่านเป็นผีอะไร เหตุใดถึงต้องตามเข้ามาด้วย" นางรวบรวมความกล้า
ถามออกไปอย่างนั้น

ความปริศนาสะท้อนอยู่ในน้ำเสียงอีกฝ่าย "แม่นาง เจ้าได้ยินจริงๆ ด้วย
ตอนแรกผู้น้อยตั้งใจจะกลับไปอยู่แล้วเสีย"

จื่อจื่อก็ตรึมฝีปากตนเอง ชั่วนี้ช่างโง่งเงลาแท้ๆ

"อันที่จริงแม่นางไม่ต้องกลัวไป แม้ผู้น้อยจะกลายเป็นผีไปแล้ว แต่ก็
ไม่ใช่ผีร้ายหรือกนะ" ดูเหมือนฝ่ายตรงข้ามจะสัมผัสได้ถึงความหวาดกลัว
ของจื่อจื่อ

"แล้วเหตุใดท่านต้องตามเข้ามาด้วย ไม่ไปเกิดใหม่หรือ"

ผีหนุ่มทอดถอนใจ "ความจริงผู้น้อยไม่ได้มีปัญหอะไรหรือก เพียงแค่
ตายกะทันหันเกินไป ตอนนี่ยังทำใจไม่ได้ เลยคอยหลบท่านยมทูต แต่
ดูเหมือนท่านยมทูตใกล้จะเจอตัวเสียแล้ว"

จื่อจื่อเสียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถามเสียงอ่อยๆ "แล้วท่านอยากทำ
อะไรเล่า"

"แม่นางช่วยเก็บศพผู้น้อยได้หรือไม่"

"อะไรนะ!" เด็กสาวตกใจจนหน้าซีด "ไม่ไหว ข้าทำไม่ได้หรอก"

ท่าทางผีหนุ่มจะคาดเดาปฏิกริยาของนางได้อยู่แล้ว "น่ากลัวมากเลยสินะ ไม่เป็นไร แม่นางไม่เต็มใจก็ช่างเถิด ผู้น้อยเพียงแค่ลองถามดูเท่านั้น แต่ผู้น้อยยังมีอีกเรื่องหวังว่าแม่นางจะยอมช่วย"

เสียงของเขาฟังดูจริงจังขึ้นมากเมื่อพูดประโยคหลังๆ

"ลองว่ามาสิ แต่ข้าอาจช่วยไม่ได้นะ"

"แม่นางต้องทำได้แน่" ดูท่าฝ่ายตรงข้ามจะมั่นใจมากทีเดียว "แม่นางไปจุดธูปหนึ่งดอกที่ศาลเจ้าประจำเมืองทางตอนใต้ของเมือง จุดเสร็จก็เป็นอันจบ รับรองว่าผู้น้อยจะต้องตอบแทนบุญคุณแม่นางด้วยของขวัญล้ำค่าอย่างแน่นอน"

"ข้าไม่ต้องการของขวัญหรอก ค่ะ...แค่อยากให้น่าไปเกิดใหม่ก็พอ" จะได้ไม่ตามตอแยนางอีก

ผีหนุ่มตอบด้วยเสียงกลัวหัวเราะ "ผู้น้อยทราบแล้ว หวังว่าแม่นางจะยอมช่วย ระหว่างนี้ผู้น้อยจะไปที่อื่นก่อน"

หลังจากนั้นเสียงก็เงียบไป

จืดจืดรออยู่นานแต่ไม่ได้ยินเสียงของเขาก็ก็ค่อยโล่งใจขึ้นมาบ้าง เพราะได้เจอผีหนุ่มตนนี้ นางจึงลืมความเจ็บปวดที่เห็นซึ่งขึงขึงยี่สิบกับสตรีอื่นลงไม่น้อย

พี่เส้นปรากฏตัวขึ้นในตอนกลางคืน พอรู้ว่าจืดจืดไม่ได้มอบถุงเหอเป่า ก็อุทานด้วยความตกใจ

"อะไรกัน! เจ้าหนุ่มเซียงยังไม่ยอมรับไปอีกหรือ"

"ไม่ใช่ วันนี้ตอนเข้าไปถึงก็เห็นชายยืนคู่กับหญิงสาวแปลกหน้าคนหนึ่ง ดูชื่นมื่นมากทีเดียว"

พี่เสี้ยนมองท่าทางเศร้าหมองของนางแล้วกลับหัวเราะเสียดอย่างนั้น "ดีแล้วละ จื่อจื่อ ข้าว่าเจ้าเลือกต่อไปเถิด ข้าไม่คิดจริงๆ นะว่าเจ้าหนุ่มเซียง เป็นชายที่เหมาะสมกับเจ้า เจ้าแต่งงานกับเขาไปมีแต่จะลำบาก"

เด็กสาวพยักหน้า "อืม"

จื่อจื่อล้มตัวนอนบนเตียง พอเช้าวันรุ่งขึ้น นางก็ไปหาบิดา

"ท่านพ่อ หากุ่แต่งงานให้ข้าเถิดเจ้าค่ะ"

นางตัดใจจากเซียงชิงจิวแล้ว ตอนนี้ออไม่ต้องแต่งเข้าตำหนัก องค์หญิงก็พอ

หลินผู้พ่อมองบุตรสาวด้วยความประหลาดใจอยู่นาน สุดท้ายก็บอกว่า "เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องกังวลไป พ่อจะหาคุ่แต่งงานดีๆ ให้เจ้าเอง"

อีกเพียงเดือนครึ่งก็จะถึงงานเสกสมรสขององค์หญิง ดังนั้นจื่อจื่อจึง ร้อนรนกระวนกระวายกับเรื่องนี้อย่างมาก

หลินผู้พ่อไหว้วานแม่สื่อหลายคน แม่สื่อแต่ละคนเคยเห็นจื่อจื่อ มาแล้วทั้งนั้น ตอนเห็นนางล้วนทำตาเป็นประกายแล้วชมไม่ขาดปากว่า 'งามผุดผาดออกอย่างนี้ ท่านวางใจได้เลย ข้าจะต้องหาคุ่แต่งงานดีๆ ให้นางได้แน่'

ทุกคนพูดเช่นนั้นตอนเห็นจื่อจื่อ ทว่ากลับไม่มีความคืบหน้าใดๆ เลย

หลินผู้พ่อไปตามแม่สื่อผู้หนึ่งด้วยความประหลาดใจ แม่สื่อผู้นั้น ทำหน้าพิทักพิวงเมื่อเห็นเขา พอโดนถามก็อึกๆ อักๆ ก่อนจะคืนเงินให้

ในท้ายที่สุด

"ท่านหลิน เรื่องคู่ครองของบุตรสาวท่าน ข้าจนปัญญาจริงๆ ท่านไป
ไหว้วานคนอื่นเถิด"

"พะ...เพราะเหตุใดกันเล่า"

หลังถูกคาดคั้นหนักเข้า แม่สื่อก็ยอมตอบสั้นๆ เพื่อตัดรำคาญ
"ลี้ลับ...ลี้ลับเกินไปนะสิ"

ลี้ลับ? หมายความว่าอย่างไร

จื่อจื่อไม่ได้รับรู้เรื่องพวกนี้ด้วย นางยังจำได้ว่าต้องไปจุดธูปที่ศาลเจ้า
ประจำเมืองทางตอนใต้ของเมือง ดังนั้นจึงเลือกวันฤกษ์ดีเตรียมธูปออกจาก
บ้าน เจียดเงินเล็กน้อยเช่ารถลา จึงสามารถมาถึงศาลเจ้าก่อนเที่ยงวัน พอ
ก้าวลงจากรถนางก็ผงะไปเล็กน้อย เพราะศาลเจ้าประจำเมืองดูทรุดโทรม
อย่างมาก เหมือนไม่มีใครมาสักการะเท่าไรนัก

เด็กสาวให้เจ้าของรถลารออยู่ก่อน แล้วเดินเข้าไปข้างในคนเดียว

สภาพภายในก็เก่าโทรมไม่แพ้กัน องค์เทพเจ้ามีแต่ฝุ่น ของไหว้
บนแท่นบูชาเหมือนถูกสัตว์กัดกินจนเหลือแต่กระดูกกับแกน

จื่อจื่อเงยหน้ามองเจ้าที่ จากนั้นก็หาอยู่นานกว่าจะเจอกระถางธูป
นางใช้แพรวพวงเช็ดถูกระถาง แล้วหยิบธูปออกมาจากตะกร้าสานของตน
เมื่อจุดธูปแล้ว นางก็คุกเข่าลงคำนับ

"ข้าได้รับการไหว้วานจากผีตนหนึ่งให้มาจุดธูป หวังว่าท่านเจ้าที่
จะไม่ถือสา และขอให้คุณชายท่านนั้นไปเกิดใหม่ในเร็ววัน ได้ใช้ชีวิตสุขสงบ
ในชาติหน้า"

หลังอธิษฐานจบ นางก็รีบเดินออกจากศาลเจ้าประจำเมืองทันที

"ขอบคุณแม่นาง"

ตอนกำลังจะเดินพ้นศาล นางได้ยินเสียงผีหนุ่มตนนั่น ปลายเท้าจึงได้หยุดชะงัก "ไม่เป็นไร"

นางก้าวเท้าเดินต่อ ฝ่ายตรงข้ามพูดขึ้นมาอีก "แม่นางโปรดวางใจ ผู้ชายจะต้องมอบของขวัญล้ำค่าให้แม่นางแน่"

ควรวก่อนอาฉินก็บอกว่าจะมอบของขวัญให้นาง แต่นางหาไม่เจอ นี่ผีหนุ่มจะให้ของขวัญนางอีกคนแล้ว น่ากลัวว่าจะหลอกนางเสียมากกว่า จ้อจ้อรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเมื่อถึงบ้าน นางเพิ่งจะแต่งตัวเสร็จ เสียงของน้องชายก็ดังขึ้นนอกหน้าต่าง

"พี่ใหญ่ พี่เซียงมา"

นางกำลังใช้ผ้าเช็ดผม ได้ยินอย่างนั้นมือก็หยุดค้างไปนาน

"ไปเรียนท่านพ่อไป" นางทำเป็นบอกอย่างไม่ใส่ใจ

ท่าทางหลินหยวนจะกลัดกลุ้มเล็กน้อย "แต่ดูเหมือนพี่เซียงต้องการพบ พี่ใหญ่เท่านั้น พี่ใหญ่ ท่านจะออกไปพบหรือไม่"

14

จ๊อจ๊อลังเลอยู่นานถึงค่อยตอบไปว่า "เจ้าบอกให้คุณชายเซียงรอก่อน
อีกเดี๋ยวพี่จะออกไป"

"อืม" เสียงพี่เท้าของหลินหยวนดังห่างออกไปเรื่อยๆ

เด็กสาวเซ็ดผมพลางเดินไปด้านหลังฉากบังตา แล้วไม่แน่ใจว่าตนเอง
เหยียบโดนอะไรเข้า ดูเหมือนจะเป็นฝักเจ้าเจียว* แต่นางไม่ได้วางมันไว้
บนพื้นเสียหน่อย

ก่อนสติจะขาดหาย นางเห็นแค่เพดานห้องหมุนกลับหัวเท่านั้น

จ๊อจ๊อรู้สึกว่าคุณเองนอนหลับไปนานมาก

นางปรือตาขึ้นอย่างยากลำบาก แล้วได้ยินเสียงน้องชายอุทาน
อย่างยินดี

* พีชชนิดหนึ่ง ถูกบีบน้ำแล้วมีฟองสีน คนโบราณใช้สำหรับทำความสะอาดร่างกายหรือซักผ้า

"ท่านพ่อ! ท่านพ่อ! พี่ใหญ่ฟื้นแล้ว"

เด็กสาวรู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรงไปทั้งตัว นางเป็นอะไรไปนะ

บิดาที่วิ่งเข้ามาจากข้างนอกปราดมาที่เตียง "จื้อจื้อลูกพ่อ พี่ขึ้นมาก็
ก็ดีแล้วละ... พี่ขึ้นมาก็ดีแล้ว รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือไม่"

นางไต่ตรองอย่างจริงจัง "ข้า... ข้าแค่หิว"

หลังได้กินโจ๊กไปสามชามรวด เรี่ยวแรงของจื้อจื้อถึงค่อยฟื้นคืน
กลับมาบ้าง แล้วนึกได้ว่าดูเหมือนตนเองจะลึนลึมจนหมดสติไป

"เสี่ยวหยวน คุณชายเชิญกลับไปหรือยัง" นางแอบถามน้องชาย

หลินหยวนมองพี่สาวอย่างประหลาดใจ สีหน้าเจ็บปวดนิดๆ เมื่อ
ตอบว่า "พี่ใหญ่ ท่านหมดสติไปหนึ่งเดือนเต็ม"

"อะไรนะ!" ซ่อนที่นางถืออยู่ร่วงตกลงไปในชามดังแกร้ง

"งานเสกสมรสขององค์หญิงผ่านไปแล้ว จริงสิ เมื่อเช้ายังมีการประกาศ
พระราชโองการว่าหากบ้านใดมีบุตรสาวอายุครบสิบสี่แล้วยังไม่ได้แต่งงาน
ต้องส่งภาพเหมือนไปให้หมด ตอนแรกไม่จำเป็นต้องส่งภาพของพี่ใหญ่ แต่
ในเมื่อพี่ใหญ่ฟื้นแล้ว ท่านพ่อจึงส่งภาพเหมือนของท่านไปแล้ว" ความ
ประหลาดใจฉายอยู่ในดวงตาของหลินหยวนเมื่อพูดจบ "องค์หญิงผู้
พิลึกพิลั่นจริงๆ..."

จื้อจื้อไม่ได้ยินอะไรอีกแล้วทั้งนั้น สมอของนางขาวโพลนไปหมด
เหตุใดนางถึงได้หลับไปหนึ่งเดือน ข้าจึงหวั่นเวลาที่ยังประจวบเหมาะ
ถึงเพียงนี้...

'แม่ นางโปรดวางใจ ผู้น้อยจะต้อมอบของขวัญล้ำค่าให้แม่ นางแน่'

นางนึกถึงคำที่พี่หนุ่มพูดกับตน

อย่าบอกนะว่านี่คือของขวัญที่อีกฝ่ายมอบให้

"พี่ใหญ่ เหตุใดถึงร้องไห้เสียเล่า" คำถามของหลินหยวนดึงความคิดของจื่อจื่อกลับมาทันที

นางปาดน้ำตาพลางผืนยิ้ม "ไม่มีอะไรหรอก เสียวหยวน ต่อไปเวลามีใครพูดกับเจ้ากลางถนน เจ้าห้ามตอบเด็ดขาดเข้าใจหรือไม่ แล้วก็อย่าเทียวรับปากคำขอของใครง่าย ๆ ด้วย"

"หา?"

หัวใจนางเจ็บร้าวเหลือเกิน

นับตั้งแต่รู้ว่าตนเองหลับไปถึงหนึ่งเดือน จื่อจื่อก็ไม่อยากข้าวยากน้ำเาแต่นอนน้ำตารินอยู่บนเตียงทั้งกลางวันกลางคืน หลินหยวนนึกว่าพี่สาวร้องไห้เพราะเซียงชิงจวี จึงพูดปลอบโยนนาง

"พี่ใหญ่ อย่าทุกข์ใจไปเลย พอพี่เซียงรู้ว่าพี่ใหญ่ฟื้นแล้วยังเขียนจดหมายมาให้ท่านด้วย"

เขาเขียนจดหมายมา แต่จื่อจื่อไม่ฉีกอ่านด้วยซ้ำ นางไม่รู้หนังสือจะเขียนจดหมายมาให้ทำไม่กัน

จื่อจื่อรำไห้ราวกับเป็นมนุษย์น้ำตา ระหว่างนั้นทางกงสมรสก็ได้ประกาศรายชื่อของราชบุตรเขย

ชื่อของจื่อจื่อเป็นหนึ่งในนั้นจริงๆ

หลินผู้พ่อตกใจเสียไม่มีตีเมื่อได้รู้ ส่วนหลินหยวนฟังแล้วร้องไห้โย

"เช่นนั้นต่อไปก็จะได้เจอพี่ใหญ่อีกแล้วสิ ไม่เอานะ ข้าไม่เอา!"

หลินผู้พ่อเองก็ต้องข่มความหมองเศร้าเช่นกัน พวกเขาแค่ส่งภาพวาดไปเหมือนเช่นครอบครัวอื่น คิดแค่ว่าส่งๆ ไปให้จบเรื่อง เพราะ

เชื่อพระวงศ์จะมาสนใจชาวบ้านสามัญชนเช่นพวกเขาได้อย่างไร

จื่อจื่อเตาผลัฟฟ์ได้แต่แรกแล้ว นางไม่เพียงแต่จะเลิกร้องให้ ยังปลอบโยนน้องชายว่า "อย่าร้องไปเลย สักวันพี่ก็ต้องออกเรือน อีกทั้งนี้ยังแต่งเข้าไปอยู่ในตำหนักองค์หญิงไม่ขาดแคลนอะไรทั้งสิ้น"

หลินหยวนยังไม่ยอมเลิกร้อง นางลูบแก้มเขาเบาๆ "เสียหยวนเจ้าต้องตั้งใจเรียนหนังสือแล้วดูแลท่านพ่อให้ดี อย่าลืมน...อย่าลืมนเขียนจดหมายหาพี่ หากย้ายบ้านก็ต้องบอกพี่ด้วยล่ะ"

อย่างน้อยๆ เมื่อกลายเป็นผี นางยังสามารถไปหาครอบครัวได้

"พี่ใหญ่ ถ้าข้าเขียนจดหมายหา ท่าน...ท่านอ่านออกหรือ" เด็กชายสะอื้นอีก

"..." จื่อจื่อชะงักไป "พี่จะวานคนอื่นอ่านให้ฟัง"

บิดาทอนหายใจเฮือก ก่อนจะหมุนตัวเดินออกไป

เขาไปสืบมาแล้ว แม้สื่อที่เจรจาหาผู้ครองให้จื่อจื่อรับเงินไปแล้ว ไม่ยอมทำงาน พวกนางพยายามหาแล้วจริงๆ แต่ไม่อย่างเท่าเข้าไปเจรจาในบ้านใด ตกเย็นบ้านนั้นจะต้องเกิดเหตุทำนองไก่หรือสุนัขที่เลี้ยงไว้ตายตลอด พวกนางจึงมองว่าเป็นกลางร้าย ประกอบกับก่อนหน้านี้จื่อจื่อนอนไม่ได้สติถึงสามเดือน นอกจากจะไม่หิวตายยังรอดมาใช้ชีวิตได้อย่างแข็งแรง เพียงแค่นี้ก็ลี้ลับเกินไปแล้ว

บิดานี้ก็ไม่ถึงจริงๆ ว่าบุตรสาวตนเองจะเข้าตาองค์หญิง

เขาทอดถอนใจอีกครั้ง

กองสมรสประกาศรายชื่อ แล้วยังส่งสินสอดกับชุดเจ้าสาวมาให้คนที่มาเหมือนเป็นคนจากวังหลวง เวลามองหลินผู้พ่อ ความดูแลคน

จะฉายในดวงตา

"บนกระดานเขียนฤกษ์มงคลไว้ เมื่อถึงเวลาจะมีคนมารับ อย่าพลาด
ฤกษ์เป็นอันขาดเสียล่ะ"

สกุลหลินมองว่าเป็นโชคร้าย แต่ในสายตาคณอื่น นี่เท่ากับไถ่บ้าน
จะกลายเป็นนางหงส์ชัดๆ

"พี่ใหญ่ พี่เลี้ยงมีของให้ท่าน"

จื่อจื่อชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะรับของที่หลินหยวนส่งให้ เป็นภาวาด
ใบหนึ่ง

นางไล่น่องชายออกไป แล้วค่อยๆ คลี่ภาวาดให้แผ่ลงบนโต๊ะ
อย่างระมัดระวัง

พอเห็นภาพเท่านั้น นางก็มีอันตะลึงงัน

เพราะว่านั่นเป็นรูปของนาง

แสงโคมพรายพรางไปทั้เมือง สะท้อนไปไม้เป็นเลื่อมวาวสีเงิน
โคมไฟสีแดงเรียงรายคดเคี้ยวยาวเหยียดราวกับมังกรไฟ เด็กสาวในภาพ
แต่งกายด้วยอาภรณ์ดูคาดยิ่งกว่าเปลวเพลิง มือหนึ่งถือโคมกระจุกสี
วาดรูปหญิงงาม อีกมือยื่นออกไปข้างหน้า คล้ายกำลังรอใครมาจับมือตน

บนภาพยังมีข้อความกำกับ จื่อจื่ออ่านออกแค่สองตัวเท่านั้น เพราะ
นั่นเป็นชื่อของนางเอง

วันที่สิบเดือนสามเป็นวันมหาฤกษ์ เหมาะที่จะแต่งงานหรือย้าย
ที่อยู่

จื่อจื่อหนึ่งก็ชวนให้คนหามเข้าตำหนักองค์หญิงทางประตูเล็ก ก่อนหน้า

นางยังมีเกี่ยวสามหลัง อันเป็นของเหวินซื่อ* ธิดาจากภรรยาเอกของเสนาบดี
กรมปกครอง ซู่ซื่อ ธิดาจากอนุภรรยาของราชเลขาธิการ และฉินซื่อ ธิดา
จากอนุภรรยาของแม่ทัพฝ่ายขวา

มีแต่สูงศักดิ์กว่าจื่อจื่อทั้งนั้น

นางนั่งอยู่ในเกี้ยว มีผ้าแดงคลุมศีรษะ

ว่าไปก็แปลก ตั้งแต่พินขึ้นมานางก็ไม่ได้เจอพี่เลี้ยงอีกเลย รวากับว่า
อีกฝ่ายหายตัวไปเฉยๆ อย่างนั้น

นางเข้าไปอยู่เรือนซู่ไชซึ่งห่างไกลที่สุดเหมือนอย่างชาติก่อน
เพียงแต่ว่าเมื่อเข้ามาในเรือนแห่งนี้อีกครั้ง ความรู้สึกที่เกิดขึ้น
แตกต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง ครั้งก่อนนางรู้สึกราวกับเข้ามาอยู่ในแดนสวรรค์
ก็มีปान ผิดกับคราวนี้ที่รู้สึกวาทินีหนาวเย็นน่ากลัว เพราะนางถูกโอบตาย
ในเรือนซู่ไชนี้เอง

ชาติที่แล้วนางต้องรออยู่จนเช้าวันที่สอง ถึงค่อยเปิดผ้าคลุมศีรษะเอง
แต่ครั้งนี้พอเดินเข้าเรือน นางก็ตลบผ้าขึ้นแล้ว ก่อนจะพบกับสายตาดกใจ
ของไฉ่หลิง

จื่อจื่อยิ้มให้สาวใช้ "ข้าอึดอัดนะ"

ดูเหมือนไฉ่หลิงจะกำลังตะลึงงัน จวบจนจื่อจื่อมองนางด้วยความฉงน
นางถึงได้สติกลับมา แล้วรีบยกกายค้ำบ "คารวะอี่เหนียงห้า บ่าวมีนามว่า
ไฉ่หลิง นับจากวันนี้ไปจะคอยปรนนิบัติรับใช้อี่เหนียงห้าเจ้าค่ะ"

"อืม"

สาวใช้ก้มหน้าหลุบตาอย่างนอบน้อม "เรียนอี่เหนียงห้า เรือนที่เราอยู่

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าชื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม
ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

เรียกว่าเรือขนส่ง เป็นเรือที่เสียบสงบที่สุดในตำหนักองค์หญิง นอกจากสาวใช้ระดับล่างอีกสองคนที่คอยทำหน้าที่ปิดกวดทำความสะอาด ที่นี่ก็ไม่มีใครอีก ของกินของใช้บ่าวจะเป็นคนไปรับมา อีหนึ่งยื่นห้าชอบกินอาหารแบบใดก็บอกบ่าวได้ บ่าวจะไปส่งโรงครัวไว้ล่วงหน้า"

จ๊อจ๊อร้องอ้อในคอแสดงการรับรู้

เรื่องพวกนี้นางเคยเจอมาแล้วเมื่อชาติก่อน จึงไม่รู้สึกแปลกใจแต่อย่างใด

"คืนนี้ราชบุตรเขยไม่มานะเจ้าคะ อีหนึ่งยื่นห้าจะอาบน้ำก่อนหรือไม่" ไลน์หลังถามอย่างระมัดระวัง

"เอาสิ ชุดที่ข้าสวมหนักจะแย่ วันนี้เหนื่อยมาทั้งวันด้วย" จ๊อจ๊อเว้นช่วงเล็กน้อย "จริงสิ ฟร่งนี่มีอะไรต้องทำหรือไม่"

"ตามกฎ ฟร่งนี่อีหนึ่งยื่นห้าต้องไปคุกเข่าขอพระทัยองค์หญิงเจ้าคะ"

ความหวาดกลัวซุกซ่อนอยู่ในดวงตาจ๊อจ๊อ ทว่านางพยายามปกปิดอย่างสุดความสามารถ ซ้ำยังยืมให้สาวใช้อย่างอ่อนโยน "ข้ารู้แล้ว เช่นนั้นวันนี้รีบพักผ่อนแต่หัววันดีกว่า"

ฟร่งนี่นางต้องไปพบคนที่ฆ่าตนเอง

ปากบอกว่าจะพักผ่อนแต่หัววัน แต่จ๊อจ๊อนอนไม่หลับเอาเสียเลยได้แต่พลิกกลับไปกลับมาอยู่บนเตียง ไลน์หลังที่นอนอยู่ในห้องด้านนอกเข้าใจผิดคิดว่านางลุกขึ้นมาเปลี่ยนเสื้อผ้ากลางดึก จึงส่งเสียงถามอยู่หลายครั้ง จ๊อจ๊อทำได้แค่บอกว่ารู้สึกแปลกที่

พอตื่นมาส่องกระจกในตอนเช้าก็พบว่าใต้ตามีรอยคล้ำบางๆ

อย่างที่คุณคิด

ไฉ่หลิงเข้ามาช่วยแต่งตัวให้ ความจริงสาวใช้ประหลาดใจอย่างมาก ในบรรดาหญิงสาวทั้งสี่ที่แต่งเข้ามา อี๋เหนียงห้ามขาดิก้าเน็ดต่ำต้อยที่สุด ทว่าเมื่อวานตอนเห็นการประดับตกแต่งในเรือนกลับดูไม่ตกตะลึงเลยสักนิด บุคลิกท่าทางดูเหมือนชนชั้นสูงด้วยซ้ำ ตอนเช้าพอนางยกน้ำชาไปให้ด้วยหนึ่ง อี๋เหนียงห้ายังรู้ว่าใช้สำหรับบ้วนปาก

นอกจากนั้นอี๋เหนียงห้าผู้นี้ช่างดงามเสียจริงๆ ผิวหน้าขาวเนียนราวกับไข่มุก กลิ่นกายหอมจรัญ ขนาดบนเตียงที่เจ้าตัวนอนเมื่อคืนยังติดกลิ่นหอมจางๆ

ไฉ่หลิงเคยได้ยินมาว่าโลกเรามีหญิงงามประเภทหนึ่งที่ตัวหอมแต่กำเน็ด

นางช่วยหวีผมให้พลางเอ่ยถาม "อี๋เหนียงห้าอยากทำผมทรงอะไรเจ้าคะ"

"อะไรก็ได้" จื่อจื่อหนึ่งคิดเล็กน้อย ก่อนจะเสริมขึ้นมาอีก "ยิ่งดูธรรมดาเท่าไรยิ่งดี"

ไฉ่หลิงชะงัก ก่อนจะรับคำสั่ง

เสื้อผ้าในตู้ตัดเย็บตามขนาดรูปร่างของจื่อจื่อทั้งสิ้น จื่อจื่อกวาดตามองผ่านๆ ตอนแรกตั้งใจว่าจะแต่งกายให้เรียบง่ายที่สุด แต่พลันนึกขึ้นได้เสียก่อนว่าเมื่อชาติที่แล้วอนุคนอื่นๆ ล้วนแต่แต่งตัวงดงามตระการตาไปเข้าใฝ่องค์หญิงทั้งสิ้น หากนางแต่งเรียบง่าย จะยิ่งเด่นกว่าเก่า

"ไฉ่หลิง เอาตัวนี้แล้วกัน" นางนึกถึงทรงผมตนเองขึ้นมาได้ "ไฉ่หลิง ทำผมใหม่ เอาทรงที่ซับซ้อนหน่อย แต่ไม่ต้องงวิจิตรพิสดารมาก"

15

ตอนที่ไปถึงหน้าตำหนักบรรทมขององค์หญิง นางได้เจออนุอีกสามคนที่มาพร้อมกัน

ชาติตระกูลอันสูงส่งทำให้อนุทั้งสามหมั่นแคลนจื่อจื่อ รู้สึกอับอายที่ต้องมาอยู่ในฐานะอนุด้วยกันกับนาง ดังนั้นจึงหาทางกลั่นแกล้งนางอยู่เสมอๆ

ชาติก่อนจื่อจื่อใจเฝ้า ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี

ชาตินี้จื่อจื่อไม่เพียงไม่ฉลาดขึ้น ยังรักตัวกลัวตายอย่างยิ่งหวดพอเห็นอนุทั้งสามก็ถอยหลังไปก้าวหนึ่งอย่างห้ามไม่อยู่ ดีที่ไฉ่หลิงคอยช่วยประคองไว้

"อี่เหนียงห้า" ไฉ่หลิงบอก "คนที่สูงที่สุดคืออี่เหนียงรอง คนที่วาดดอกไม้ไว้ตรงหว่างคิ้วคืออี่เหนียงสาม ส่วนอีกคนก็คืออี่เหนียงสี่เจ้าค่ะ"

"นี่คือน้องห้าหรือ" อี้เหนียงสามเอ๋ยขึ้นเป็นคนแรก เจ้าตัวหน้าตาสวยสะคราญ ขนาดขีดหน้ามองคนยังงามเฉิดฉาย "ชุดที่สวมอยู่เป็นชุดในตำหนักสินะ น้องห้าคงไม่เคยสวมชุดที่ตัดเย็บจากผ้าเนื้อดีเช่นนี้หรือกระมัง"

"น้องสาม ไยต้องกระช้าน้องห้าด้วยเล่า น้องห้า นางคือพี่สามของเจ้า เจ้าเรียกข้าว่าพี่รองแล้วกัน"

"พี่รองช่างสมกับที่ชอบไปตกใจแจกเป็นทานมาก่อน เป็นกันเองกับคนยากจนเหลือเกินนะเจ้าคะ ข้าน่าจะรู้สึกว่าคุณนี่เหมือนสาวคนจนด้วยซ้ำ" อี้เหนียงสามยกแพรวพวงขึ้นปิดจมูกด้วยสายตารังเกียจ

อี้เหนียงสี่เอาแต่ยืนเงียบ แต่แววตาบ่งบอกความสนุกที่ได้ดูเหตุการณ์ตรงหน้า

ชาติก่อนคือจื่อโมโหจนหน้าแดงที่ถูกพูดจาเช่นนี้ใส่ ทว่าก็หาคำพูดมาโต้กลับไปไม่ได้

ชาตินี้ในหัวนางมีแต่ความคิดที่ว่าอีกเดี๋ยวนางก็ต้องไปเจอฆาตกรที่ฆ่าตนเองแล้ว สำหรับคำปราชญ์เดิมๆ ที่ต้องพบเจอซ้ำสอง นางแสร้งอ้อเท่านั้น

อี้เหนียงสามทำหน้าที่ประหลาดใจ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/2X1K4EQ>